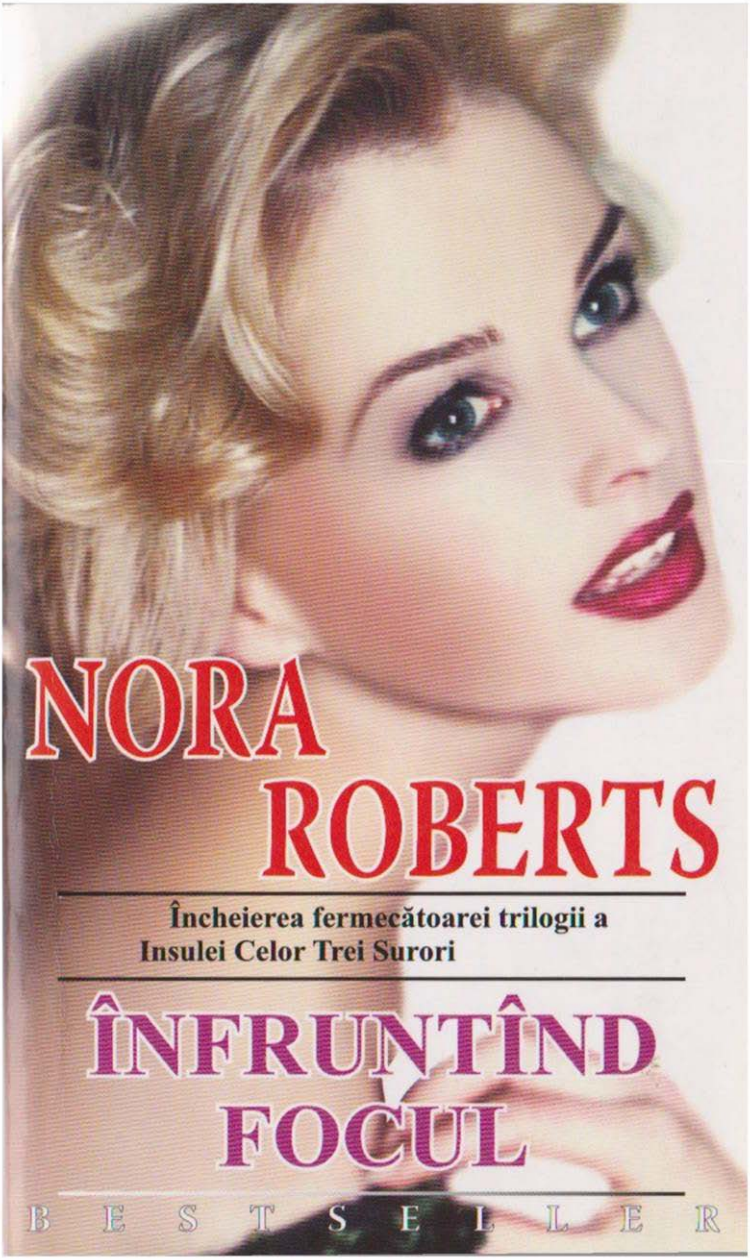
NORA
ROBERTS
Încheierea fermecătoarei trilogii a
Insulei Celor Trei Surori
ÎNFRUNTÎND
FOCUL
BESTSELLER

NORA ROBERTS

ÎNFRUNTÎND FOCUL

Încheierea fermecătoarei trilogii a Insulei
Celor Trei Surori

FACE THE FIRE

By Nora Roberts

© copyright for romanian language by MIRON

Toate drepturile asupra acestui titlu aparţin
Editurii Miron

NORA ROBERTS

ÎNFRUNTÎND FOCUL

O, dragoste! O, foc! A tras
Dintr-un sărut prelung, al meu suflet întreg,
Prin buze, cum razele de soare beau din rouă.
– ALFRED, LORD TENNYSON

Pentru amanții
vechi și noi

Prolog

Insula Celor Trei Surori
Septembrie, 1702

Avea inima frîntă. Aşchiile ascuţite îi străpungeau sufletul, pînă cînd fiecare oră, fiecare moment din viaţa ei devenise un chin. Nici chiar copiii – aceia pe care-i purtase în trup, cei pe care-i purtase pentru surorile sale – nu-i puteau aduce nici o alinare.

Şi nici ea, spre marea ei ruşine, nu putea să-i aline cu nimic.

Îi părăsise, în acelaşi timp în care-i părăsise şi tatăl lor. Soţul ei, iubitul ei, inima ei, se întorsese pe mare, iar părţile din ea care însemnau speranţă, iubire şi magie muriseră în aceeaşi zi.

El nu voia nici acum să-şi amintească anii pe care-i petrecuseră împreună, şi nici pe ea nu voia să şi-o amintească, nici pe fiii lor, nici pe fiicele lor, şi viaţa pe care şi-o făuriseră pe insulă.

Aşa era firea lui. Asta era soarta ei.

Şi a surorilor ei, îşi spuse, în timp ce stătea pe faleza îndrăgită, deasupra unei mări în clocot. Şi ele fuseseră hărăzite să iubească şi să piardă. Cea care era Văzduhul iubise un tînăr chipeş, cu vorbe blînde, care ascundeau o fiară. O fiară care-i vărsase sîngele. O ucisese pentru ceea ce era, iar

ea nu-şi folosise puterea ca să-l oprească.

Iar cea care era Pământul se mîniase şi jelise, şi-şi clădise ura piatră cu piatră, pînă cînd devenise un zid pe care nimeni nu-l putea sparge. Îşi folosise puterea ca să se răzbune, îşi trădase Meşteşugul şi îmbrăţişase întunericul.

Iar acum întunecimea se strîngea în jurul ei, şi cea care era Focul rămăsese singură cu a sa durere. Nu mai putea s-o înfrunte, nu mai putea găsi nici un scop pentru propria ei viaţă.

Bezna îi şuşotea în noapte, cu vocea ei vicleană şi plină de minciuni. Chiar şi ştiind cît de neadevărate erau, se simţea ispitită de ele.

Cercul i se rupsese, şi nu mai putea, nu mai voia, să reziste singură.

O simţea – cum se furişa tot mai aproape, cum luneca pe pămînt ca o ceaţă murdară. Flămîndă. Moartea ei avea s-o hrănească, şi totuşi nu mai putea îndura viaţa.

Ridică braţele, astfel că flacăra părului ei se învăpăie în vîntul pe care-l chemă dintr-o suflare. Îi rămăseseră asemenea puteri... Iar marea răspundea urlînd, şi pămîntul de sub picioarele ei se cutremura.

Aerul, Pămîntul şi Focul – şi Apa care-i dăruise marea ei dragoste, apoi i-o furase iar.

Erau pentru ultima oară ale ei, să le poruncească.

Copiii ei aveau să fie în siguranţă, avusese ea

grijă de asta. Doica urma să-i îngrijească, să-i învețe, iar harul, strălucirea, urmau să meargă mai departe.

Tenebrele îi lingeau pielea, cu sărutări reci, reci de tot.

Se clătina pe margine, încă opintindu-se împotriva vomei, pe cînd furtuna făcea prăpăd în sufletul ei, furtuna pe care ea o plăsmuise.

Insula aceea, pe care ea și surorile ei o duraseră ca să aibă un adăpost unde să scape de cei ce le vînau ca să le ucidă, avea să se piardă. Totul avea să se piardă.

Ești singură, murmura întunecimea. *Ești în suferință. Pune capăt singurătății. Pune capăt durerii.*

Și așa avea să facă, dar fără să-și trădeze copiii, nici copiii care aveau să se nască dintr-înșii. Puterea încă se mai afla în ea, și forța, și mintea cu care s-o mînuiască.

– De trei ori o sută de ani dintr-o dată, această insulă de surori e apărată.

Din vîrfurile degetelor ei șfichiuia lumină, depănînd un cerc într-un cerc.

– Mîna ta nu poate-atinge-ai mei copii. Vor trăi, vor învăța, vor ști. Și cînd descîntecu-mi se va desface, trei se vor ridica unul a face. Cerc de surori, puterile unite, să facă față orei hărăzite. Curaj, încredere, și milă și dreptate, iubire fără margini, sînt lecțiile toate. Și trebuie, de bună

voie, să-nfrunte soarta împreună. Una, două, trei, greş dac-or da, insula aceasta-n adînc s-a afunda. Dar dacă bezna are să se-ntoarcă, nicicînd locul acesta nu va purta a ta marcă. Acest descîntec e ultimul al meu. Aşa să se întîmple, precum voiesc eu.

Întunecimea se repezi la dînsa în timp ce sărea, dar nu reuşi s-o ajungă. În timp ce se prăbuşea spre mare, îşi azvîrli asupra insulei, unde dormeau copiii ei, puterea – ca o plasă de argint.

Capitolul 1

* * *

Insula Celor Trei Surori
Mai, 2002

Trecuseră zece ani şi mai bine de cînd nu mai venise pe insulă. Zece ani şi mai bine de cînd nu mai văzuse – decît în minte – pădurea, casele, curbura plajei şi a golfului. Şi dramatismul falezei, unde casa de piatră se înălţa lîngă lancea albă a farului.

N-ar fi trebuit să fie atît de surprins de atracţia pe care o simţea, nici de simplitatea curată a plăcerii. Sam Logan nu era surprins decît rareori. Dar plăcerea de a vedea ceea ce se

schimbase, şi ce nu se schimbase, era de o profunzime surprinzătoare.

Venise acasă şi nu-şi dăduse seama, pe deplin, ce însemna asta pentru el, pînă nu ajunsese.

Îşi parcă maşina lîngă debarcader, pentru că voia să meargă pe jos, să simtă mirosul sărat al aerului de primăvară, să audă glasurile din bărci, să vadă viaţa care forfotea pe micuţa cocoaşă de pămînt din largul statului Massachusetts.

Şi poate, pentru că-şi dorea puţin mai mult timp ca să se pregătească, înainte de a o vedea pe femeia la care se întorsese.

Nu se aştepta să fie primit cu căldură. Adevărul era că nu ştia la ce să se aştepte de la Mia.

Cîndva, ştiuse. Îi cunoscuse fiecare expresie, fiecare inflexiune a vocii. Cîndva, Mia l-ar fi aşteptat la debarcader, cu părul ei roşat fluturînd în vînt şi ochii fumurii luminaţi de bucurie şi făgăduieli.

Ar fi auzit-o rîzînd, în timp ce se repezea în braţele lui.

Acele zile se sfîrşiseră. El însuşi le pusese capăt, cînd plecase intenţionat în exil – un exil pe care acum îl încheiase, la fel de intenţionat.

Fata pe care o lăsase în urmă devenise femeie. Femeie de afaceri, îşi spuse el, rîzînd uşor. Nici nu era de mirare. Mia avusese

întotdeauna un simț al afacerilor și dorința de cîștig. Era hotărît să i le folosească, dacă voia să reintre în grațiile ei.

Pe Sam nu-l interesau mijloacele – numai scopul.

Mergea cu pași lungi, mulțumit să vadă că traficul pe stradă era ușor și constant. Pe insulă, afacerile mergeau atît de bine pe cît auzise.

Era un om înalt, de aproape un metru și nouăzeci, cu o constituție suplă și deșirată, în ultimii zece ani mai deprinsă cu costumele de comandă decît cu jeanșii negri pe care-i purta acum. Pardesiul închis la culoare se înfoia în urma lui.

Și părul lung și negru îi era răvășit de vînt, iar chipul îngust avea oasele prelungi ale obrajilor bine definite. Planurile și unghiurile feței erau oarecum îmblînzite de gura cu buze pline, sculpturale, formînd o imagine dramatică împreună cu pletele ce fluturau în vînt.

Cu ochi alerți, scrută casa care fusese cîndva, și în curînd avea să fie din nou, a lui. Undeva între albaștri și verzi, ochii lui aveau culoarea mării din jurul casei, încadrați de genele și sprîncenele negre.

Își folosea atracția fizică oricînd îi convenea, la fel cum își folosea și farmecul sau lipsa de scrupule. Înțelesese deja că avea nevoie de toate mijloacele pentru a o recuceri pe Mia Devlin.

De pe trotuarul de vis-à-vis, studie „Café Book" Ar fi trebuit să ştie că Mia luase o clădire părăginită şi o transformase într-un magazin fermecător. elegant şi productiv. În vitrină erau expuse cărţi şi flori de primăvară, puse în jurul unui şezlong. Două dintre cele mai mari iubiri ale ei, meditä Sam. Cărţile şi florile. Pe ambele le folosise într-un mod care sugera că era timpul să întrerupă munca pămîntului, să se aşeze şi să se bucure de roadele trudei sale.

Sub ochii lui, doi turişti – nu lipsise atît de mult încît să nu mai poată deosebi turiştii de localnici – intrară în librărie.

Rămase pe loc, cu mîinile în buzunare, pînă-şi dădu seama că trăgea de timp. Puţine lucruri erau mai turbulente decît temperamentul Miei Devlin. Se aştepta să se repeadă la el ca o furie, în clipa cînd îl vedea din nou.

Şi cine-ar fi putut s-o condamne?

Dar, în fond, îşi spuse el zîmbind, la fel de puţine lucruri erau mai excitante decît Mia Devlin în culmea furiei. Avea să fie... captivant, să încrucişeze din nou spadele cu ea.

Traversă strada şi deschise uşa librăriei „Café Book"

Lulu era la tejghea. Ar fi recunosct-o oriunde. Femeia scundă, cu faţă de gnom înghiţită de ochelarii cu rame argintii, aproape că o crescuse ca însăşi pe Mia. Soţii Devlin fuseseră mai preocupaţi de ei înşişi şi de călătorii decît de fiica

lor, iar Lulu, fostul copil din flori, fusese angajată s-o îngrijească.

Întrucît Lulu tocmai factura cumpărăturile unui client, Sam avu la dispoziție cîteva momente în care să se uite prin magazin. Tavanul era presărat cu becuri, pentru a obține un efect de cer înstelat. Cîteva fotolii erau aranjate comod în fața unui șemineu cu vatră lustruită, unde creșteau alte cîteva flori în ghivece. Mirosul lor parfuma aerul, în ton cu muzica delicată de fluiere și flaute ce răsuna încet din stație.

Pe rafturile albastre lucioase se înșirau cărțile, iar pe altele se aflau lumînările rituale, cărțile de Tarot, runele, statuetele de zîne, vrăjitorii, dragonii. Un aranjament atrăgător, reprezentînd-o pe Mia. Nici nu se așteptase să găsească altceva.

Culese o pietricică de cuarț roz dintr-un bol de sticlă, frecînd-o între degete ca să-i poarte noroc – deși știa el ce știa. Înainte de a o pune la loc, simți un val de aer înghețat. Cu un zîmbet dezinvolt, se întoarse spre Lulu.

– Am știut tot timpul că aveai să te întorci. Iarba rea nu piere niciodată.

Aceasta era prima stavilă de care trebuia să treacă – gheonoaia de la poartă.

– Bună, Lu.

– Nu-mi veni tu mie cu „bună, Lu", Sam Logan.

Lulu își trase nasul, măsurîndu-l cu privirea.

Apoi, își mai trase nasul o dată.

– Ai de gînd să cumperi piatra aia. sau chem șeriful să te salte pentru furt din magazine?

Sam puse pietricica la loc în vas.

– Cum o mai duce Zack?

– Întreabă-l singur. N-am timp de-alde tine.

Deși era mai scundă decît el cu două capete, Lulu se apropie și împune aerul cu degetul, făcîndu-l să se simtă iar ca la doisprezece ani.

– Ce naiba vrei?

– Să revăd casa. Și pe Mia.

– Ce-ar fi să ne faci la toți un pustiu de bine și să te-ntorci acolo pe unde te-ai învîrtit în toți anii ăștia? La New York City, la Paris, la dracu-n praznic. Ne-am descurcat de minune și fără să ne consumi tu spațiul vital.

– Așa se pare, remarcă el, aruncînd încă o privire prin magazin; nu se simțea ofensat; gheonoaia era menită s-o apere cu devotament pe prințesă, iar Lulu se achitase întotdeauna. E frumos aici. Am auzit că și cafeneaua merge foarte bine, și că o conduce nevasta lui Zack.

– Văd că stai bine cu auzul, așa că ascultă la mine: du-te-nvîrtindu-te.

Nu era ofensat, nu, dar ochii îi deveniră tăioși, de un verde mai profund.

– Am venit s-o văd pe Mia.

– E ocupată. O să-i spun c-ai trecut pe-aici.

– Vezi să nu-i spui, replică el, încet. Dar o să

afle, în orice caz.

Chiar în timp ce vorbea, auzi sunetul tocurilor pe treptele de lemn, şi inima i se poticni în piept. Ieşi de după rafturi şi o văzu, tocmai cînd termina de coborît scara în spirală.

Îi aruncă o privire, numai una, şi se simţi sfîşiat în mii de bucăţi.

Prinţesa devenise regină.

Întotdeauna fusese cea mai frumoasă fiinţă pe care o văzuse vreodată. Tranziţia de la fată la femeie nu făcuse decît să adauge straturi-straturi la acea frumuseţe. Părul ei era aşa cum şi-l amintea, o claie de bucle ca flacăra, în jurul feţei trandafirii. Avea nasul mic şi drept, iar gura lată, cu buze pline. Ochii-i erau cenuşii ca fumul, migdalaţi, şi-l priveau cu o răceală studiată.

Îi zîmbi, cu un calm la fel de studiat, în timp ce pornea spre el.

Rochia ei, de un auriu stins, i se mula pe forme, evidenţiindu-i picioarele lungi, extrem de lungi. Părea să radieze căldură – dar Sam nu simţi nici o vibraţie din partea ei, cînd îl privi cu o sprîneană arcuită.

– Ia te uită, Sam Logan, nu-i aşa? Bine-ai venit înapoi.

Vocea ei era mai profundă, doar o idee mai profundă decît pe vremuri. Mai senzuală, mai fumegoasă, mai mătăsoasă. Părea să-şi croiască drum în abdomenul lui, chiar în timp ce Sam se

întreba ce-ar fi vrut să însemne acel zîmbet politicos şi urarea de bun-venit detaşată.

– Mulţumesc, îi imită el deliberat tonul. Mă bucur că m-am întors. Arăţi uluitor.

– Facem ce putem.

Îşi aruncă părul pe spate. La urechi purta pietre de citrină. Toate detaliile înfăţişării ei, pînă la inelele de pe degete, mirosul subtil care o înconjura, i se întipăreau în minte. O clipă, încercă să-i ghicească gîndurile, dar constată că erau formulate într-o limbă străină, frustrantă.

– Îmi place librăria ta, spuse el, pe acelaşi ton neutru. Sau, atîta cît am văzut din ea.

– Mă rog, va trebui să te conduc într-o vizită. Lulu, ai cumpărători.

– Ştiu ce am, mormăi Lulu. Doar e zi lucrătoare, nu? De unde-atîta timp, să-l plimbi pe ăsta prin magazin?

– Lulu.

Mia îşi înclină capul, într-o atitudine de avertisment calm.

– Întotdeauna îmi pot găsi cîteva minute pentru un vechi prieten.. Vino sus, Sam, să vezi cafeneaua.

Porni înapoi pe scară, cu mîna pe balustradă.

– Poate ai auzit că un prieten comun al nostru, Zack Todd, s-a însurat în iarna trecută. Nell nu numai că mi-e prietenă apropiată, dar mai şi găteşte extraordinar.

Sam se opri în capul scării. Îl irita faptul că trebuia să se orienteze, să-şi regăsească echilibrul. Mirosul ei îl întorcea pe dos.

Etajul era la fel de primitor ca parterul, cu atracţia sporită a unei cafenele aglomerate într-un capăt, şi a tuturor aromelor delicioase, de mirodenii, cafea şi ciocolată ce pluteau dintr-acolo.

În vitrină zîmbeau nenumărate salate şi produse de cofetărie. Un fum aromat se înălţa dintr-o oală enormă, de unde o blondă drăgălaşă îi punea supă cu polonicul, în ceaşcă, unui client care aştepta.

Prin ferestrele din capătul opus se întrezărea marea.

– E extraordinar.

Măcar atîta putea să spună fără nici un dubiu.

– De-a dreptul extraordinar, Mia. Cred că eşti foarte mîndră de ceea ce-ai făcut aici.

– Şi de ce n-aş fi?

Tonul ei uşor acid îl făcu s-o privească. Dar Mia zîmbi din nou, gesticulînd cu o mînă elegantă pe ale cărei degete scînteiau cîteva inele:

– Ţi-e foame?

– Mai mult decît mă aşteptasem.

Aciditatea din ton scăpără o clipă şi în adîncurile ochilor ei, înainte de a porni spre tejghea.

– Nell, am aici un om cu o mare poftă de...

mîncare.

– Atunci, a venit unde trebuia, zîmbi Nell, arătîndu-şi gropiţele, în timp ce-l privea pe Sam cu ochii ei albaştri, prietenoşi. Azi avem curry de pui şi salată de creveţi diablo, iar sandvişul zilei e cu grătar de porc şi roşii. Plus specialităţile vegetariene obişnuite.

Nevasta lui Zack, îşi spuse Sam. Una era să afle că cel mai vechi prieten al lui făcuse pasul fatal, şi cu totul alta să vadă cu ochii lui motivul.

– Sună delicios.

– Ne place să credem că aşa şi este.

– Cu preparatele lui Nell n-ai cum să alegi greşit, îi spuse Mia. Te las cu ea, pentru moment. Eu am de lucru. A, Nell, ar fi trebuit să fac prezentările. El e un vechi prieten al lui Zack, Sam Logan. Poftă bună, îi mai ură ea, şi se îndepărtă.

Sam văzu surpriza pe faţa drăguţă a lui Nell, după care toată căldura i se risipi.

– Cu ce să te servesc?

– Doar cu o cafea. Neagră. Zack ce mai face?

– Foarte bine, mulţumesc.

Sam se bătu cu degetele pe coapsă. Încă o scorpie la poartă, îşi spuse el, şi la fel de redutabilă ca gheonoaia, oricît părea de delicată.

– Şi Ripley? Am auzit că s-a măritat luna trecută.

– Face foarte bine şi e foarte fericită.

Gura lui Nell se strînsese într-o linie fermă şi neprimitoare, în timp ce-i punea ceaşca de cafea pe tejghea.

– Nu costă nimic. Sînt sigură că Mia nu are nevoie de banii dumitale, şi nici nu-i vrea. La „Magick Inn" se mănîncă foarte bine de prînz, cum nu mă îndoiesc că ai auzit.

– Da, am auzit.

O pisicuţă drăgălaşă şi cu gheare foarte ascuţite, reflectă Sam.

– Crezi că Mia are nevoie de protecţia dumitale, doamnă Todd?

– Cred că Mia se descurcă perfect şi singură, cu orice, îi zîmbi ea, subţire şi tăios ca o lamă. Cu absolut orice... şi oricine.

Sam îşi luă cafeaua.

– Nu mă îndoiesc, încuviinţă el, şi porni în direcţia în care o luase şi Mia.

* * *

Ticălosul.

O dată ajunsă în spatele uşii închise a biroului ei, Mia lăsă să-i scape o tresărire de furie – o tresărire infimă, dar suficientă pentru a face cărţile şi bibelourile de pe rafturi să tresară, cu zgomot.

Cum putuse avea tupeul, nesimţirea, *neghiobia* de a intra în magazinul ei?

Să stea acolo şi să-i *zîmbească*, de parcă s-ar fi aşteptat să strige de bucurie şi să-i sară-n braţe. Şi să mai şi facă pe nedumeritul, cînd ea n-o făcuse.

Canalia.

Strînse pumnii, iar pe geamul de la fereastră se formă o crăpătură subţire.

Ştiuse încă din clipa cînd intrase pe uşă. La fel cum ştiuse şi în momentul în care pusese piciorul pe insulă. O podidisera, o inundaseră, în timp ce stătea la birou, completînd un formular de comandă – durerea, şocul, bucuria, furia, toate atît de intense, toate atît de imediat, încît o ameţiseră. Emoţii năucitoare învălmăşindu-se una peste alta, lăsînd-o vlăguită şi tremurătoare.

Ştiuse că s-a întors.

După unsprezece ani. Unsprezece ani de cînd o părăsise, lăsînd-o rănită, neputincioasă şi fără nici o speranţă. Încă-i mai era ruşine să-şi amintească acea masă tremurătoare de zăpăceală şi durere în care se transformase în săptămînile de după plecarea lui.

Dar îşi reclădise viaţa, pe ruinele viselor pe care Sam i le spulberase. Îşi regăsise direcţia, şi un soi de mulţumire statornică.

Iar acum, se întorsese.

Nu putea decît să mulţumească sorţilor că precogniţia îi dăduse timp să se pregătească. Cît de umilitor ar fi fost s-o vadă înainte de a apuca

să se controleze. Şi ce satisfăcător fusese să vadă acea tresărire surprinsă şi nedumerită la vederea salutului ei calm şi rece.

Acum era mai puternică, îşi reaminti ea. Nu mai era fata care-şi lăsase inima, zdrobită şi însîngerată, la picioarele lui. Şi avea în viaţă mai multe lucruri – mult mai multe lucruri – care erau mai importante decît un bărbat.

Dragostea putea fi o minciună atît de mare... Nu avea loc, şi nici îngăduinţă, pentru minciuni. Avea casa ei, firma ei, prietenii ei. Avea din nou cercul ei de oameni, iar acel cerc avea un scop.

Atîta era de ajuns ca s-o susţină.

La auzul bătăii în uşă, îşi blocă din nou sentimentele şi gîndurile, apoi se aşeză la birou.

– Da, intră.

Parcurgea datele de pe monitor, cînd Sam intră. Aruncă o privire absentă, vag încruntată, spre el.

– N-ai găsit pe listă nimic care să te tenteze?

– M-am mulţumit cu asta, ridică el cafeaua, apoi îi scoase capacul şi o puse pe birou. Nell e foarte loială.

– Loialitata e o calitate necesară a prietenilor, după părerea mea.

Sam scoase un sunet de încuviinţare, apoi sorbi din cafea.

– Face şi o cafea excelentă.

– O calitate necesară a unei cafegioaice.

Bătu cu degetele pe birou, într-un gest de nerăbdare abia stăpînită.

– Sam. îmi pare rău, nu vreau să fiu nepoliticoasă. Eşti mai mult decît binevenit în cafenea şi-n librărie... Dar am de lucru.

Sam îi studie îndelung faţa, însă expresia ei uşor nemulţumită nu dispăru.

– Atunci, n-am să te reţin. Ce-ar fi să-mi dai cheile, şi mă duc să mă instalez?

Nedumerită, Mia scuturâ din cap:

– Cheile?

– De la casă. De la casa ta.

– De la casa *mea?* De ce Dumnezeu să-ţi dau cheile de la casa galbenă?

– Fiindcă...

Încîntat că-i penetrase în sfîrşit armura politeţii, Sam scoase nişte hîrtii din buzunar.

– Am un contract de închiriere.

Îi puse hîrtiile pe birou, rezemîndu-se de spătar cînd Mia le înhăţă să le citească.

– *Cercul Celtic* e una din companiile mele, îi explică el, iar Henry Downing, unul dintre avocaţii mei. El mi-a închiriat casa.

Mîinile ei erau gata să tremure. Mai mult, era gata să lovească. Deliberat, Mia şi le rezemă pe birou, cu palmele în jos.

– De ce?

– Ăsta-i rolul avocaţilor, să rezolve fel de fel de lucruri, ridică el din umeri. În plus, nu mă

aşteptam să mi-o închiriez mie. Dar credeam – eram sigur – că, dacă închei un contract de afaceri, îl respecţi.

Mia trase prelung aer în piept.

– Vreau să zic, de ce ai nevoie de casă? Ai un hotel întreg la dispoziţie.

– Nu-mi place să stau la hotel, nici să locuiesc în acelaşi loc unde şi muncesc. Mi-ai fi închiriat casa, Mia, dacă nu ţi-o ceream prin intermediul avocatului?

Buzele ei se arcuiră, tăios.

– Sigur că da. Însă aş fi săltat chiria lunară. Considerabil.

Sam rîse şi, mai liniştit decît oricînd în dimineaţa aceea, bău din cafea.

– Am bătut palma, şi poate că aşa a fost sortit să fie. Întrucît părinţii mei i-au vîndut casa noului soţ al lui Ripley, nu mă mai pot apuca de gospodărie acolo. De obicei, lucrurile se întîmplă aşa cum trebuie să se întîmple.

– Lucrurile se întîmplă, fu singurul ei răspuns.

Deschise un sertar şi scoase un inel de chei.

– E mică şi rustică, dar sînt sigură că te va servi foarte bine, atîta timp cît vei sta pe insulă.

Puse cheile pe birou, deasupra contractului de închiriere.

– Nu mă îndoiesc. Ce-ar fi să luăm cina împreună diseară? Mai povestim...

– Nu, mulțumesc.

Nu avusese de gînd s-o invite – nu atît de curînd. Îl irita faptul că-i scăpaseră cuvintele.

– Atunci, cu altă ocazie.

Se ridică, vîrînd în buzunar cheile și contractul.

– Mă bucur că te-am revăzut, Mia.

Înainte ca Mia să-și poată retrage mîna, i-o acoperi cu a lui, peste birou. Sări o scînteie vizibilă, iar aerul trosni de tensiune.

– Aha, remarcă el, strîngînd-o și mai tare.

– Ia-ți mîna de pe mine.

Mia vorbea încet, rar, privindu-l în ochi.

– N-ai nici un drept să mă atingi.

– Între noi nu s-a pus niciodată problema drepturilor, numai a nevoilor.

Mîna ei era gata să tremure. Făcu un mare efort să și-o țină nemișcată.

– Acum nu mai sîntem „noi", și nici nevoie de tine nu mai am.

Îl duru. Un junghi scurt îi străpunse inima.

– Ba ai, cum și eu am nevoie de tine. Mai sînt și altele de care trebuie să ținem seama, nu numai vechile sentimente rănite.

– „Vechile sentimente rănite", repetă ea, ca și cum ar fi fost o expresie într-o limbă străină. Înțeleg. Fie și așa, dar n-ai să mă atingi fără permisiunea mea. Și n-o ai.

– Va trebui să stăm de vorbă.

– Asta ar însemna că avem ce să ne spunem unul altuia.

Își lăsă o parte din furie să iasă la suprafață, învăluindu-și-o în dispreț.

– În clipa asta, n-am nimic să-ți spun. Vreau să pleci. Ai contractul de închiriere, ai cheile, ai și casa. Ai fost foarte abil, Sam. Întotdeauna ai fost șiret, încă din copilărie. Dar ăsta-i biroul meu, și magazinul meu.

„Insula mea", fu cît pe ce să spună, dar se opri la timp.

– Și n-am vreme pentru tine.

Cînd strînsoarea lui slăbi, Mia își retrase mîna. Aerul se mai limpezi.

– Să nu stricăm momentul vizitei tale cu o scenă. Sper c-o să-ți placă în casă. Dacă ai probleme, să mă anunți.

– O să te anunț. Voi locui cu plăcere în ea, și-am să te țin la curent.

Se întoarse spre ușă și o deschise.

– A, Mia, și încă ceva: nu e doar o simplă vizită. Am venit definitiv.

Cu o plăcere perversă, îi văzu obrajii pălind, chiar înainte de a închide ușa.

Se blestemă pentru acest lucru, și pentru că încurcase primii pași – și rămase prost dispus în timp ce cobora la parter și ieșea din magazin, sub privirea de cerber a lui Lulu.

* * *

Bărbatul care stătea cu picioarele pe birou şi receptorul telefonului la ureche nu se schimbase prea mult. Se mai împlinise pe ici, pe colo, şi avea părul la fel de ciufulit şi decolorat de soare, iar ochii-i erau la fel de verzi şi tăioşi.

La vederea lui Sam, se holbară.

– Auzi, ştii ceva? Mai bine revin eu cu un telefon. Pînă diseară, am să primesc hîrtiile prin fax... Mha... Exact. Acum trebuie să te las.

Zack îşi coborî picioarele de pe birou, în timp ce închidea telefonul.

– Ei să fiu al dracu', dacă ăsta nu-i Mister New York City.

– Deci, ia te uită cine-a ajuns aici Omul Legii.

Zack traversă din trei paşi zona de birou şi-l cuprinse pe Sam într-o îmbrăţişare de mai-mai să-i trosnească oasele.

– Ei, văd că ţi-a priit statul la birou. N-ai ajuns gras şi chel.

Sam aruncă o privire spre biroul plin de hîrtii al lui Zack.

– Nici tu, şerifule.

– Mda, aşa că n-ar strica să ţii minte cine-i şeful şi să rămîi cu mîinile curate, pe insula mea. Ce naiba cauţi aici? Vrei o cafea?

– Dacă-i vorba de poşirca aia maro de-aolo, mă lipsesc, mersi. Iar aici am venit cu afaceri.

Afaceri pe termen lung.

Zack îşi ţuguie buzele, în timp ce-şi umplea din nou cana.

– Hotelul?

– Una la mînă. L-am cumpărat de la părinţii mei. Acum e al meu.

– L-ai cumpărat... ridică din umeri Zack, aşezîndu-se pe colţul biroului.

– Familia mea n-a fost niciodată la fel de armonioasă ca a voastră, remarcă sec Sam. E o afacere. Una care pe taică-meu nu-l mai interesează. În schimb, mă interesează pe mine. Părinţii tăi ce mai fac?

– Gigea. Mai zilele trecut au plecat de-aici. Veniseră la nunta lui Ripley şi au mai stat încă aproape o lună. Aproape crezusem că s-au întors permanent, dar şi-au făcut bagajele şi au pornit spre Nova Scotia.

– Îmi pare rău că n-am apucat să-i văd. Am auzit că Rip nu-i singura care s-a căsătorit.

– Mda, îşi ridică Zack mîna, făcînd să-i lucească verigheta. Sperasem să te întorci şi tu la timp ca să apuci nunta.

– Şi eu aş fi vrut.

Era un regret real, unul dintre numeroasele lui regrete.

– Mă bucur pentru tine, Zack. Vorbesc serios.

– Ştiu. Şi ai să te bucuri şi mai mult cînd ai s-o cunoşti.

– A. am cunoscut-o.

Zîmbetul lui Sam se subţie.

– După cum miroase mizeria asta pe care-o bei, face o cafea mai bună decît a ta.

– Ripley a făcut-o.

– Oricum... Sînt doar recunoscător că nevastă-ta nu mi-a turnat-o pe-a ei în cap.

– De ce-ar fi...? A.

Zack îşi umflă obrajii.

– Mda, mă rog... Mia.

Îşi frecă bărbia cu o mînă.

– Nell, Mia şi Ripley. Adevărul e...

Se întrerupse, cînd uşa se dădu de perete. Ripley Todd Booke, vibrînd de la cozorocul şepcii de baseball pînă-n vîrfurile cizmelor zgîriate, îl privi încruntată pe Sam. Din ochii ei, de acelaşi verde cu al ochilor fratelui ei, ţîşneau mici săgeţi veninoase.

– Mai bine mai tîrziu decît niciodată, declară ea, pornind înainte. De unşpe ani aştept momentul ăsta.

Zack se repezi spre ea şi o prinse de talie tocmai cînd îşi lua avînt. Avea un croşeu de dreapta zdrobitor, nimeni nu ştia mai bine decît el.

– Stai pe loc! îi ordonă el. Stai doar naibii locului, atîta-ţi spun!

– Nu s-a îmblînzit deloc, aşa-i? remarcă Sam, vîrîndu-şi mîinile în buzunare. Dacă tot îi era

sortit să încaseze un pumn în față, mai bine să termine cît mai repede.

– Deloc, răspunse Zack, ridicînd-o în aer, pe cînd Ripley îl înjura; șapca îi căzuse, iar părul lung i se revărsa în jurul feței furioase. Sam, ce-ar fi să mă aștepți cîteva minute? Ripley, termină! îi ordonă el. Porți o insignă, ai uitat?

– Atunci, am să mi-o scot înainte să-l pocnesc.

Ripley își suflă părul din ochi, cu o privire care pîrjoli aerul între ea și Sam.

– Merită.

– Poate că o merit, fu el de acord – dar nu din partea ta.

– Mia e o lady prea distinsă ca să te cîrpească. Eu nu sînt.

Auzind-o, Sam zîmbi.

– Asta mi-a plăcut întotdeauna cel mai mult la tine. Am închiriat casa galbenă, îi spuse el lui Zack, și o privi pe Ripley cum rămînea cu gura căscată. Să treci pe la mine, cînd ai timp. O să bem o bere.

Trase concluzia că șocul lui Ripley era total, cînd aceasta nu încercă să-l ia la șuturi, în timp ce pornea spre ușă. Ieși din încăpere și privi încă o dată, lung, satul.

Un prieten îi urase bun-venit, chiar dacă trei femei formaseră un cerc strîns de dușmănie împotriva lui.

De bine de rău, era acasă.

Capitolul 2

Drumul spre iad, conchise Sam, era pavat cu intenţii – nu neapărat bune.

Intenţionase să revină în viaţa Miei, să-i înfrunte furia, lacrimile, înverşunarea. Erau drepturile ei, iar el ar fi fost ultimul care să i le conteste.

I-ar fi acceptat revolta, blestemele, acuzaţiile. Intenţionase să-i dea ocazia să-şi descarce toată ostilitatea pe care o adunase la adresa lui. Şi, desigur, intenţionase să treacă peste toate acestea şi s-o cucerească.

Calcula că i-ar fi luat cîteva ore – zile, în cel mai rău caz.

Fuseseră legaţi unul de altul încă din copilărie. Ce însemnau unsprezece ani, în comparaţie cu o legătură de sînge, suflet şi

putere?

Dar nu intenționase să se confrunte cu indiferența ei rece. O, era furioasă pe el, nici pomeneală, își spuse, în timp ce parca mașina în fața casei. Dar peste furie se așternea o armură groasă, rece ca gheața. Ca să i-o spargă, avea nevoie de mai mult decît zîmbete, explicații, promisiuni, chiar și scuze.

Lulu îl atacase, Nell îl apostrofase, iar Ripley își dezvelise colții. Mia nu făcuse nici unul dintre aceste lucruri, dar reacția ei îl dezarmase cum nici una dintre celelalte nu reușise, și nici n-ar fi putut.

Lăsîndu-și valizele lîngă ușă, porni într-un tur rapid al casei. Livingul era mobilat sumar dar cu gust, în vatră fuseseră deja puse lemnele. Podelele luceau, iar ferestrele erau acoperite cu perdele subțiri de dantelă. O ambianță feminină, își spuse el, dar putea s-o suporte.

Bucătăria din fundul casei era mai mult decît îndestulătoare pentru nevoile lui. Sam nu gătea, și nici n-avea de gînd să se apuce tocmai acum. Deschise ușa din sparte și văzu cîteva ronduri de flori și straduri de plante medicinale, dincolo de care iarba îngrijită creștea pînă la marginea pădurii.

Avea de rezolvat diverse probleme practice – telefoane, faxuri, computere... Micul dormitor trebuia să fie amenajat ca un birou secundar, deși plănuia ca baza lui principală de lucru să fie la

hotel. Avea nevoie de materiale și echipamente, și știa că imediat ce se ducea în sat ca să și le cumpere, vestea întoarcerii lui avea să se răspîndească precum focul printr-o fîneață.

Asta era viața... N-avea ce-i face.

Întorcîndu-se de la ușă, reveni în casă, pentru a-și despacheta lucrurile și a le pune în ordine.

* * *

Prietenele bine intenționate, își spuse Mia, erau o binecuvîntare. Și un blestem. Pe moment, două dintre ele se înghesuiseră în biroul ei.

– Cred c-ar trebui să-l zbori cu șuturi în fund, anunță Ripley. Sigur, la fel am zis și acu' zece ani.

„Unsprezece", o corectă Mia în sinea ei. Fuseseră unsprezece ani – dar cine mai stătea să-i numere?

– Asta l-ar fi făcut să se simtă prea important, interveni Nell, ridicîndu-și nasul. E mult mai bine să-l ignore.

– Nu poți ignora o lipitoare care-ți suge sîngele, replică Ripley. O smulgi și-o calci în picioare pînă se-alege praful de ea.

– Ce imagine frumoasă.

De la biroul ei, Mia își studia prietenele, rezemîndu-se de spătarul scaunului.

– N-am intenția nici să-l iau la șuturi, nici să-l

ignor. Mi-a închiriat casa pe şase luni, ceea ce înseamnă că-s proprietăreasa lui.

– Ai putea să-i opreşti apa caldă, sugeră Ripley.

Buzele Miei tresăriră.

– Ce copilărie – dar, oricît de satisfăcător ar fi, n-am de gînd nici să-i joc farse prosteşti. Că dacă era pe-aşa, i-aş fi oprit complet apa. De ce numai pe-aia caldă? Dar, continuă ea, în timp ce Ripley hohotea de rîs, e chiriaşul meu, iar asta înseamnă că are dreptul la tot ce e prevăzut în contract. E un aranjament de afaceri şi nimic mai mult.

– De ce naiba a închiriat o casă pe Surori, pentru şase luni? se întrebă Ripley.

– E clar c-a venit aici ca să se ocupe personal de „Magick Inn".

Dintotdeuna îi fusese drag, reflectă Mia. Sau, cel puţin, aşa crezuse. Sam părăsise hotelul la fel cum o părăsise şi pe ea.

– Amîndoi sîntem adulţi, insulari, patroni de firme. Şi cu toate că lumea e mică, îmi imaginez că sîntem în stare să ne conducem companiile şi să ne trăim vieţile, coexistînd fără prea mari probleme.

Ripley pufni:

– Dacă-ţi închipui asta, îţi faci iluzii.

– Nu-l voi lăsa să mai intre în viaţa mea, continuă Mia, cu vocea devenindu-i mai tăioasă.

Şi n-am să las nici ca prezenţa lui aici să-mi tulbure viaţa. Am ştiut dintotdeauna că avea să se întoarcă.

Înainte ca Ripley să mai spună ceva, Nell îi aruncă o privire prevenitoare.

– Ai dreptate, desigur. Iar acum, cînd tocmai urmează să se deschidă sezonul, amîndoi veţi fi prea ocupaţi ca să vă mai staţi unul altuia în drum. Ce-ar fi să vii diseară la cină? Încerc o reţetă nouă, şi am nevoie şi de alte păreri.

– I le poţi cere pe-ale lui Zack. Nu e nevoie nici să mă răsfeţi, nici să mă consolezi, surioară.

– De ce nu ieşim toate trei în oraş, să ne-mbătăm şi să boscorodim bărbaţii? se înveseli Ripley. Asta-i amuzant întotdeana.

– Oricît sună de tentant, am să mă lipsesc. Mai am destule treburi de făcut pe-acasă... dacă apuc să-mi termin ce-am de lucru aici.

– Adică vrea s-o-ntindem, îi spuse Ripley lui Nell.

– M-am prins, oftă aceasta.

Îi era greu să dorească atît de mult să ajute, dar să nu ştie cum.

– În regulă, dar dacă mai e ceva ce vrei, sau ai nevoie...

– Ştiu. N-am nevoie de nimic, şi nici n-o să am, prea curînd.

Le conduse pînă la uşă, apoi se aşeză, cu mîinile împreunate în poală. Ar fi fost o atitudine

defetistă, să-şi spună că avea să lucreze, sau să-şi închipuie că putea lăsa să treacă şi ziua aceea ca pe oricare alta.

Avea dreptul la furie şi la lacrimi, avea dreptul să scuipe soarta şi să lovească destinul cu pumnii în faţă.

Dar n-avea să facă nici unul dintre aceste lucruri, nefolositoare şi care nu denotau decît slăbiciune. Totuşi, acasă urma să se ducă. Se ridică în picioare şi-şi luă poşeta şi jacheta. Şi, cînd trecu prin dreptul ferestrei, îl văzu.

Tocmai cobora dintr-un Ferrari negru şi lucios, cu poalele pardesiului înfoindu-i-se în jur. Întotdeauna îi plăcuseră jucăriile care-ţi luau ochii. Luase pe el un costum închis la culoare şi se pieptănase, deşi briza îi ciufulea deja părul din nou. La fel cum făcuseră, cîndva, degetele ei.

În mînă avea o servietă, şi mergea spre „Magick Inn" ca un om care ştia foarte precis unde se ducea şi ce voia să facă.

Apoi întoarse capul, ridicînd privirea direct spre fereastra de unde-l privea ea. Ochii i se aţintiră spre ai ei, iar Mia simţi şocul, impactul fierbinte care odinioară i-ar fi topit genunchii.

De astă dată, însă, se ţinu dreaptă, fără să şovăie. Cînd trecu timp destul ca să-şi simtă mîndria satisfăcută, se retrase de la fereastră şi din ochii lui.

* * *

Atmosfera de-acasă o liniştea. Dintotdeauna avusese acest efect. Practic, casa cea mare de piatră, de pe faleză, era prea spaţioasă pentru o femeie singură. Dar Mia ştia că pentru ea era perfectă. Niciodată n-o deranjaseră ecourile, curentul care mai trăgea din cînd în cînd, sau timpul necesar pentru a o întreţine.

Strămoşii ei o construiseră, iar acum era a ei şi numai a ei.

Într-o vreme, îşi imaginase cum ar fi crescut o familie acolo. Dumnezeule, cît îşi mai dorise nişte copii! Copiii lui Sam. Dar, de-a lungul anilor, acceptase ceea ce putea avea şi ce nu putea să aibă.

Uneori, grădinile i se păreau copiii ei. Ea le crease, plantînd, sădind, cultivînd. Iar ele îi dăruiau bucurii.

Şi cînd avea nevoie de mai mult decît plăcerile blînde pe care i le ofereau grădinile, avea parte de pasiunea şi dramatismul falezelor, de secretele şi umbrele pădurilor.

Nu-i lipsea nimic.

Dar, în seara aceea, nu ieşi să se ocupe de flori sau să se plimbe pe faleză. Nu se duse în pădure. În schimb, urcă direct la etaj şi se închise în camera din turn.

Acela era locul refugiului şi al descoperirilor

ei din copilărie. Niciodată nu se simțise singură acolo. În acel loc își învățase și-și disciplinase razele puterii.

Pereții erau circulari, cu ferestre înguste, înalte și ogivale. Pe rafturile curbate între două ferestre se înșirau uneltele meșteșugului ei – ghivece cu plante, borcane cu cristale, cărți de vrăji care aparținuseră celor ce veniseră acolo înaintea ei, și altele, pe care le scrisese chiar ea.

Într-o vitrină veche avea alte obiecte. O baghetă pe care singură și-o făcuse, din lemn de arțar cules de Samhain cînd împlinise șaisprezece ani. O mătură, cel mai bun potir al ei și un glob de cristal bleu pal. Lumînări, uleiuri și tămîie, și o oglindă de ghicit.

Toate acestea, și multe altele, păstrate în cea mai desăvîrșită ordine.

Își adună obiectele de care avea nevoie, apoi își scoase rochia. Prefera, ori de cîte ori se putea, să lucreze înveșmîntată-n cer.

Așa că trasă cercul, chemîndu-și elementul – focul – pentru energie. Aprinse lumînările cu o suflare albastră, pentru calm, pentru înțelepciune, pentru protecție.

Mai oficiase acel ritual de cîteva ori, în ultimii zece ani. Ori de cîte ori își simțea curajul slăbit, sau hotărîrea șovăind. Recunoștea că dacă n-ar fi făcut-o, n-ar fi știut dinainte că Sam urma să se înapoieze pe Insula Celor Trei Surori. Prin urmare, anii de liniște își ceruseră prețul.

Avea să-l blocheze din nou – să-şi blocheze gîndurile şi sentimentele de el, şi pe ale lui de ea.

N-aveau să se mai atingă unul pe altul – la nici un nivel.

– Inima şi mintea mea sînt ale mele, începu ea, aprinzînd tămîia şi presărînd plante pe apa nemişcată. Cînd veghez şi cînd dorm sub stele. Ce-am dat cîndva de bunăvoie şi cu drag, iau înapoi la mine, ţin dincoace de prag. Cîndva iubiţi, acum străini, fără a ne uni. Şi cum voiesc eu însumi, tocmai aşa va fi.

Cu palmele făcute căuş în sus, aşteptă fluxul calm de seninătate, şuvoiul de încredere care avea să indice că ritualul se desăvîrşise. Sub ochii ei, cupa cu plante risipite pe apă începu să tremure. Valuri mărunte lingeau încet, sîcîitor, marginile.

Strînse pumnii, stăpînindu-şi furia. Îşi adună energiile şi lovi vrajă de vrajă.

– Cercul meu e-nchis pentru întreaga lume. N-am chef de-ale tale farse şi plicticoase glume. Să nu mai intri, negreşit, în ce-i al meu, ca nepoftit.

Pocni din degete, iar flăcările lumînărilor se prelungiră în sus, ca două lănci spre tavan. Fumul se învolbură, se întinse şi acoperi ca o pătură suprafaţa apei.

Nici chiar acum nu-şi putu regăsi calmul. Îndrăznea să-şi pună propria putere la încercare, înfruntînd-o pe a ei. Ba încă, la ea acasă?

Aşadar, nu se schimbase. Samuel Logan fusese întotdeauna un vrăjitor înfumurat. Iar elementul lui, îşi spuse ea, detestîndu-se pe sine cînd îi scăpă prima lacrimă, era apa.

În cercul ei, dincolo de negura fumului, se culcă şi plînse. Amarnic.

* * *

Vestea se răspîndise repede pe insulă. A doua zi dimineaţa, subiectul revenirii lui Sam Logan biruise toate celelalte clevetiri.

Insularii, sperînd să mai prindă cîte ceva, îşi găseau tot felul de motive pentru a veni la „Café Book" sau a intra în holul hotelului. Nimeni nu avea curaj să le pună vreo întrebare directă lui Sam sau Miei, dar toţi pîndeau, în aşteptarea cîte unei noutăţi interesante.

Fusese o iarnă lungă şi grea.

– E tot chipeş ca păcatul şi de două ori mai ucigător, îi mărturisi Hester Birmingham lui Gladys Macey, în timp ce-i punea în sacoşă tîrguielile săptămînale, la piaţă. A intrat aici cît e de mare şi de două ori mai îndrăzneţ, şi mi-a dat bună ziua de parcă doar cu-o săptămînă-n urmă ne-am fi văzut ultima oară.

– Şi ce-a cumpărat? se interesă Gladys.

– Cafea, lapte, cereale deshidratate. Pîine integrală şi unt. Nişte fructe. Avem banane la preţ

redus, da-n locul lor a preferat struguri proaspeți, scumpi. Și-a luat și niște brînză fandosită și crochete sclifosite și apă la sticlă. A, și-o cutie cu suc de portocale.

– N-avea de gînd să-și gătească sau să-și spele singur, după cum sună...

Cu un aer confidențial, Gladys se aplecă spre Hester.

– M-am întîlnit cu Hank, de la magazinul de băuturi. Mi-a spus că Sam Logan a trecut pe la el și-a cumpărat de cinci sute de dolari vin, niște bere și o sticlă de scotch de malț.

– Cinci sute...! șuieră Hester. Crezi că s-o fi luat de băut. la New York?

– Nu numărul sticlelor contează, ci suma! șopti Gladys, la fel de șuierător. Erau două sticle de șampanie franțuzească și două de vin din-ăla roșu, scump, cum îi place la știi-tu-cine.

– Cine?

Gladys își dădu ochii este cap.

– Mia Devlin. Pentru numele lui Dumnezeu, Hester, la cine te gîndeai?

– Am auzit că l-a dat afară din librărie.

– Nici vorbă! Cum a intrat, așa a și ieșit, pe picioarele lui. Știu sigur, fiindcă Lisa Bigelow era în cafenea, unde lua masa cu vărul ei din Portland. Și pe urmă, Lisa s-a-ntîlnit cu noră-mea la „Pump 'N Go" și i-a spus toată povestea.

– Păi...

Lui Hester îi plăcuse mult mai mult prima variantă.

– Crezi că Mia o să-l descînte?

– Hester Birmingham, ştii bine că Mia nu mai descîntă. Ce aiureli vorbeşti şi tu!

Apoi, Gladys rîse.

– Dar sigur o să fie interesant să vedem ce-o să facă. Cred că mă duc să las acasă cumpărăturile astea, şi pe urmă îmi iau un roman nou de citit şi o cafea.

– Dacă se mai întîmplă ceva, să-mi spui şi mie.

Gladys îi făcu cu ochiul, în timp ce-şi împingea căruciorul cu tîrguieli.

– Mai mult ca sigur.

* * *

Sam ştia prea bine că lumea trăncănea. Altfel, ar fi fost chiar dezamăgit. La fel cum se aşteptase să întîmpine resentimente, nedumeriri şi trepidaţie, cînd convocase o şedinţă cu toţi şefii de departamente, dimineaţa, la hotel.

O parte din trepidaţie scăzuse, cînd devenise clar că nu se anunţau concedieri masive. Iar o parte din resentimente se accentuaseră, cînd reieşise limpede că Sam intenţiona nu numai să joace un rol activ în conducerea hotelului, ci şi să introducă nişte schimbări.

– În sezon, funcționăm la capacitate aproape completă. În afara sezonului, însă, rata solicitărilor scade drastic, coborînd adesea sub treizeci la sută.

Managerul comercial se foi pe scaun.

– Afacerile merg încet pe insulă, în lunile de iarnă. Dintotdeauna a fost așa.

– Ceea ce-a fost dintotdeauna nu se mai aplică, replică rece Sam. · Pentru moment, urmărim să ridicăm rata solicitărilor la șaizeci și cinci la sută, în afara sezonului, în interval de un an. O vom face oferind pachete mai atrăgătoare convențiilor, precum și pachete săptămînale și de weekend. Pînă la sfîrșitul săptămînii, am să vă trimit memoriile cu ideile mele în domeniile astea.

Apoi, răsfoindu-și însemnările, urmă:

– În continuare, un număr de camere au nevoie de renovări și reamenajări. Vom începe de săptămîna viitoare, cu etajul doi.

Ridică privirea spre managerul de rezervări.

– Să faci ajustările necesare.

Și, fără a aștepta răspunsul, întoarse încă o pagină.

– În ultimele zece luni, rata afacerilor la mesele de prînz și micul dejun a cunoscut un declin constant. Datele arată că în domeniile astea „Café Book" ne suflă clienții.

– Domnule...

O brunetă își drese vocea, potrivindu-și pe față ochelarii cu rame negre.

– Da? Scuză-mă, numele dumitale?

– Stella Farley. Sînt administratoarea restaurantului. Dacă-mi permiteți să vă vorbesc sincer, domnule Logan, niciodată n-o să putem concura cu cafeneaua și cu Nell Todd. Dac-aș putea...

Se întrerupse, cînd Sam ridică un deget.

– Nu-mi place cuvîntul „niciodată".

Femeia trase adînc aer în piept.

– Îmi pare rău, dar în ultimele zece luni eu am fost aici, iar dumneavoastră, nu.

Se lăsă tăcerea, timp în care toți își ținură respirația. După un moment, Sam dădu din cap.

– Ai dreptate. Și ce-ai descoperit în aceste zece luni, domnișoară Farley?

– Că, dacă vrem să atragem clienți și să ridicăm rata vînzărilor la micul dejun și prînz, trebuie să venim cu o contraofertă. Cafeneaua oferă mîncăruri ușoare și populare. Are o atmosferă relaxată și, ce-i drept, niște delicatese fabuloase. Nu ne rămîne decît să propunem o alternativă – eleganță, formalism, romantism, o atmosferă distinsă, pentru o masă de afaceri sau o întîlnire specială. I-am trimis tatălui dumneavoastră un raport și o propunere, în toamna trecut, dar...

– Acum nu mai discuți cu tatăl meu.

Sam o întrerupsese atît de simplu, de sec şi de natural, încît nu se simţi nici o undă de nemulţumire.

– Pînă azi după-amiază, să am o copie pe biroul meu.

– Da, domnule.

Sam făcu o pauză.

– Dacă mai are cineva idei sau propuneri pe care i le-a înaintat tatălui meu în ultimul an, să mi le trimită şi mie, pînă la sfîrşitul săptămînii. Vreau să fie clar că de-acum încolo eu sînt proprietarul acestui hotel. Patron şi director executiv. Deşi eu voi avea întotdeauna ultimul cuvînt, aştept contribuţia tuturor şefilor de departamente. În următoarele zile, vă voi trimite rapoarte şi memorii tuturor, iar în patruzeci şi opt de ore de la data primirii am să aştept răspunsurile. Vă mulţumesc.

Îi privi cum ieşeau în şir şi, încă înainte ca uşa să se închidă, auzi începutul mormăielilor.

O femeie rămăsese pe loc, fără să se ridice de pe scaun. Era o brunetă de aproape şaizeci de ani, într-un taior bleumarin, cu escarpini practici. Lucra la han de peste patruzeci de ani. Îşi scoase ochelarii, îşi puse pe masă blocnotesul şi-şi împreună mîinile.

– Asta e tot, domnule Logan?

Sam înălţă o sprînceană.

– Cîndva, mă numeaţi Sam.

– Pe-atunci, nu-mi erați șef.

– Doamnă Farley...

Ochii i se limpeziră.

– Era fiica dumneavoastră? Stella? Fir-aș al naibii...

– Nu înjurați la birou, îl mustră ea înțepată.

– Scuze... Pur și simplu n-am făcut legătura. Felicitări! A fost singura cu destulă minte și curaj ca să spună ceva cu rost.

– Am învățat-o să stea pe picioarele ei.

Șef sau nu, îl cunoștea de cînd era mic. Dacă fiica ei putea spune fără ascunzișuri ce-i trecea prin cap, și ea putea s-o facă.

– Le e frică de dumneavoastră. Majoritatea celor care-au fost aici adineaori nu l-au văzut în viața lor pe Logan la față. De bine, de rău, hotelul ăsta a fost condus prin reprezentanți, timp de zece ani.

Vocea îi era destul de acidă ca să-i dea de înțeles ce părere avea.

– Și acum, picați din senin aici și faceți valuri. Întotdeauna ați fost genul căruia-i place să facă valuri.

– E hotelul meu, și are nevoie să fie înviorat.

– Nu vă contrazic. Loganii n-au manifestat destul interes pentru el.

– Tatăl meu...

– Nu sînteți tatăl dumneavoastră, îi reaminti ea. N-are nici un rost să-l folosiți ca scuză, cînd

tocmai aţi spus şi dumneavoastră înşivă acelaşi lucru.

Această dojană îl făcu să dea din cap.

– În regulă. Atunci, vom spune că acum sînt aici şi am de gînd să-mi manifest tot interesul... fără să găsesc nici o scuză.

– Foarte bine, răspunse doamna Farley, deschizîndu-şi iar carnetul. Bine aţi venit.

– Vă mulţumesc. Prin urmare...

Se ridică de pe scaun, pornind spre fereastră.

– ...să începem. Aranjamentele florale...

* * *

Muncea cîte paisprezece ore pe zi, mîncînd de prînz la birou. Pentru că voia să-şi menţină afacerile la nivel local, se întîlni personal cu un antreprenor de pe insulă şi revăzu necesităţile de renovare. Îşi instrui asistenta să comande echipamente mai moderne pentru birou, apoi stabili o întîlnire cu directorul firmei Island Tours.

Se bucura că avea atît de multe treburi. Îl ajutau să nu se gîndească la ea.

Şi totuşi, se gîndea, şi-şi amintea cum simţise vibraţia puterii ei tresăltîndu-i prin jurul minţii, în ajun. Ripostase, străpungîndu-i-o pentru un moment. Şi o văzuse cît se putea de clar, îngenuncheată în camera din turn, cu trupul

scăldat în lumina aurie palidă şi părul ca o cascadă de flăcări pe umeri.

Semnul ei din naştere, mica pentagramă de pe coapsă, scînteia irizat.

Nu se îndoia că acel şoc de dorinţă momentană o ajutase să reteze legătura dintre ei atît de repede şi de uşor.

Nu conta. Greşise invadîndu-i aşa viaţa, şi-i păruse rău aproape din clipa cînd o făcuse.

Trebuia să-şi prezinte scuzele, desigur. Existau reguli de conduită a căror încălcare n-o puteau scuza nici intimitatea, nici animozităţile.

Nici un moment nu era mai potrivit decît cel prezent. Luă hîrtiile cele mai presante şi le puse în servietă. Avea de gînd să-i vorbească, apoi să ia ceva de mîncare la pachet şi să termine de lucru în timp ce lua masa, acasă.

Dacă nu reuşea s-o convingă să ia cina cu el, ca o ofrandă de pace. Atunci, hîrtiile puteau să mai aştepte.

Ieşi din hotel tocmai cînd Mia apăru în faţa librăriei de vis-à-vis. Un moment, se opriră amîndoi pe loc, fiecare luat vizibil pe nepregătite. Apoi, Mia se răsuci pe călcîie şi porni spre o mică maşină decapotabilă.

Fu nevoit să traverseze strada în goană pentru a o prinde înainte de a se aşeza la volan.

– Mia. Un minut.

– Du-te dracului.

– Poți să mă trimiți acolo după ce-mi prezint scuzele.

Puse mîna pe portiera deschisă de Mia și o închise la loc.

– Am greșit total. N-am nici o scuză pentru o asemenea grosolănie.

Faptul că era surprinsă nu însemna că se și îmblînzise.

– Nu-mi amintesc să-ți mai fi cerut iertare atît de prompt, în trecut.

Ridică ușor din umeri.

– Perfect. Scuzele se acceptă. Poți să pleci.

– Acordă-mi cinci minute.

– Nu.

– Doar cinci minute, Mia. Toată ziua am stat închis în birou, și mi-ar prinde bine o mică plimbare, la aer curat.

N-avea de gînd să se lupte cu el pentru portiera mașinii. Ar fi fost – și uite cîți oameni încercau să se poarte ca și cum nu i-ar fi observat! – nedemn.

– Nu te oprește nimeni. Pe-aici e foarte mult aer curat.

– Dă-mi o șansă să-ți explic. O plimbare pe plajă, continuă el, încet. Dacă mă respingi, vor avea și mai multe de comentat... iar eu, un motiv în plus să-mi pun întrebări. O conversație prietenească, în public, n-o să ne facă rău nici unuia dintre noi.

– În regulă.

Își puse cheile mașinii în buzunarul rochiei lungi, gri.

– Cinci minute.

Se îndepărtă de el cu un pas, deliberat, își vîrî mîinile în buzunare și-și zornăi cheile, în timp ce mergeau pe High Street, spre plajă.

– Prima ta zi a fost productivă?

– A fost un început bun. O mai ții minte pe Stella Farley?

– Sigur că da. O văd destul de des. Face parte din clubul cititorilor, de la librărie.

– Mhm...

Încă o amintire a faptului că ea fusese acolo în timp ce se produseseră atîtea schimbări, iar el, nu.

– Are niște idei ca să ne aducem înapoi o parte dintre clienții de la prînz pe care nu i-ai răpit tu.

– Serios? întrebă Mia, amuzată. Succes!

Simțea privirile oamenilor urmărindu-i, în timp ce coteau către zidul dinspre mare. Se opri acolo, scoțîndu-și pantofii înainte de a păși pe nisip.

– Ți-i duc eu.

– Nu, mulțumesc.

Marea era de un albastru cald, mai închis spre orizont. Pe plajă se îngrămădiseră scoicile aduse de ultimul flux. Pe deasupra lor dădeau tîrcoale,

ţipînd, pescăruşii.

– Te-am simţit, începu el. Ieri. Te-am simţit şi am reacţionat. Nu e o scuză, doar un motiv.

– Am spus deja că scuzele se acceptă.

– Mia.

Întinse mîna, dar nu reuşi să-i atingă mîneca decît cu vîrfurile degetelor, înainte ca ea să se îndepărteze.

– Nu vreau să mă atingi. Să-ţi intre bine-n minte.

– Am fost prieteni, cîndva.

Mia se opri să-l privească lung, cu ochii ei cenuşii şi reci.

– Am fost?

– Ştii bine că da. Am fost mai mult decît amanţi, mai mult decît...

„Parteneri", fusese cît pe ce să spună.

– N-a fost numai pasiune. Am ţinut unul la altul. Ne-am împărtăşit gîndurile.

– Iar acum, gîndurile mele îmi aparţin numai mie, şi n-am nevoie de alţi prieteni.

– Dar amanţi? Nu te-ai măritat niciodată.

Mia întoarse capul spre el, cu o expresie tipic feminină şi înfumurată.

– Dacă mi-aş dori un amant sau un soţ, credemă că aş avea de unde să-l găsesc.

– Nu încape nici o îndoială, murmură Sam. Eşti cea mai extraordinară fiinţă. M-am gîndit la tine.

– Opreşte-te, îl preveni ea. Opreşte-te în clipa asta.

– La naiba, am să spun ce am de spus! M-am gîndit la tine.

Îşi lăsă servieta să cadă şi o apucă de braţe, nemaiputîndu-şi stăpîni frustrarea.

– M-am gîndit la noi. Ceea ce s-a întîmplat între timp nu ne face să nu mai fim ce-am fost unul pentru celălalt.

– Tu ne-ai făcut să nu mai fim. Acum, nu-ţi mai rămîne decît să te împaci cu situaţia, aşa cum am reuşit şi eu.

– Nu e vorba numai de noi.

O strînse şi mai tare. O simţea vibrînd şi ştia că putea să riposteze în orice moment, ca femeie sau ca vrăjitoare.

– O ştii la fel de bine ca mine.

– Nu mai *există* nici un „noi". Crezi că după atîta timp, după tot ce-am făcut, după tot ce-am învăţat, aş mai lăsa soarta să se joace iar cu mine? N-am să mă mai las folosită. Nici de tine, şi nici de un blestem vechi de secole.

Un singur fulger alb ţîşni din cerul senin, lovind nisipul la picioarele lui. Sam nu se feri, deşi era gata să fie lovit.

Avea gîtul uscat, dar dădu din cap.

– Întotdeauna ai avut un autocontrol splendid.

– Să ţii minte. Şi să mai ţii minte încă un lucru: am terminat cu tine.

– Nici pe departe. Ai nevoie de mine ca să rupi vraja. Chiar vrei să rişti totul, şi pe toate, doar din mîndrie?

– Mîndrie?

Mia păli la faţă, iar trupul îi deveni rigid.

– Nesimţit arogant ce eşti, crezi că de mîndrie e vorba? Mi-ai frînt inima.

Cuvintele rostite, felul cum îi tremura vocea, îl făcură să-şi lase mîinile jos.

– Mai mult decît atît – mi-ai făcut-o praf şi pulbere. Te-am *iubit*. M-aş fi dus oriunde, aş fi făcut orice pentru tine. Te-am plîns pîn-am crezut c-aveam să mor.

– Mia.

Zguduit, ridică mîna să-i atingă părul, numai pentru a-i fi plesnită la o parte.

– Dar n-am murit, Sam. Mi-a trecut, şi mi-am văzut de viaţa mea. Îmi place cine sînt acum, iar cale de întoarcere pentru mine nu mai există. Dac-ai venit aici cu alte gînduri, îţi pierzi timpul. N-o să mă mai ai, iar ceea ce n-o să ai – ce-ai aruncat în lături – ar fi fost cel mai bun lucru din viaţa ta.

Şi se îndepărtă, cu paşi lungi şi calmi, lăsîndu-l singur cu privirea spre mare şi convingerea că avea dreptate.

Capitolul 3

– Ce-ai făcut...?!?

Zack îşi vîrî capul în frigider, cotrobăind după o bere. Cunoştea tonul acela. Soţia lui nu-l folosea prea des – motiv pentru care şi avea un efect atît de sigur.

Nu se grăbi cu scosul berii, şi avu grijă ca expresia să-i rămînă relaxată şi calmă cînd întoarse capul spre ea.

Nell stătea în faţa aragazului, unde fierbea ceva delicios. Avea o lingură de lemn în mînă, iar mîinile şi le ţinea proptite-n şolduri, cu pumnii strînşi. Arăta ca o Betty Crocker scandalizată şi foarte sexy.

Dar Zack bănuia că n-ar fi fost şănătos să i-o spună tocmai în acel moment.

– L-am invitat pe Sam la cină, spuse el

zîmbind, în timp ce destupa berea. Ştii că-mi place să mă grozăvesc cu incredibilele talente culinare ale nevesti-mii.

Cînd Nell nu făcu decît să-şi îngusteze ochii, Sam trase o duşcă din bere.

– Ai vreo obiecţie? Niciodată nu te-au deranjat musafirii la cină.

– Musafirii nu – dar mă deranjează japiţele.

– Nell, s-ar putea ca Sam să fi fost puţin cam inconştient pe vremuri, dar japiţă n-a fost niciodată. Şi e unul dintre cei mai vechi prieteni ai mei.

– Care a zdrobit inima uneia dintre prietenele *mele* – şi ale tale. A părăsit-o şi s-a dus la nu ştiu ce firmă din New York, pentru zece ani. Şi pe urmă... şi pe urmă, se ambală ea, tot mai furioasă, vine-napoi pîş-pîş pe insulă şi se-aşteaptă ca toată lumea să-l întîmpine cu braţele deschise!

Lovi cu lingura în bufet.

– Pe mine, una, nu mă interesează s-aduc fanfara pentru Sam Logan.

– Nici măcar un trompetist?

– Îţi arde de glumă?

Răsucindu-se pe călcîie, Nell porni spre uşa din spate.

Sam reuşi să ajungă acolo la timp pentru a o împiedica s-o deschidă.

– Nu. Îmi pare rău, Nell...

Îşi trecu mîna peste părul ei tuns paj.

– Ascultă, îmi pare rău pentru ceea ce s-a întîmplat între Sam şi Mia. Am regretat atunci, şi regret şi acum. Dar adevărul e că Sam şi cu mine am copilărit împreună, şi am fost prieteni. Prieteni buni.

– Aţi *fost*.

– Şi încă mai sîntem.

Pentru Zack, totul era cît se putea de simplu.

– Ţin la Mia, dar şi la el. Nu vreau să fiu pus în situaţia de a alege – cel puţin, nu la mine în casă. Şi mai mult decît atît, mai mult decît orice, nu vreau ca tu şi cu mine să ne certăm pentru asta. Însă n-ar fi trebuit să-l invit la masă fără ca mai întîi să vorbesc cu tine. Am să-i spun că se contramandează.

Nell îşi înghiţi un oftat, dar nu-şi putu stăpîni expresia îmbufnată.

– Faci asta doar ca să mă simt meschină şi ingrată.

Zack aşteptă o clipă.

– Deci, am reuşit?

– Da, fir-ai tu să fii... îi dădu ea un mic brînci. Dă-te din calea mea. Dacă tot ne vin musafiri la cină, n-are nici un rost să ard mîncarea.

Totuşi, Zack nu se dădu la o parte. În schimb, îi luă mîinile şi i le strînse.

– Îţi mulţumesc.

– Nu-mi mulţumi pînă nu trece toată seara fără să-i umplu pielea de rîie sau negi.

– S-a făcut. Ce-ar fi să pun eu masa?

– Ce-ar fi s-o pui?

– Vrei şi lumînări?

– Mda, d-alea negre, rîse ea afectat, în timp ce se ducea să controleze pilaful. Ca să alunge energiile negative.

Zack răsuflă greoi.

– Se-anunţă o seară nemaipomenită.

* * *

Sam aduse un vin bun şi un buchet de narcise galbene. Nell, însă, nu se lăsă îmblînzită. Ere de o politeţe de-a dreptul brutală, şi servi vinul pe terasa din faţă, cu nişte aperitive pe care le improvizase în ultimul moment.

Sam nu era sigur dacă voia să fie prietenoasă, sau să-i sugereze că urma să fie primit în casa ei pas cu pas.

– Sper că nu te-ai deranjat prea mult, îi spuse el. Nimic nu e mai obositor decît oaspeţii care se anunţă în ultima clipă.

– Într-adevăr, nu-i aşa? replică ea dulce. Dar, în fond, sînt sigură că nu eşti obişnuit să mănînci ce s-o gsăi prin cămară, aşa că trebuie să ne descurcăm.

Intră din nou în casă, iar Sam răsuflă şuierător. Acum era sigur: avea să fie primit, dar în etape chinuitor de încete.

– Începutul e promițător.

– Mia înseamnă enorm pentru ea. Dintr-o mulțime de motive.

Sam nu făcu decît să dea din cap, pornind spre balustrada verandei. Lucy, labradorul neagru a lui Zack, se întoarse cu burta-n sus, dînd din coadă ca să-l farmece. Ghemuindu-se alături, Sam începu s-o scarpine.

Cunoștea motivele ferocei loialități a lui Nell față de Mia. Avusese grijă să fie la curent cu cele ce se întîmplau pe insulă, de-a lungul anilor. Știa că Nell venise fugind de un soț abuziv, că-și înscenase moartea – lucru pentru care îi admira curajul – și-și schimbase numele și înfățișarea în timp ce alerga în zigzag prin țară, angajîndu-se ca ospătăriță sau bucătăreasă, pe unde se nimerea.

Văzuse știrile despre Evan Remington, care acum era închis într-o instituție de boli psihice.

Și știa că Mia o angajase pe Nell și-i oferise o casă. În plus, bănuia, o mai învățase și cum să-și rafineze harul din naștere.

O recunoscse pe Nell ca fiind una dintre cele trei în clipa cînd o văzuse.

– A trecut prin niște vremuri grele, Nell a ta.

– Foarte grele. Și-a riscat viața, ca să se salveze. Cînd a venit aici, Mia i-a dăruit o șansă de a se stabili, de a-și înfige rădăcinile. Și pentru asta trebuie să-i fiu recunoscător Miei. Și mai mult decît atît, adăugă el, așteptînd pînă cînd Sam

se întoarse. Ai auzit despre Remington.

– Broker al puterii la Hollywood, tip care-şi bătea nevasta, psihopat.

Se îndreptă de umeri.

– Şi mai ştiu că a tăiat o ciosvîrtă din tine, încercînd să ajungă la Nell.

– Mda...

Absent, Zack îşi frecă umărul, în locul unde Remington îl înjunghiase.

– I-a luat urma pînă aici, a dat cu ea de toţi pereţii pîn-am venit eu, şi pe urmă a băgat cuţitun mine. Nell a fugit în pădure, ca să-l atragă după ea şi să mă salveze.

Chipul îi deveni înverşunat.

– Cînd m-am luat şi eu după ei, le-am găsit acolo pe Ripley şi Mia. Ştiau că Nell era în pericol.

– Da, era firesc ca Mia să ştie.

– Nenorocitul îi pusese cuţitul în beregată.

Chiar şi acum, după atîta timp, amintirea îl umplea de furie.

– Ar fi omorît-o. Poate reuşeam să-l nimeresc cu pistolul, poate că nu, dar oricum i-ar fi luat gîtul. Şi cînd colo, i-a venit ea lui de hac. Şi-a adunat puterile pe care le mai avea, pe care le are, şi împreună cu Mia şi Ripley a făcut ca totul să se întoarcă asupra lui.

Cu privirea pierdută, murmură:

– Am văzut cu ochii mei. Acolo, în păduricea

de lîngă casa unde stai tu acum. Un cerc de lumină, venind de nicăieri. Şi-n clipa următoare, Remington se zvîrcolea pe jos, urlînd.

– Are curajul şi credinţa necesare pentru asta.

– Le are, fu Zack de acord. Le are pe toate.

– Eşti un om norocos.

Totuşi, în sinea lui, Sam prefera să ocolească gîndul la o femeie, orice femeie, care le putea avea chiar pe toate – toate capacităţile şi puterile.

– Iubirea ei pentru tine e tangibilă. Chiar şi cînd are draci. continuă Sam, cu un zîmbet slab, aşa cum are acum, că l-ai invitat pe Iuda la masa ei.

– De ce-ai făcut-o? De ce-ai plecat?

Sam clătină din cap.

– Dintr-o mulţime de motive, dintre care pe unele şi acum încă mai încerc să le înţeleg. Cînd le voi şti pe toate, am să i le spun şi Miei.

– Aştepţi cam mult de la ea.

Prietenul său îşi privi vinul din pahar.

– Poate că dintotdeauna am făcut-o.

* * *

Zack făcu mari eforturi să menţină conversaţia lejeră şi prietenoasă la cină. După calculele lui, în timpul acelei ore la masă vorbise mai mult decît o făcea în mod normal într-o săptămînă. Dar de fiecare dată cînd îi arunca lui

Nell cîte o privire imploratoare, soţia lui i-o ignora.

– Îmi dau seama uşor de ce ne-a luat cafeneaua o parte dintre clienţii de la prînz, spuse Sam. Eşti o adevărată artistă culinară, doamnă Todd. Cel mai mare regret al meu e că n-ai intrat în hotel, în locul librăriei, cînd ai venit pe insulă.

– Am intrat acolo unde-mi era hărăzit să ajung.

– Crezi în asta? În destin?

– Absolut, răspunse Nell, ridicîndu-se în picioare să strîngă masa.

În timp ce era întoarsă cu spatele, Sam îi făcu lui Zack un mic semn cu capul.

Lasă-ne singuri.

Comparînd mînia soţiei sale cu epuizarea de a tot juca rolul de tampon, Zack se ridică de la masă.

– Trebuie s-o scot pe Lucy, spuse el, ieşind grăbit.

Nell aruncă o privire fulminantă pe urmele lui.

– De ce nu te duci şi tu cu Zack? Cafeaua va fi gata într-un minut.

Absent, Sam se aplecă să mîngîie motanul gri care tocmai se întindea sub masă. Acesta sîsîi spre el.

– Prefer să-ţi dau o mînă de ajutor, spuse el, după ce abia reuşi să-şi salveze mîna de ghearele

ce se repeziseră să i-o zgîrie.

O văzu pe Nell dînd din cap aprobator spre cotoi, pe care o auzise numindu-l Diego.

– N-am nevoie de nici un ajutor.

– N-ai nevoie de ajutorul meu, o corectă Sam. Zack e cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată.

Ca să nu-l privească, Nell deschise spălătorul de vase şi începu să pună farfuriile înăuntru.

– Ai un mod ciudat de a defini prietenia.

– Oricum aş defini-o, e adevărată. Zack înseamnă foarte mult pentru fiecare dintre noi. Aşa că, de dragul lui, sper să putem încheia un armistiţiu.

– Nu sînt în război cu tine.

Sam se uită din nou spre motan. Acesta se aşezase lîngă stăpîna lui, de unde îl privea cu ochii îngustaţi.

– Dar ai vrea să fii.

– Perfect.

Nell trînti uşa spălătorului de vase şi se întoarse spre el.

– Mi-ar plăcea să te spînzur de picioare pentru ceea ce i-ai făcut Miei. Şi în timpul ăla, aş aprinde focul sub tine, ca să te frigi încet, în chinuri. Şi-n timp ce te frigi încet şi-n chinuri, aş vrea să...

– Gata, am prins ideea.

– Dacă tot ai prins-o, înseamnă că ştii că

degeaba încerci să mă vrăjeşti.

– Tu ai luat mereu hotărîrile cele mai bune, cele mai înţelepte, cele mai inspirarte, cînd aveai douăzeci de ani?

Nell dădu drumul la apa fierbinte şi picură detergent sub robinet.

– Niciodată n-am făcut intenţionat rău cuiva.

– Şi dacă ai fi făcut, intenţionat sau nu, cît timp te-ai aştepta să fii pedepsită? Fir-ar să fie! înjură el, cînd Nell îl ignoră, apoi închise singur apa.

Nell blestemă şi ea, ridicînd mîna să deschidă iar robinetul. Înfuriat, Sam i-o prinse cu a lui.

Un fulger albastru irizat ţîşni între degetele lor înlănţuite.

Nell încremeni, în timp ce şocul îi anihila furia. Ridică mîna, într-a lui, în timp ce se răsucea pînă ajunse faţă-n faţă cu el, privindu-l în ochi.

– De ce nu mi-a spus nimeni? întrebă.

– Nu ştiu, zîmbi el, în timp ce lumina scădea, devenind mai blîndă. Surioară.

Şi mai nedumerită, Nell clătină din cap.

– Sînt numai trei care formează cercul.

– Trei care au venit din trei. Dar există patru elemente. Al tău e aerul, iar cea care a fost nu avea curajul tău. Al meu e apa. Tu crezi în destin, în Meşteşug. Sîntem legaţi, şi nu poţi să schimbi asta.

– Nu...

Dar trebuia să se gîndească, temeinic şi îndelung. Încet, îşi retrase mîna de sub a lui.

– Nu sînt obligată să-mi placă; şi nici ca tu să-mi placi.

– Crezi în soartă, în Meşteşug, dar nu şi în iertare.

– Ba cred şi în iertare. Cînd e meritată.

Sam se retrase, îndesîndu-şi mîinile în buzunare.

– Am venit aici în seara asta cu gîndul să te farmec. Să înlătur cîteva straturi din neplăcerea şi resentimentele tale. O parte din mîndrie. E greu ca soţia celui mai vechi prieten al tău să te deteste.

Luă sticla de vin şi turnă puţin în paharul pe care Nell încă nu-l spălase.

– În parte, era o strategie.

Bău.

– Ştiu foarte bine că tu şi Ripley o apăraţi pe Mia.

– Nu voi lăsa să mai fie rănită.

– Şi eşti sigură că asta voi face.

Puse paharul pe bufet.

– Apoi, am venit în casa ta, şi am simţit ce e între tine şi Zack. Ce aţi făurit între voi. M-am aşezat la masa ta, şi mi-ai dat de mîncare, deşi ai fi preferat să mă spînzuri de picioare deasupra focului. Aşa că, în loc să te farmec, sînt cu

fermecat.

Se uită prin bucătărie. Întotdeauna fusese o încăpere caldă şi prietenoasă. Cîndva, fusese binevenit acolo.

– Te admir, pentru ceea ce-ai făcut din viaţa ta. Şi te invidiez pentru clarviziunea ta, şi pentru căminul tău fericit. Zack e foarte important pentru mine.

O privi din nou, în timp ce Nell nu spunea nimic.

– Ţi-e greu, cred, să accepţi toate astea, dar ăsta-i adevărul. N-am de gînd să fac nimic care să complice relaţia dintre voi doi. Am să plec prin spate, în timp ce el e ocupat cu Lucy.

Nell îşi şterse mîinile.

– Încă n-am făcut cafeaua.

Din uşă, Sam se mai întoarse o dată, doar privind-o.

Iar Nell văzu de ce se îndrăgostise Mia de el. Nu numai pentru felul chipeş şi periculos cum arăta. În ochii lui se citea pe cît de multă putere, tot pe-atîta durere.

– Nu te iert, spuse ea scurt. Dar dacă Zack te consideră prieten, înseamnă că ai şi unele calităţi care te reabilitează. Pe undeva. Stai jos. Avem trufe la desert.

* * *

Îl umilise, își spuse Sam mai tîrziu, în timp ce mergea pe jos înapoi spre casă. Blonda cu ochi albaștri care inițial fusese acid-politicoasă, apoi brutal de francă, și la urmă prudent-înțelegătoare, și toate acestea numai într-o singură seară, îl îngenunchease.

Rareori i se întîmpla să dorească să cîștige respectul cuiva, dar acum voia din tot sufletul să-l cucerească pe al lui Nell Todd.

Se plimba pe plajă, așa cum obișnuise să facă în copilărie. Neliniștit. Și coti spre casă, tot cum făcea cînd era copil. Fără nici o plăcere.

Cum putea să explice că, oricît ar fi iubit casa de pe movilă, nu o considerase niciodată căminul lui? Nu simțise nici un regret, cînd tatăl său o vînduse.

Golful, peștera, da, acelea însemnaseră mult pentru el, cîndva. Dar casa în sine nu era decît lemn și sticlă. Cu prea puțină căldură înăuntru. Pretenții, da. Să fie un Logan, să reușească, să excelеze...

Ei bine, învățase să le facă pe toate trei, dar acum se întreba cît îl costase.

Se gîndi iar la spiritul din casa Todd. Întotdeauna crezuse că fiecare casă avea un spirit, iar al lor era cald, afectuos. În cazul unor oameni, căsnicia chiar mergea bine. Angajamentul, unitatea, făgăduiala – nu doar de conveniență, sau de ochii lumii, ci și din inimă.

După părerea lui, acestea erau un dar rar, foarte rar.

În casa lui existase prea puțină afecțiune. A, în nici un caz răutate, abuzuri, neglijare... Părinții lui fuseseră niște parteneri corecți, dar nu-și amintea să-i fi văzut vreodată ca pe un cuplu. Iar căsnicia lor era la fel de eficientă și de rece ca orice firmă de afaceri.

Încă-și mai amintea cît de nedumerit, fascinat și ușor jenat se simțise, în copilărie, la vederea efuziunilor sentimentale dintre părinții lui Zack.

Acum se gîndea la ei, cum călătoreau cu casa lor pe roți și se distrau nemaipomenit de bine. Pe părinții lui, o asemenea idee i-ar fi oripilat.

„Cît de mult ne formează cei din care ne tragem? " se întrebă el. Oare copilăria perfectă a lui Zack îi crease o predispoziție de a întemeia la rîndul lui o familie la fel de fericită?

Sau totul ținea numai de noroc?

Se opri, privind fasciculul de lumină albă al farului măturînd marea. Farul Miei, pe faleza Miei. De cîte ori stătuse cu privirea spre lumina aceea plină de speranță, gîndindu-se la ea?

Dorind-o.

Stînd la marginea plajei, își trimise gîndurile peste apele negre, spre sursa luminii. Spre casa de piatră de pe faleză. Spre ea.

Iar zidul pe care Mia și-l înălțase în jur i le respinse, aruncîndu-i-le înapoi.

– Trebuie să mă laşi să intru, murmură el. Mai devreme sau mai tîrziu.

Dar pe moment se mulţumi cu atît şi-şi continuă drumul spre casă.

Simţea miros de pămînt, de apă, şi ştia că pînă dimineaţa avea să plouă.

Şi simţea puterea.

Mergea printre copaci, iar puterea îi pulsa prin piele, acel fior al magiei care-i deştepta toate simţurile.

Văzu, într-un loc unde nu erau decît frunze veştede împrăştiate pe pămînt, că acolo fusese trasat cercul.

Cele trei erau puternice cînd se uneau. Simţise acelaşi flux de energie şi pe plajă, şi ştiuse că acolo fusese trasat un cerc. Dar acesta se încheiase primul, aşa că venise aici mai întîi.

– Ar fi mai simplu dacă mi-ar spune, zise el cu voce tare. Dar, probabil, nu la fel de satisfăcător. Aşa că...

Ridică mîinile, cu palmele în sus, ca două cupe gata să fie umplute.

– Arătaţi-mi. Le chem pe cele trei, prin soartă, din mine pe vecie parte. Am drept oglindă noaptea-adîncă, s-aducă-n ochii-mi ce-a fost încă. Să văd de ce-a fost acest cerc închis, spre a putea începe ce mi-e scris. Adu-mi această vedenie vie, şi cum vreau eu, aşa să fie.

Noaptea se subţie şi se învolbură ca o perdea

înfoiată de vînt. Se despărți. Spaimă, ca a unui iepure prins în capcană. Ură, tăioasă ca niște colți sălbatici. Și iubire, învăluită cald în curaj.

Văzu ceea ce-i spusese Zack, o văzu pe Nell alergînd prin pădure, și gîndurile ei îi erau limpezi. Frică și durere pentru Zack, dorința disperată nu numai de a-scăpa de ceea ce o urmărea, ci și de a-l salva pe omul iubit.

Pumnii lui Zack se strînseră, cînd îl văzu pe Remington sărind asupra ei, cu cuțitul gata să-i ia gîtul.

Emoțiile îl zguduiau. O văzu și pe Mia, într-o rochie neagră cu stele arginti, și pe Ripley, cu un pistol în mînă. Pe Zack, plin de sînge, ochind cu arma.

Noaptea era plină de nebunie și teroare.

Magia începea să zumzăie.

Pulsa din Nell, care devenise luminoasă, alungîndu-și spaimele. Se iriza în jurul Miei, ai cărei ochi luceau la fel de argintii ca stelele de pe rochie. Și, încet, aproape împotriva propriei voințe, scînteia dinspre Ripley, cînd își coborî pistolul și strînse mîna Miei într-a ei.

În clipa următoare, cercul se aprinse ca un foc albastru.

Lovitura lui îl prinse pe Sam pe nepregătite, împingîndu-l înapoi cu doi pași, înainte de a-și regăsi echilibrul. Dar își pierduse controlul asupra viziunii, iar aceasta oscilă și se șterse.

– Cercul e neîntrerupt.

Ridică fața, privind norii care pluteau pe sub stele.

– Trebuie să mă lași să intru, Mia, altfel totul a fost degeaba.

* * *

În aceeași noapte, fără premeditare, fără nici în plan, porni spre ea în vis. Plutind înapoi în timp, spre zilele cînd dragostea era proaspătă și dulce, și era totul.

Mia avea șaptesprezece ani, picioare lungi, părul ca o cascadă de foc și ochii calzi precum ceșurile verii. Frumsețea lui îl frapa, ca întotdeauna. O lovitură de pumn în inimă.

Rîdea, intrînd în apa golfului. Purta un șort kaki și o bluză albastră care-i lăsa mijlocul și brațele goale.

– Nu vrei să înoți?

Rîse din nou, stropindu-l.

– Sam cel cu ochii triști, azi de ce ești amărît?

– Nu-s amărît.

Fusese. Părinții lui îl tratau cu răceală, pentru că preferase ca-n vara aceea să lucreze la hotelul de pe insulă, nu la New York. Se întrebase dacă nu cumva făcea o greșeală, o greșeală îngrozitoare, dorind cu atîta disperare să rămînă pe insulă, datorită Miei.

Gîndul de a pleca de lîngă ea pentru cîteva luni era insuportabil.

Şi totuşi, începuse să-l rumege. Să se întrebe tot mai mult, ori de cîte ori pleca de pe insulă, la colegiu. Începuse să se gîndească să se pună singur la încercare, găsind o scuză de a nu se mai întoarce pe insulă, şi la ea, într-un weekend din timpul semestrului.

– Dacă nu eşti amărît, dovedeşte!

Mia mergea de-a-ndăratelea prin apa care-i scălda pulpele, genunchii, coapsele albe şi lungi.

– Hai în apă şi joacă-te.

– Am crescut prea mult pentru joacă.

– Eu nu.

Se lăsă în apă şi începu s-o străbată ca o sirenă. Iar cînd ieşi iar la suprafaţă, cu părul şiroindu-i şi bluza lipită seducător de sîni, Sam avu impresia că înnebunise.

– Dar am uitat. Tu ai aproape nouăşpe ani. Eşti prea distins ca să te bălăceşti.

Ca întotdeauna, rîsul ei îl vrăjea.

– Ţi-arăt eu ţie distincţie! se repezi Sam s-o bage cu capul la fund.

Se jucau, se războiau, înotau ca doi delfini. Apoi se împreunară ca întoteauna, cu buzele întîlnindu-li-se mai întîi sub apă şi rămînînd unite în timp ce ieşeau la suprafaţă.

– Mia.

Ştiind că avea să moară dorind-o, Sam îşi

îndesă fața în părul ei ud.

– Trebuie să ne oprim... hai să ne plimbăm cîțiva pași...

Chiar în timp ce vorbea, mîinile lui o cutreierau. Nu se putea stăpîni.

– Azi noapte, te-am visat, spuse ea încet, oftînd în brațele lui. Întotdeauna te visez pe tine. Și cînd m-am trezit, am știut că avea să fie azi.

Își lăsă capul pe spate, iar Sam nu lipsi mult să cadă în ochii aceia uriași și cenușii.

– Vreau să fiu cu tine și cu nimeni altul. Vreau să mă dăruiesc ție și nimănui altul.

Sîngele îi pulsa prin vene de dragul ei. Încerca să se gîndească la ceea ce se cuvenea și ce nu, la ziua de mîine – dar în minte nu-i putea sta decît momentul prezent.

– Trebuie să fii sigură.

– Sam...

Începu să-i acopere fața cu sărutări.

– Dintotdeauna am fost sigură.

Se îndepărtă de el, dar numai pentru a-l lua de mînă. Ea fu aceea care-l conduse afară din apă, spre grota ascunsă în peretele falezei.

Caverna era uscată și răcoroasă. Sam văzu pătura întinsă lîngă peretele din fund și lumînările risipite pe jos. Și se uită la Mia.

– Ți-am spus că știam. Aici e locul nostru.

Privindu-l, își duse mîinile la năsturașii bluzei. Iar Sam văzu că-i tremurau degetele.

– Ți-e frig.

– Puțin.

Făcu un pas spre ea.

– Și frică.

Buzele ei se arcuiră.

– Puțin. Dar nu va dura mult.

– Voi avea grijă cu tine.

Mia își lăsă mîinile să cadă pe lîngă trup, pentru ca Sam să-i poată termina de descheiat bluza.

– Știu. Te iubesc, Sam.

În timp ce-i scotea bluza, își coborî buzele peste ale ei.

– Știu.

Micul fior de teamă din sufletul Miei dispăru.

O mai atinsese și înainte, și fusese atins. Mîngîieri delicioase și frustrante, prea adesea grăbite. Acum, în timp ce se dzbrăcau unul pe altul, lumînările se aprinseră de la sine. În timp ce se culcau pe pătură, o peliculă subțire păru să acopere gura peșterii, închizîndu-i înăuntru.

– N-am să te părăsesc, murmură Mia – apoi icni, cînd gura lui hulpavă îi găsi sînul.

Se arcui sub el, mîngîindu-l, cu trupul la fel de fluid ca apa care-l parfuma. Cînd Sam o privi, văzîndu-i părul umed revărsat pe pătură, ochii încețoșați de ceea ce-i aducea el, se cutremură sub impactul puterii.

Și o făcu să zboare. Mia țipă, cu un sunet

prelung, din gît, care se undui prin el şi-l făcu să se simtă invincibil. Cînd se deschise pentru el, oferindu-i inocenţa ei, Sam începu să tremure.

Prin ardoarea sîngelui, prin turbarea dorinţei, se chinuia să fie blînd. Totuşi, îi observă tresărirea.

– Doar un minut...

În delir, îi acoperi faţa cu sărutări.

– Îţi promit, numai un minut...

Apoi cedă poftelor trupului şi o luă.

Pumnii ei se strînseră pe pătură, şi-şi înghiţi primul ţipăt. Dar, aproape imediat ce începu durerea, căldura o înlocui.

– Oh...

Respiră din nou, tremurător, într-un oftat.

– Sigur...

Îşi întoarse capul cu buzele spre gîtul lui.

– Sigur că da...

Şi începu să se mişte sub el. Se ridică şi-l luă şi mai adînc, căzu şi-l trase după ea. Cînd fierbinţeala trupurilor dădu în clocot, agăţaţi unul pe altul, năclăiţi se sudoare, se rostogoliră împreună.

În sfîrşit, rămase în braţele lui, pe jumătate visînd, în lumina aurie a lumînărilor.

– Aici l-a găsit.

Sam îi urmărea umerii cu degetele. Nu se putea opri s-o atingă. Ceaţa sexuală leneşă îi învăluia mintea, aşa că uitase cu totul de plajă.

– Hmm?

– Cea care era Focul. Cea care e a mea. Aici şi-a găsit ursitul, cu chip omenesc, şi s-a îndrăgostit de el în timp ce dormea.

– De unde ştii?

Mia începu să spună că ştiuse dintotdeauna, dar în schimb clătină din cap.

– I-a luat blana şi i-a ascuns-o, ca să-l poată păstra. Din dragoste. Nu putea fi ceva rău, dacă o făcea din dragoste.

Lăfăindu-se în voluptate, Sam îşi frecă nasul de gîtul ei. Voia să fie acolo, cu ea. Nu-şi dorea pe nimeni şi nimic altceva. Niciodată n-ar fi vrut, niciodată n-ar fi putut. Iar această descoperire mai degrabă îl liniştea, decît să-l îngrijoreze.

– Nimic nu e rău dacă e făcut din dragoste.

– Dar n-a putut să-l păstreze, continuă încet Mia. Peste ani de zile, după ce au avut copii, după ce ea şi-a pierdut surorile, şi cercul, el şi-a găsit blana. Nu s-a putut opri. Aşa era firea lui. O dată ce şi-a găsit blana, nimic, nici chiar iubirea, nu l-a mai putut face să stea pe loc. A părăsit-o, s-a dus în mare şi a uitat de ea. A uitat de casa şi de copiii lui.

– Te întristezi, cînd te gîndeşti la asta, îi spuse Sam, strîngînd-o şi mai tare. Nu fi tristă acum.

– Să nu mă părăseşti.

Îşi îngropă faţa în umărul lui.

– Să nu mă părăsesti niciodată. Cred că aş

muri, la fel cum a murit şi ea, singură şi cu inima frîntă.

– N-am să te părăsesc.

Dar ceva se răcise înăuntrul lui.

– Sînt aici, cu tine. Uite.

O întoarse cu faţa spre peretele cavernei şi, ridicînd un deget, îl puse pe stîncă. Din vîrful degetului ţîşni o rază de lumină, gravînd cuvintele în piatră.

Mia citi fraza în gaelică şi ochii i se înceţoşară.

– „Inima mea e inima ta. Acum şi-n vecii vecilor."

Ridică şi ea degetul şi întipări un nod celtic sub cuvinte. O făgăduială a uniunii.

Apoi întoarse faţa spre el, cu ochi languroşi.

– Şi a mea e a ta.

* * *

Singură în casa de pe faleză, Mia întoarse capul cu faţa în pernă. Şi-i murmură numele în somn.

Capitolul 4

Ploaia, o răpăială constantă şi monotonă, începuse înainte de zorii zilei. Le făcea bine la flori, îşi spuse Mia, în timp ce stătea la fereastră, privind plafonul neîntrerupt de nori mohorîţi. Pământul avea nevoie de apă, şi în ciuda frigului, n-avea să se formeze chiciură care să strice mugurii delicaţi.

În prima zi frumoasă, avea să-şi ia liber de la „Café Book" şi să lucreze ore întregi în grădină. Acesta era privilegiul şi frumuseţea de a avea propria ei firmă.

Un privilegiu ocazional, care o ajuta să echilibreze povara responsabilităţii. A afacerilor şi a magiei.

În ziua aceea, avea zeci de lucruri de făcut la librărie. Nu conta că dormise prost, cu vise

agitate, nici că era atît de deprimată încît nu-şi dorea nimic mai mult decît să se îngroape sub pături. Dimineaţa uitase – iar ea nu uita *niciodată* nimic – că Nell şi Ripley urmau să-i facă o vizită. Cel puţin, aveau să-i distragă atenţia, să-i alunge din minte amintirile şi visele, intruşi în ordinea disciplinată a vieţii ei.

Se furişase în visele ei. Ticălosul.

– N-ai prefera s-o faci altă dată? Mia?

– Ce...?

Încruntată, ridică privirea. Şi clipi din ochi. Pe toţi sfinţii, nici măcar diversiunilor nu le mai dădea atenţie.

– Nu, nu... Iartă-mă. Sînt nervoasă din cauza ploii.

Exact.

Ripley se tolăni în fotoliu, cu un picior peste braţul acestuia. Ţinea în poală un castron cu popcorn, şi-şi arunca floricelele în gură cu gesturi rapide şi nepăsătoare.

Mia se ghemui pe canapea, strîngîndu-şi picioarele desculţe sub fusta largă, şi dădu un bobîrnac prin aer spre şemineu. Flăcările izbucniră printre buşteni.

– Aşa mai merge.

Îşi bătu una dintre pernele de catifea, ca şi cum nimic n-ar fi interesat-o mai mult decît să stea cît mai comod.

– Ia zi, Nell, despre ce voiai să-mi vorbeşti,

înainte de a discuta planurile pentru solstiţiu?

– Auzi la ea, gesticulă Ripley cu paharul de vin, în timp ce cu mîna cealaltă îşi turna în gură o cascadă de popcorn. Parc-ar fi preşedinta unui club de cucoane.

– Nici mult nu mai am. Club, congregaţie... Dar, oricînd vrei să-mi iei locul, doamnă ajutor de şerif...

– Okay, ridică Nell mîna, întrerupîndu-le.

Întotdeauna trebuia să le împace, cînd Mia şi Ripley petreceau mai mult de zece minute împreună. Uneori, se întreba dacă n-ar fi fost mai simplu să le dea cap în cap.

– Ce-ar fi să trecem peste episodul insultelor, la punctul următor din program? Voiam să spun că, după părerea mea, prima întrunire a clubului de artă culinară a mers destul de bine.

Mia îşi stăpîni nervii. Dădu din cap, şi alese un strugure vînăt şi lucios dintre cei pe care-i aranjase pe un platou verde pal.

– Într-adevăr. A fost o idee excelentă, Nell. Cred că vom constata că ne va aduce clientelă, atît în cafenea cît şi în librărie. În prima seară am vîndut o duzină de cărţi de bucate, şi de-atunci încoace, încă o dată pe-atîta.

– Mă gîndeam că, după ce stăm vreo două luni să vedem dacă interesul se susţine, s-ar putea să planificăm o acţiune în combinaţie cu clubul de carte. Poate prin jurul Crăciunului. Ştiu că mai

e mult pînă atunci, dar...

– Dar niciodată nu strică să faci planuri, încheie Mia în locul ei. Există multe romane în care mîncarea joacă un rol important, iar unele conţin chiar şi reţete. Am putea sugera unul pentru clubul de carte, apoi clubul de artă culinară ar prepara mîncărurile, şi toată lumea are numai de cîştigat.

– Iar tu îţi vinzi cărţile, precizează Ripley.

– Ceea ce, în mod destul de ciudat, e principala funcţie a „Café Book". Iar acum...

– Ar mai fi ceva.

Mia se întrerupse, înălţînd o sprînceană spre Nell.

– În regulă.

Nervoasă, Nell strînse din buze.

– Ştiu că vînzarea de cărţi e principala funcţie dar, mă rog, ideea asta mi-a venit de mai mult timp. Cochetam cu ea, încercînd să văd dacă ar merge, sau dacă merită. Poate-o să vi se pară deplasată, dar...

– Of, pentru numele lui Dumnezeu, Nell!

Pierzîndu-şi răbdarea, Ripley se foi în fotoliu, punîndu-şi bolul cu popcorn deoparte.

– Cred că ar fi cazul să extinzi cafeneaua.

– Ripley! N-ai de gînd să mă laşi s-o spun cum ştiu eu?

– Ba te-aş lăsa; dar n-am o săptămînă de pierdut pînă să ajung acasă.

– Să extind cafeneaua? le întrerupse Mia. Deja ocupă aproape jumătate din suprafaţa etajului.

– Da, aşa cum e acum.

După ce-i aruncă lui Ripley o privire aprinsă, Nell se întoarse iar spre Mia.

– Dar dacă ai scoate ferestrele dinspre est, ai adăuga o terasă de, ăă, şase picioare pe zece, să zicem, şi ai pune uşi glisante sau un glasswand de acces, ai avea mai mult loc pentru scaune, şi beneficiul unor locuri la aer, cînd e vreme frumoasă.

Întrucît Mia nu spuse nimic, ridicîndu-şi doar paharul de pe masă, Nell se repezi să continue:

– Aş putea să extind menu-ul pe ici, pe colo, adăugînd mai multe antreuri pentru o cină lejeră, în timpul serilor de vară. Desigur, ar trebui să mai angajezi ajutoare, şi... şi ar fi mai bine să-mi văd de treburile mele.

– N-am spus asta, replică Mia, rezemîndu-se de spătar. Ideea, însă, e cam complicată, iar în timpul unor asemenea reamenajări, se poate pierde clientelă.

– M-am, ăă, ocupat şi de asta. Puţin.

Cu un zîmbet scurt, spăşit, Nell scoase din geantă un teanc de hîrtii.

Mia o privi lung, apoi începu să rîdă.

– Da' văd că ai fost ocupată, surioară. În regulă, lasă-mă să mă uit peste toate astea, şi-am

să mă gîndesc. Mă intrigă, murmură ea. Mai multe locuri, selecțiuni de antreuri.. Îmi imaginez că, dacă are succes, ar mușca din clientela hotelului, cel puțin îi timpul sezonului.

La vederea micului zîmbet de satisfacție al Miei, Nell simți un val de vinovăție.

– Și mai e ceva, izbucni ea. Sam Logan a venit la noi, la cină.

Miei îi pieri zîmbetul de pe buze.

– Poftim?

– L-ai primit pe șobolanul ăla nenorocit la masa ta? sări Ripley din fotoliu. I-ai dat de mîncare? Măcar i-ai pus otravă, dacă tot începuseși?

– Nu, nu i-am pus otravă. Fir-ar să fie, nu eu l-am invitat, ci Zack. Sînt prieteni.

Îi aruncă Miei o privire nefericită și vinovată.

– Nu-i pot spune lui Zack pe cine are voie să invite în casă și pe cine nu.

– Numai să-ncerce Booke să ceară ca un nemernic trădător ca ăla să ne înfulece mîncarea, își dezveli Ripley dinții, de parc-ar fi fost gata să muște un dumicat din proaspătul ei soț. Zack a fost prost de cînd îl știu.

– Ei, ia stai puțin...

– Mie mi-e frate de mai mult timp decît de cînd ți-e ție soț, ripostă Ripley. Pot să-l fac prost, mai ales cînd așa și e.

– N-are nici un rost să mai continuați, le

întrerupse calmă Mia. Degeaba veniţi cu acuzaţii şi incriminări. Zack are dreptul să-şi aleagă prietenii şi să-i invite la el acasă. Nell nu are nici un motiv să se simtă vinovată. Ceea ce s-a întîmplat între Sam şi mine ne priveşte numai pe noi, şi nu e treaba nimănui altcuiva.

– Nu e? clătină din cap Nell. De ce nu mi-a spus nimeni că e unul de-ai noştri?

– Fiindcă nu este! explodă Ripley. Sam Logan nu e unul de-ai noştri.

– Nu cred că Nell s-a referit la faptul că Sam nu e femeie – sau insular, măcar, interveni sec Mia. Deşi, desigur, din moment ce a crescut aici, va fi considerat întotdeauna un insular.

Făcu un gest cu mîna, ca pentru a înlătura ideea.

– Faptul că are harul nu ne priveşte pe noi cu nimic.

– Eşti sigură de asta? întrebă Nell.

– Noi sîntem cele trei.

În căminul de piatră, flăcările se înălţară, trosnind.

– Formăm cercul. Nouă ne revine să facem ceea ce e de făcut. Simplul fapt că un... cum i-a zis Ripley, aşa, frumos, cum numai ea ştie?... a, da, că un şobolan nenorocit are puteri magice nu schimbă cu nimic situaţia.

Cu un calm deliberat, întinse mîna să mai ia un bob de strugure.

– Şi acum, în legătură cu solstiţiul...

* * *

Nu voia să lase să se schimbe nimic. Avea să facă ceea ce era de făcut, singură sau cu surorile ei. Dar nu putea primi pe nimeni în cercul lor. Nici în inima ei.

În cel mai adînc ceas al nopţii, pe cînd insula dormea, ea stătea pe faleza ei. Ploaia rece îi şiroia pe faţă, iar oceanul negru izbea stîncile ca pentru a le fărîmiţa într-o singură noapte. De jur împrejurul ei, vîntul nervos se învîrtejea, făcîndu-i mantia să fluture şi să se desfacă asemeneai unor aripi.

Zboară, îi şoptea vocea. *Zboară şi dă-ţi drumul, şi totul se va sfîrşi. De ce să înfrunţi inevitabilul? De ce să trăieşti în singurătate?*

De cîte ori, se întreba, auzise acea voce? De cîte ori venise acolo, ca să-şi pună puterile la încercare în faţa ei? Chiar şi cînd inima-i fusese sfărîmată, venise. Şi învinsese. Niciodată n-avea să se dea bătută.

– N-ai să mă învingi.

Simţea frigul, în timp ce ceaţa murdară se învolbura peste pămînt şi stîncă. Îl simţea ca pe nişte degete de gheaţă cuprinzîndu-i gleznele, pentru a o trage, a o ispiti.

– N-am să cedez niciodată.

Ridică braţele şi le desfăcu larg.

Iar vîntul turbat, şuierător, sfîşie ceaţa în zdrenţe.

– Ce-i al meu slujesc, apăr şi păstrez.

Îşi ridică faţa în ploaie, lăsînd apa să-i şiroiască pe obraji asemeni unor lacrimi.

– Fie că-s trează, fie că dorm, n-am să mă dezmint nici în ce spun, nici în ce fac.

Magia se scurgea în ea, pulsînd ca o inimă.

– Acest jurămînt îl leg, nicicînd să-l mai dezleg; destinul mi se va-mplini. Aşa voiesc, aşa va fi.

Cu ochii închişi, strînse pumnii ca şi cum ar fi putut lovi cu ei noaptea. Ca şi cum i-ar fi putut folosi ca să sfîşie voalul ce-i lua vederea, împiedicînd-o să vadă pericolul care o ameninţa.

– De ce nu *ştiu?* De ce nu pot simţi? De ce nu pot să fac nimic, decît să simt?

Ceva se înfioră în văzduh, ca nişte mîini calde atingîndu-i obrajii. Nu avea nevoie de mîngîiere, nici de îndemnuri de a avea răbdare. Aşa că le întoarse spatele, falezei şi mării. Mantia flutura în urma ei, în timp ce o luă la fugă spre luminile de la ferestrele casei.

* * *

În timp ce Mia se învăluia în izolare, ascunsă în casa de pe faleză, Lulu stătea rezemată de

tăblia patului, cu al treilea pahar de vin, cea mai recentă carte de criminalistică, „Jurnalul unui canibal american". şi o pungă cu chipsuri de cartofi cu brînză şi usturoi. Pe ecranul televizorului din dormitor. Mel Gibson şi Danny Glover dădeau şuturi şi trăgeau cu pistoalele, în „Arma mortală"

Pentru Lulu, era ritualul de sîmbăta seara.

Purta un şort jerpelit, un tricou care declara că e mai bine să fii bogat decît prost, şi un lămpaş de citit prins pe o şapcă de baseball.

Cuvintele de pe pagină începură să se înceţoşeze, aşa că-şi potrivi ochelarii şi se mai săltă puţin pe perne. Voia doar să termine capitolul şi să afle dacă tînăra prostituată era atît de proastă încît să-l lase să-i taie beregata şi s-o eviscereze.

Lulu era gata să-şi pună capul că da.

Însă capul îi căzu de la sine – în piept.

Şi-l ridică la loc, smucit. Clipi din ochi. Putea să jure că auzise pe cineva şoptindu-i numele.

Halucinaţii auditive, îşi spuse ea, dezgustată. Bătrîneţea era farsa favorită a lui Dumnezeu.

Îşi termină vinul din pahar şi aruncă o privire spre televizor.

Şi-l văzu pe Sam, cu chipul său atrăgător ocupînd tot ecranul şi ochii de un albastru strălucitor, zîmbindu-i:

– Salut, Lu. Cum merge?

Lulu se frecă la ochi, apoi clipi rapid. Dar imaginea era tot acolo.

– Ce naiba...?

– Exact asta voiam să zic şi eu! Ce naiba!

Imaginea se retrase, destul de departe ca să se vadă şi pistolul. Ţeava acestuia părea mare cît o gură de tun.

– Nimeni nu vrea să trăiască o veşnicie, aşa-i?

Detunătura bubui asurzitor, umplînd camera cu o lumină roşatică. Durerea cumplită din piept o făcu pe Lulu să ţipe, apăsîndu-şi înnebunită mîinile între sîni. Chipsurile de cartofi zburară care-ncotro, în timp ce sărea din pat, uitîndu-se după sînge.

Nu văzu nimic, nu-şi găsi decît propria inimă, care bătea nebuneşte.

Pe ecran, Mel şi Danny se certau în legătură cu o procedură poliţienească.

Zguduită şi simţindu-se ca o bătrînă proastă, Lulu se împletici spre geam. Puţin aer curat avea să-i limpezească minţile. Probabil aţipise, îşi spuse ea, în timp ce trăgea la o parte perdeaua şi ridica fereastra-ghilotină.

Se înfioră. Afară era frig ca iarna – mult mai frig decît ar fi trebuit să fie, în perioada aceea din an. Iar ceţurile care se învolburau pe pămînt aveau o tonalitate ciudată. Arătau ca nişte vînătăi plutitoare, numai în nuanţe de violet stins şi

gălbui bolnăvicios.

Îşi văzu rondul de flori şi globul de piatră care se înălţa dintre ele. Micul gargui rînjit cu limba scoasă spre trecători.

Ochelarii îi alunecară pe nas şi, după ce şi-i împinse la loc, fu gata să jure că garguiul se apropiase de casă şi stătea parţial întors spre ea.

Pieptul începu s-o doară, din cauza bătăilor nebuneşti ale inimii.

„Am nevoie de nişte ochelari noi, " îşi spuse ea. „Mă lasă vederea."

În timp ce se holba încremenită de şoc, garguiul se întoarse complet cu faţa spre ea. Şi-şi dezgoli colţii prelungi şi ameninţători.

– Iisuse Christoase!

Aproape că-i auzea, aproape că le distingea clănţănitul lacom, în timp ce arătarea se tîra prin ceaţă, spre casă. Spre fereastra deschisă. În spatele lui, micul broscoi care cînta la fluier, cumpărat cu o săptămînă în urmă, porni şi el, ţopăind. În locul fluierului, acum ţinea în mîini un cuţit lung, cu tăişul zimţat.

– Nimănui n-o să-i pese.

Clătinîndu-se, întoarse brusc capul. La televizor, un şarpe enorm de desen animat, cu chipul lui Mel Gibson, îi rînjea sardonic.

– Pe toţi o să-i doară-n cur c-ai murit. N-ai pe nimeni, nu-i aşa, Lu? Nu tu bărbat, nu tu plod, nu tu familie... Nimănui n-o să-i pese c-ai crăpat.

– Minți!

Groaza o făcu să țipe, cînd văzu că garguiul și broscoiul ajunseseră la un metru de casă. Dinții garguiului clănțăneau, cu un sunet flămînd, iar cuțitul se legăna prin ceața deasă, ca un metronom.

– Vorbești aiurea...

Cu mîini tremurătoare, dibui la fereastră, și o trînti chiar în timp ce cădea pe spate, izbind dureros podeaua de i se zdruncinară toate oasele.

Rămase acolo, chinuindu-se să-și tragă respirația, să-și recapete curajul. Cînd reuși să se salte în genunchi, se tîrî scîncind spre coșul cu lucru de cusut și-și luă două andrele, ca arme.

Dar cînd îndrăzni să se uite pe fereastră, văzu că ceturile se risipiseră, iar graguiul stătea ghemuit la locul lui, inofensiv, gata să se strîmbe la următorul trecător.

Lulu rămase pe loc, în timp ce la televizor izbucnea un nou schimb de focuri. Își frecă fața transpirată cu palma.

– Tare trebuie să mai fi fost și chardonnay-ul ăla, spuse ea cu voce tare.

Dar, pentru prima oară de cînd locuia în casa aceea, o străbătu – înarmată cu andrelele – și încuie toate ușile și ferestrele.

* * *

Orice om, oricît de harnic, avea dreptul şi la puţin timp liber. Aşa-şi spunea Sam, în timp ce ieşea cu maşina din sat. Petrecuse ore întregi la birou, în şedinţe, inspectînd, citind rapoarte. Dacă nu-şi limpezea minţile, curînd avea să-i fileze cel puţin o lampă.

Şi era duminică. Vîntul suflase în sfîrşit ploaia spre largul mării, lăsînd insula scînteietoare ca o nestemată. Văzu o familie culegînd scoici, şi un băiat alergînd după pescăruşi.

Şi case care nu fuseseră acolo la vremea plecării lui. Timpul nu stătea în loc. Nici chiar pe Trei Surori.

Cînd se apropie de vîrful nordic al insulei, coti pe un drum de ţară îngust, ascultînd cum scrîşnea nisipul sub cauciucuri. Ultima dată fusese acolo cu un jeep decapotabil şi boxele urlînd asurzitor.

Zîmbi cînd îşi dădu seama că, deşi acum avea un Ferrari, îi coborîse capota şi dăduse sonorul la maximum.

– Nu poţi lua băiatul de pe insulă, murmură el şi trase pe dreapta, vis-à-vis de faleză şi de casa ce se înalţa pe culme.

Clădirea nu se schimbase, constată Sam, întrebîndu-se de cît timp mai era nevoie pentru ca insularii să nu-i mai spună „casa lui Logan". Cu două niveluri, se întindea pe creasta falezei parcă în urma unui capriciu, iar obloanele vopsite

recent în albastru închis contrastau cu lemnăria argintie.

Ferestrele erau late, iar uşile, de sticlă. Camera aceea avea vedere spre mare, iar Sam îşi amintea cît de mult timp petrecuse cu privirea în larg.

Cît de des toanele schimbătoare şi imprevizibile ale mării le reflectaseră pe ale lui.

Marea îi vorbise întotdeauna.

Şi totuşi, casa nu-i trezea nici un sentiment. Puteau insularii să-i spună „casa lui Logan" încă zece ani de-atunci încolo, că a lui Sam tot nu fusese niciodată. Nu era decît o proprietate de valoare într-o poziţie excelentă, şi fusese bine întreţinută de foştii proprietari.

Spera ca posesorul Land Rover-ului parcat în faţa casei să fie mulţumit de investiţie.

Doctorul MacAllister Booke, din New York. Un om cu o minte strălucită şi o pasiune neobişnuită. Ştiinţele paranormale. Fascinant. Se întrtreba dacă nu cumva Booke se simţise ca un cui pătrat în cercul familiei, la fel ca el.

Sam coborî din maşină, şi porni spre faleză. Nu casa îl chema, ci golful. Şi peştera.

Se bucură, mai mult decît se aşteptase, să vadă o ambarcaţiune cu velă galbenă legată la pontonul de jos. Şi el avusese una. Navigaţia fusese singura preocupare de real interes pe care o împărtăşise cu tatăl său.

Cele mai plăcute momente pe care le petrecuse cu Thaddeus Logan, singurele ocazii cînd simțiseră legătura de rudenie dintre ei.

– E frumoasă, nu-i așa? Luna trecută mi-am luat-o.

Sam se întoarse și, prin lentilele ochelarilor de soare, îl privi pe bărbatul care venea spre el. Îmbrăcat în blugi albiți și un tricou gri cu tivul destrămat, era înalt și avea un chip îngust și puternic, umbrit de barba nerasă de-o zi. Părul de un blond închis îi flutura în briză, și-și ținea ochii căprui și prietenoși mijiți în soare. Avea o constituție compactă și disciplinată, pe care Sam recunoștea că nu s-ar fi așteptat s-o vadă la un vînător de fantome prin biblioteci.

Își imaginase un cărturar slab și palid, și cînd colo se pomenise cu Indiana Jones.

– Cum face față pe mare agitată? se interesă el.

– A, ca un vis!

Stătură cîteva minute de vorbă despre barcă, după care Mac îi întinse mîna:

– Eu sînt Mac Booke.

– Sam Logan.

– M-am gîndit eu. Îți mulțumesc pentru casă.

– Cu plăcere, dar n-a fost a mea.

– Hai înăuntru, să bem o bere.

Nu intenționase să se împrietenească atît de repede, dar invitația fusese așa de firească și

nestudiată, încît se pomeni pornind spre casă, cu Mac.

– Ripley e pe-aici?

– Nu, e de servicu-n după-amiaza asta. Voiai să vorbeşti cu ea?

– În nici un caz.

Mac nu făcu decît să rîdă, în timp ce urca treptele terasei şi deschidea uşa.

– Cred că sentimentul va fi reciproc, o vreme. Pînă se liniştesc apele.

Sam îşi amintea că livingul fusese lustruit, plin de pasteluri şi acuarele. Nici aici timpul nu stătuse în loc. Culorile erau vii şi puternice, iar mobila confortabilă. Peste tot zăceau, într-o dezordine primitoare, teancuri de ziare, vrafuri de cărţi şi grămezi de pantofi.

Unul dintre aceştia din urmă tocmai era ros cu sîrg de un căţeluş.

– La naiba!

Mac sări înăuntru, împiedicîndu-se de perechea încă intactă a adiasului, şi dădu să-l înhaţe. Căţelul fu mai iute, şi fugi să se ascundă, cu pantoful în bot.

– Mulder! Dă-l aici!

Sam îşi înclină capul, în timp ce omul şi cîinele începeau să tragă de adidas încoace şi-ncolo. Căţelul pierdu, însă nu păru descurajat.

– Mulder?

– Mda, ştii... tipul din „Dosarele X" Ripley

zice că de la mine i-a venit ideea. Micile ei glumițe.,..

Răsuflă scurt.

– N-o să-i mai ardă de glume, cînd și-o vedea pantoful.

Sam se lăsă pe vine, iar cățelușul, încîntat să-și facă un nou prieten, se repezi să-l lingă.

– Drăguț cățel. Ogar auriu?

– Mda. Doar de trei săptămîni îl avem. E isteț și destul de învățat, dar ar roade și pietrele dacă nu ești atent la el – cum eu n-am fost.

Oftînd, Mac luă cățelul în brațe, ridicîndu-l nas în nas cu el.

– Știi cine-o să mănînce bătaie pentru chestia asta, nu?

Încîntat, cățelul îl linse pe bărbie. Renunțînd la predică, Mac și-l vîrî sub braț.

– Berea e în bucătărie.

Intră primul și scoase două sticle din frigider. Pe masă se aflau cîteva dispozitive electronice, dintre care unul părea eviscerat.

Alene, Sam întinse mîna să ia și el unul, și declanșă o serie de bipuri și luminițe roșii.

– Scuze.

– Nici o problemă.

Ochii lui Mac se îngustară, cu o expresie speculativă.

– Ce-ar fi să bem pe terasă? Doar dacă nu vrei să arunci o privire prin jur. În fond, ai locuit

aici...

– Nu, dar îţi mulţumesc oricum.

Totuşi, în drum spre uşă, Sam aruncă o privire în susul scării, imaginîndu-şi camera lui aşa cum fusese pe vremuri, cînd el se uita pe fereastră, spre mare sau o aştepta pe Mia.

De la etaj se auzi un nou bip.

– Echipamentele, spuse Mac, abia stăpînindu-se să dea o fugă pentru a citi datele. Mi-am instalat un laborator, într-o cameră de oaspeţi.

– Hmm.

Pe terasă, Mac îl lăsă pe Mulder jos, iar căţelul se repezi imediat să adulmece prin curte.

– Oricum...

Trase o duşcă de bere, rezemîndu-se de balustradă.

– Ripley nu mi-a spus că şi tu eşti vrăjitor.

Sam deschise gura, apoi o închise la loc şi clătină din cap.

– Da' de unde ştii, îmi scrie-n frunte?

– Detectările de energie, arătă Mac spre casă. Şi, de fapt, mă cam gîndeam eu, după toate cercetările pe care le-am făcut despre insulă, despre familii, genealogii şi aşa mai departe. Ai practicat la New York?

– Depinde la ce te referi. N-am neglijat niciodată Meşteşugul, dar nici nu-mi fac reclamă.

– Mi se pare normal. Şi, ce părere ai despre legendă?

– Niciodată n-am considerat-o o legendă. Sînt fapte reale şi istorie.

– Exact.

Încîntat, Mac ridică sticla într-un fel de toast.

– Am făcut o bandă a timpului, proiectînd depănarea ciclului, ca să-i zic aşa. După calculele mele...

– Avem timp pînă în septembrie, îl întrerupse Sam. Cel tîrziu la echinox.

Mac dădu încet din cap.

– Ei bine, ai nimerit la fix. Bine ai venit acasă, Sam.

– Mulţumesc.

Sorbi din bere.

– Mă bucur că m-am întors.

– A fi dispus să luctezi cu mine?

– Aş fi un prost să refuz colaborarea cu un expert. Ţi-am citit cărţile.

– Zău?

– Ai vederi deschise şi flexibile.

– Mi-a mai spus-o cineva, o dată.

Mac se gîndea la Mia, dar avu destul tact să nu-i menţioneze numele.

– Pot să-ţi pun o întrebare personală?

– Da, atîta vreme cît şi eu îţi voi putea răspunde să-ţi vezi de treburile tale.

– S-a făcut. Dacă ştiai că în septembrie e un fel de scadenţă, de ce-ai aşteptat atîta pînă să te întorci?

Sam întoarse capul, privind spre golf.

– Nu-mi venise vremea. Abia acum mi-a venit. Şi dă-mi voie să te întreb şi eu ceva. După părerea ta de expert, cu toate cercetările pe care le-ai făcut, şi cu toate calculele şi proiecţiile tale, ce zici: le sînt necesar Celor Trei Surori?

– Încă mă mai ocup de asta. Ştiu că faci parte din ceea ce e necesar pentru rolul Miei – în etapa a treia.

– Şi trebuie să mă accepte.

Cînd Mac se încruntă, bătînd cu degetele în balustradă, Sam simţi un fior de nelinişte.

– Nu eşti de acord.

– Dacă e pe-aşa, alegerea nu poate avea de-a face decît cu propriile ei sentimente. Să şi le accepte – pe acelea, şi ceea ce e în regulă pentru ea. Asta ar putea însemna să te accepte şi pe tine, sau să-şi rezolve conflictul emoţional respingîndu-te – fără ostilitate.

Îşi drese glasul.

– Ultimul pas trebuie să aibă de-a face cu iubirea.

– Ştiu foarte bine asta.

– Nu-i impune să... Nu înseamnă, după părerea mea, că ar fi obligată să te iubească acum, ci doar să accepte ceea ce a simţit cîndva, şi faptul că n-a fost sortit să se împlinească. Să, în fine, să te lase să pleci fără resentimente, şi să preţuiască ceea ce a avut atunci. Oricum, e doar o

teorie.

Poalele hainei lui Sam fluturară scurt în vînt.

– Nu-mi place teoria ta.

– Nici mie nu mi-ar plăcea, privind-o din punctul tău de vedere. A treia soră s-a sinucis, mai degrabă decît să accepte faptul că iubitul ei o părăsise. Cercul s-a întreupt, şi a rămas singură.

– Ştiu şi eu povestea asta afurisită.

– Ascultă-mă pînă la capăt. Chiar şi atunci, a apărat insula, ca şi genealogia ei şi a surorilor. Atîta cît putea, cu ceea ce-i mai rămăsese. Nu putea, sau nu voia, să se salveze. Nu putea sau nu voia să trăiască fără iubirea acelui bărbat. Asta a fost slăbiciunea ei – şi greşeala ei.

Era destul de clar ca să se înţeleagă. Era logic. Era înnebunitor.

– Iar Mia a trăit foarte bine fără mine.

– La un anumit nivel, fu Mac de acord. La altul, şi după părerea mea, nu şi-a clarificat niciodată sentimentele, niciodată nu te-a iertat şi nici nu te-a acceptat. Va trebui s-o facă, într-un fel sau altul, şi din toată inima. Dacă nu, va rămîne vulnerabilă – şi, o dată ce vraja protectoare o să slăbească, va pierde.

– Şi dacă nu m-aş fi întors?

– Concluzia logică ar fi că ţi-a fost hărăzit să te întorci. Iar dacă pe insulă e prezentă mai multă magie... mă rog, n-are de ce să strice.

Capitolul 5

Un moment, nu putu decît s-o privească, în timp ce amintirile şi dorinţele vechi se luptau cu cele noi. Pentru ei, timpul nu stătuse în loc. Nu mai era fetişcana cu picioare lungi care se arunca în apă cu îndrăzneală. Femeia care-l privea acum, măsurîndu-l din ochii ei reci, avea un strat de sofisticare şi strălucire care fetei îi lipsise.

Briza îi făcea părul să fluture în spirale de foc. Măcar atîta lucru nu se schimbase.

Îl aştepta cu cel mai desăvîrşit calm aparent, în timp ce venea spre ea, dar Sam nu vedea şi nici nu simţea vreun semn că ar fi fost binevenit.

– Mă întrebam cît timp îţi va lua ca să vii aici.

Vocea-i era joasă şi măsurată, la fel de stăpînită ca şi privirea.

– Nu eram sigură că ai curaj.

Îi era dificil, oribil de greu, să vorbească raţional, cînd emoţiile şi imaginile din grotă încă mai clocoteau într-însul.

– Te întorci vreodată aici?

– De ce m-aş întoarce? Dacă vreau să mă uit la ocean, pot să stau pe faleza mea. Dacă mi-e dor de plajă, am de făcut doar cîţiva paşi, de la magazin. Aici nu e nimic care să justifice un drum atît de lung.

– Acum, însă, ai venit.

– Din curiozitate.

Îşi înclină capul într-o parte. Pietrele albastre de la urechi luciră în lumină.

– Tu ţi-ai satisfăcut-o pe a ta?

– Te-am simţit înăuntru. Pe amîndoi ne-am simţit.

Spre surprinderea lui, buzele Miei se arcuiră, într-un zîmbet aproape afectuos.

– Sexul are energii puternice, atunci cînd e practicat corect. În privinţa asta, noi doi n-am avut niciodată probleme. Cît despre mine – ei bine, o femeie are o anumită imagine sentimentală a primei ocazii cînd i s-a dăruit unui bărbat. Îmi amintesc cu drag acel eveniment anume, deşi am ajuns să regret partenerul pe care mi-l alesesem.

– N-am vrut să...

Sam se întrerupse, înjurînd.

– Să mă răneşti? Mincinosule.

– Ai dreptate. Ai perfectă dreptate.

Indiferent ce avea să urmeze, dacă-i era într-adevăr sortit s-o piardă, putea şi avea să fie sincer măcar în legătură cu acest lucru.

– Am vrut într-adevăr să te rănesc. Şi aş spune că am făcut o treabă al naibii de bună.

– Mă rog, în sfîrşit mă surprinzi.

Mia se întoarse, căci o durea să-l privească, să-l vadă stînd acolo, cu spatele spre gura întunecată a peşterii care fusese a lor.

– Un adevăr limpede, după atîţia ani.

– Faptul că am vrut să fac un lucru la douăzeci de ani nu înseamnă că acum nu pot să-l regret.

– N-am nevoie de regretele tale.

– Atunci ce naiba vrei, Mia?

Mia privi apa care mîngîia ţărmul, flirtînd cu el la nesfîrşit. Îi auzise tonul devenit tăios, semn al nervozităţii crescînde şi necugetate. Şi se bucura. Cu cît era mai neliniştit, cu atît îl putea domina mai bine.

– Atunci, un adevăr pentru un adevăr. Vreau să suferi, să plăteşti, şi să te duci înapoi la New York sau la dracu', ori unde vrei tu, numai aici să nu mai stai.

Întoarse capul spre el, privindu-l peste umăr, cu un zîmbet rece ca frigul iernii.

– Cred că nici nu-ţi cer prea mult, zău aşa.

– Vreau să rămîn definitiv pe Trei Surori.

Mia se răsuci din nou către el. Arăta dramatic, îşi spuse. Şi romantic. Frămîntat şi plin de furie – ceea ce o încurajă să-i mai dea un mic brînci.

– De ce? Ca să conduci un hotel? Tatăl tău a reuşit ani de zile acelaşi lucru, fără să stea aici.

– Eu nu sînt tatăl meu.

Felul cum o spusese, acea mică explozie verbală, îi declanşă şi alte amintiri. Întotdeauna fusese hotărît să-şi dovedească propria valoare, lui însuşi. Necontenitul război lăuntric al lui Samuel Logan. Mia ridică din umeri.

– Ei, în orice caz, cred că în curînd te vei plictisi de viaţa pe insulă şi-ai să fugi. La fel cum ai făcut şi data trecută. „Prins în capcană", cred că aşa ai spus. Te simţeai aici ca într-o capcană. Aşa că nu se mai pune decît problema să aştept pînă cînd pleci singur.

– Vei avea mult de aşteptat, o preveni el, agăţîndu-şi mîinile de buzunare. Să fie clar un lucru, ca să nu ne repetăm la nesfîrşit. Şi eu am rădăcini aici, la fel ca tine. Faptul că tu ţi-ai petrecut tinereţea pe insulă, iar eu nu, nu schimbă cu nimic situaţia: amîndoi provenim din acelaşi loc. Amîndoi avem aici interese de afaceri, iar dincolo de ele mai avem şi un scop, unul vechi, care datează de secole. Ceea ce se întîmplă pe Insula Celor Trei Surori, şi cu ea, e la fel de important pentru mine ca şi pentru tine.

– Interesant discurs, pentru un om care a

plecat cu atîta nepăsare.

– N-a fost nimic nepăsător la mijloc, începu Sam, dar Mia îi întorsese deja spatele, pornind spre culmea falezei.

„Las-o să plece, " îi ordonă un glas, în sinea lui. „Dacă aşa e sortit, n-ai ce face. Nu trebuie să te împotriveşti, pentru binele tuturor. "

– Mai ducă-se dracului! scrîşni el printre dinţi, pornind pe urmele ei.

O apucă de braţ şi o răsuci în loc atît de repede, încît trupurile li se ciocniră.

– *Nimic* nepăsător n-a fost, repetă el. Nimic impulsiv, nimic nechibzuit.

– Aşa crezi că te justifici? replică Mia. Asta crezi că le îndreaptă pe toate? Ai plecat fiindcă-ţi convenea, iar acum te-ai întors tot pentru că-ţi convine. Şi o dată ce tot eşti aici, de ce n-ai încerca şi să atîţi din nou nişte pasiuni vechi şi de demult?

– Am fost destul de reţinut în privinţa asta.

Îşi smulse ochelarii de soare şi-i aruncă pe jos. Ochii-i erau de un verde arzător.

– Pînă acum.

Şi-i strivi gura sub a lui, lăsîndu-se pradă furtunii de emoţii care-l cuprinsese de cînd o văzuse în faţa peşterii. Îi rosti numele o dată, cu buzele mişcîndu-se peste ale ei, după care Mia i se smulse din braţe.

Respiraţia îi era la fel de neregulată ca a lui.

Iar ochii-i erau imenşi, întunecaţi, de nepătruns. Sam aştepta să fie blestemat şi considera că merita preţul, pentru acea secundă în care simţise gustul paradisului.

În schimb, Mia se repezi la el dintr-o mişcare. Îşi încleştă braţele pe după gîtul lui şi se înfruptă la fel cum făcuse şi el înainte.

Gura-i era febrilă, iar pofta dureroasă îi pulsa prin tot trupul. Era singurul bărbat care-i dăruise vreodată cu adevărat plăcerea. Ambele muchii ale acelei spade ascuţite o tăiau dureros, şi totuşi nu se oprea.

Cînd se retrase, emoţiile încă-i mai erau aruncate încoace şi-ncolo de reverberările acelei împerecheri de guri.

Aşadar, ştia. Încă mai era singurul care se putea ridica la înălţimea patimilor ei.

Cu glas răguşit şi deloc sigur pe sine, Sam izbuti să vorbească în sfîrşit:

– Asta dovedeşte ceva...

Cumva, îi era mai uşor dacă vedea că şi el era la fel de răvăşit ca ea.

– Ce dovedeşte, Sam? Că încă ne mai putem pune pe jar unul pe altul?

Întinse mîna, iar în palmă îi apărură două mici flăcări albastre, dansînd.

– Focul se aprinde uşor...

Strînse degetele, iar cînd le desfăcu iar, palma-i era din nou goală.

– ...şi tot atît de uşor se şi stinge.

– Nu chiar aşa de uşor.

O luă de mînă, simţind cum pulsa energia. Şi ştiind că şi ea simţea.

– Nici pe departe la fel de uşor, Mia.

– Faptul că trupul meu te doreşte înseamnă prea puţin.

Îşi retrase mîna dintr-a lui, privind spre peşteră.

– Sînt tristă că mă aflu aici, că-mi amintesc cît de mult aşteptaserăm amîndoi unul de la celălalt, şi de la noi înşine, cîndva.

– Nu crezi în noile începuturi?

Sam întinse mîna, s-o atingă pe păr.

– Amîndoi ne-am schimbat. De ce nu ne-am folosi timpul pentru a ne cunoaşte din nou?

– Nu vrei decît să te culci cu mine.

– A, da. Asta-i de la sine înţeles.

Spre surprinderea amîndurora, Mia rîse.

– Din ce în ce mai onest. În curînd, îmi va pieri graiul.

– Pînă le urmă tot am să te seduc, dar...

– Seducţia e depăşită, îl întrerupse ea. Nu-s o fecioară nevricoasă. Dacă mă hotărăsc să mă culc cu tine, atunci am să mă culc cu tine.

Sam răsuflă scurt.

– Bine, atunci. Întîmplător, am un hotel întreg la dispoziţie.

– Cuvîntul cheie e „dacă", precizează ea. În caz

că „dacă" va deveni „cînd", am să te-anunţ.

– Îţi stau la dispoziţie.

Ca să aibă un moment pentru a se calma, Sam se aplecă să-şi ridice ochelarii de soare.

– Dar voiam să spun că, deşi te-aş seduce în cele din urmă, tot m-aş mulţumi cu o cină ca între prieteni.

– Nu mă interesează să am o întîlnire cu tine.

Mia porni spre faleza care urca pînă la drum, iar Sam îşi potrivi pasul după al ei.

– O masă civilizată, conversaţie inteligentă, şansa de a vedea cine sîntem. Dacă nu-ţi place s-o consideri întîlnire sentimentală, putem spune şi că e întîlnirea de afaceri între doi patroni importanţi de pe insulă.

– Semantica nu schimbă cu nimic realitatea.

Ajunsă lîngă maşină, Mia se opri.

– Am să mă gîndesc.

– Bine.

Sam îi deschise portiera maşinii, dar încă n-o lăsă să intre,

– Mia...

„Stai cu mine, " ar fi vrut să-i spună. „Ţi-am dus dorul."

– Ce?

Clătină din cap şi făcu un pas înapoi.

– Ai grijă cum conduci.

* * *

În următoarele două zile, Mia avu prea multe treburi ca să se mai poată gîndi la cina cu Sam sau la posibilitatea de a se culca împreună. Lulu era distrată şi nervoasă. Mai nervoasă ca de obicei. Se certaseră de două ori, pentru nişte fleacuri de-ale gestiunii.

Ceea ce o silea pe Mia să recunoască faptul că şi ea era cam nervoasă. În orice caz, propunerea de extindere făcută de Nell îi dădea o şansă de a-şi consuma energia care o străbătea de cînd se întîlnise cu Sam pe falezâ.

Se întîlni cu un arhitect, cu un antreprenor, cu bancherul ei, şi petrecu mai multe ore făcînd calcule.

Nu-i convenea că antreprenorul pe care-l dorise avea deja angajamente pe cîteva luni faţă de Sam, pentru renovările de la „Magick Inn". Totuşi, încercă să ia lucrurile filosofic. Sam, fir-ar să fie, i-o luase înainte.

Atît renovările lui, cît şi extinderile ei, îşi reaminti ea, erau spre binele insulei.

Cum vremea continua să fie caldă, îşi petrecea timpul liber în grădina de-acasă şi printre rondurile de flori pe care le sădise în spatele magazinului.

– Bună, o salută Ripley, intrînd în grădina librăriei. Arată frumos.

– Într-adevăr, răspunse Mia, fără să se

întrerupă. Luna a fost caldă şi galbenă toată săptămîna. N-o să mai dea înghețul.

Ripley îşi ţuguie buzele.

– Te ţii de chestiile astea?

– Mă instalez în cosmosul meu, nu?

– Tu ştii ce vrei să spui cu asta, nu eu. Pe Mac îl furnică degetele să planteze cîte ceva în jurul casei. A studiat flora locală, solurile, una, alta... I-am spus că mai bine să te întrebe direct pe tine.

– Am să-l ajut cu plăcere.

– Va veni curînd în sat să discute cu Lulu, pentru cărţile lui şi alte chestii. Puteţi sta de vorbă atunci.

– Foarte bine.

– Acum două nopţi, am avut un vis foarte ciudat, despre Lu... ceva cu Mel Gibson şi nişte broaşte.

Mia se întrerupse, apoi ridică din nou privirea:

– Broaşte?

– Nu brotăcei din-ăia care stau pe frunzele de nufăr, ci un broscoi mare şi urît...

Ripley îşi încreţi fruntea, dar visul nu-i revenea în minte decît sub formă de fragmente disparate.

– Şi mai apărea pe-acolo şi garguiul ăla al ei aiurit. O ciudăţenie.

– S-ar putea s-o intereseze şi pe Lulu visul –

dacă Mel apărea gol...

– Mda, mă rog... Oricum...

Ripley îşi îndesă mîinile în buzunare, foindu-şi picioarele în loc.

– Oricum, cred că ştii că Logan a trecut pe la noi, acu' cîteva zile.

– Da, răspunse Mia, în timp ce aranja o plantă, rostind un descîntec în sinea ei. E firesc să dorească să revadă casa.

– Poate, dar asta nu-nseamnă ca Mac să-l primească înăuntru şi să-i mai şi dea o afurisită de bere. Crede-mă, l-am jupuit de viu cînd am auzit.

– Ripley. Nu există nici un motiv pentru ca Mac să fi fost grosolan, şi-n nici un caz nu-i stă în fire.

– Mda, bine...

Exact acolo se sfîrşise şi cearta dintre ei doi.

– Dar nici eu n-am nici un motiv să mă bucur. Iar mi-a înşirat toate aburelile alea cu locul lui Sam în combinaţia destinului şi pasul făcut de tine spre a menţine cercul intact.

Mia simţi un junghi în stomac, dar mîinile îi rămaseră sigure, în timp ce alegea o altă plantă.

– Eu n-am considerat niciodată teoriile sau opiniile lui Mac nişte abureli.

– Tu nu trăieşti cu el, oftă Ripley, lăsîndu-se pe vine, lîngă ea. Okay, Mac e uluitor de deştept, şi meticulos, şi-n nouă cazuri din zece are

dreptate – ceea ce e foarte enervant în viaţa de zi cu zi.

– Eşti nebună după el, murmură Mia.

– Ei, sigur că da. E cel mai sexy tip de pe planetă, şi-i numai al meu. Însă chiar şi uluitorul doctor Booke trebuie s-o mai dea în bară uneori. Doar atît vreau să zic, că nu cred că Sam Logan trebuie să mai aibă ceva de-a face cu viaţa noastră de-aici, de pe insulă.

– Succint şi sentimental.

– Păi, şi de ce naiba ar avea?

Ripley îşi ridică mîinile, frustrată, apoi le lăsă să cadă la loc.

– Toată povestea aia dintre voi s-a-ntîmplat pe vremea cînd eraţi încă practic nişte copii, iar cînd s-a terminat, te-a durut. Dar la întoarcerea lui ai făcut faţă bine, ţi-ai văzut de treburi şi ai păstrat distanţa. L-ai tratat cu răceală, şi nu s-a făcut gaură-n cer.

– Am să mă culc cu el.

– Deci, zic că-i foarte posibil să fie irelevant pentru partea ta din... Ce? *Ce???*

Rămasă cu gura căscată, Ripley se holbă la ea.

– Sfinte Iisuse Christoase!

Chiar în timp ce buzele Miei tresăreau, Ripley sări în picioare şi se lansă într-o predică:

– Ce-oi fi avînd în cap? Ţi-ai pierdut minţile? Să te culci cu el? Ai de gînd să-l tratezi cu sex, ca

răsplată pentru că te-a părăsit?

Mia uită de orice amuzament. Scoțîndu-şi cu grijă mănuşile, se ridică încet în picioare.

– Am în cap ideea că sînt adultă şi capabilă să hotărăsc singură. Că sînt o femeie de treizeci de ani, sănătoasă şi necăsătorită, care e liberă să aibă o relaţie intimă cu un bărbat sănătos şi necăsătorit.

– Nu e bărbat, e Logan!

– Poate reuşeşti să ţipi puţin mai tare. Cred că doamna Bigelow de vis-à-vis nu te-a auzit prea bine.

Ripley strînse din dinţi, legănîndu-se înainte şi-napoi pe călcîie.

– E clar, am avut prea multă încredere în tine. Am crezut c-ai să-l zbori c-un şut în fund, într-n fel sau altul. Şi pe urmă, să-ţi scuturi mîinile de praf şi să pleci. Nu ştiu de ce-am crezut c-o aveai în tine. N-ai avut-o niciodată.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Exact ceea ce-am spus. Dacă vrei să tempaci cu Sam, n-ai decît – da' la mine să nu vii, să strîng cioburile, cînd iar o să-ţi frîngă inima.

Mia se aplecă să-şi pună jos săpăliga. Oricît de civilizată şi stăpînă pe sine era, prefera să nu ţină în mînă corpuri contondente.

– N-ai de ce să-ţi faci griji. Am avut şi cu tine experienţă, în privinţa asta. M-ai respins la fel de total şi rece ca el. Te-ai desprins pentru zece ani

de mine, de harul pe care-l împărtăşim şi de toate bucuriile şi responsabilităţile lui. Şi totuşi, reuşesc să mă iau de mîini cu tine, cînd e nevoie.

– N-am avut încotro.

– E foarte comod, nu-i aşa, cum întotdeauna cînd cineva distruge sufletul altcuiva, o face pentru că nu are încotro.

– Pe tine nu puteam să te ajut.

– Mi-ai fi putut sta alături, măcar. Aveam nevoie de tine, lîngă mine, spuse Mia încet şi se întoarse să plece.

– N-am putut.

Ripley o luă de braţ, strîns.

– Numai el e de vină, afurisitul. Cînd te-a părăsit, n-ai făcut decît să sîngerezi, iar eu...

– Tu, ce?

Îşi lăsă mîna să cadă.

– Nu vreau s-o luăm iar de la-nceput, cu toate astea.

– Tu ai făcut paşi, domnişoară ajutor de şerif. Ai măcar atîta curaj şi recunoaşte.

– Bine, perfect.

Ripley făcu cîţiva paşi înainte şi-napoi. Avea încă obrajii înroşiţi de furie, dar ochii-i erau posomorîţi.

– Săptămîni de zile ai umblat ca o zombie, abia dacă te mai ţineai pe picioare. Ca şi cum nu ţi-ai fi revenit pe deplin după cine ştie ce boală îngrozitoare, şi nici n-aveai să-ţi mai revii

vreodată.

– Probabil din cauză că-mi fusese smulsă inima din piept.

– Știu cum e, fiindcă și eu am simțit.

Strîngînd pumnul, Ripley se bătu cu el în piept.

– Simțeam ceea ce simțeai și tu. Nu puteam să dorm, nu puteam nici să mănînc... În cele mai multe zile, abia dacă reușeam să mă dau jos din pat. Parcă aș fi murit, dinăuntru spre înafară.

– Dacă vorbești despre empatia completă, eu niciodată n-am... se bîlbîi Mia.

– Nu știu cum se numește, o întrerupse răstit Ripley. Pe plan fizic, simțeam același lucru pe care-l simțeai și tu. Și nu suportam. Voiam să fac ceva, să faci *tu* ceva. Să i-o plătești, să-l faci să sufere... Și cu cît dura mai mult, cu atît mă înfuriam mai tare. Dacă eram atît de furioasă, nu mă mai durea la fel de rău. Furia mă împiedica să gîndesc.

Își trase respirația.

– Stăteam afară, în spatele casei. Zack tocmai venise de pe mare. Cu cîteva minute în urmă. Și m-a cuprins furia. M-am gîndit la ceea ce voiam să fac, la ce puteam să fac. Și am tras un trăsnet din cer. Un trăsnet negru. A lovit barca în care fusese Zack, cu cîteva minute înainte. Dacă o făceam atunci, l-aș fi omorît. Nu mă puteam stăpîni.

– Ripley.

Zguduită, copleşită, Mia întinse mîna să-i atingă braţul.

– Cît trebuie să te mai fi îngrozit...

– Cu cîţiva paşi uriaşi dincolo de simplul „îngrozit".

– Trebuia să-mi vorbeşti. Poate reuşeam să te ajut.

– Mia, nici măcar pe tine însăţi nu puteai să te ajuţi.

Oftînd, ca şi cum i s-ar fi luat o greutate de pe umeri, Ripley clătină din cap.

– Şi nu puteam să-mi asum riscul de a face rău cuiva. Nu puteam rezista... nu ştiu... intimităţii legăturii dintre noi două. Ştiam că, dacă-ţi spuneam, m-ai fi convins să nu renunţ la Meşteşug. Nu vedeam decît o singură ieşire, şi anume, să mă îndepărtez de tine. De tine şi de toate, pînă nu făceam ceva ce nu mai puteam să îndrept.

– Iar eu m-am înfuriat pe tine.

– Mda...

Ripley îşi trase nasul, deşi nu era decît puţin stînjenită.

– M-am înfuriat şi eu pe tine, şi aşa mi-a fost mai uşor, decît dacă-ţi rămîneam prietenă.

– Poate că şi pentru mine a fost mai uşor.

Îi era dificil s-o recunoască, după atîţia ani în care vina aruncată în seama altora o ajutase să

suporte durerea.

– Sam plecase, dar tu încă mai erai aici. Te împungeam ori de cîte ori puteam, şi asta mă mai consola.

– Îţi reuşea de minune.

– Mă rog...

Rîzînd uşor, Mia îşi dădu părul pe spate.

– E doar unul dintre micile mele talente.

– Întotdeauna ne-am iubit, chiar şi atunci cînd te făceam albie de porci.

Era gata să izbucnească în plîns. Piatra pe care o avusese în inimă atîta vreme se dizolvase într-o clipă. Parcurgînd distanţa de doi paşi care le mai despărţea, Mia o cuprinse pe Ripley de talie şi o ţinu strîns.

– Bine, murmură ea, cu voce întretăiată.

Ripley o bătu pe spate.

– Bine...

– Mi-ai lipsit atît de mult... Atît de mult mi-ai lipsit.

– Ştiu. Şi tu mie.

Expiră nesigur, apoi clipi din ochi, cînd o văzu chiar lîngă uşă pe Nell, care plîngea încet.

– Iertaţi-mă că am dat buzna, se scuză ea, oferindu-le o cutie de şerveţele, dar sînt aşa de fericită...

– Ce mai trio, scînci Ripley. Acum, o să-mi termin rondul cu ochii roşii. Mai mare ruşinea.

– Pentru numele lui Dumnezeu, fă o vrajă şi

scapă de roşeaţă.

Mia închise ochii şi murmură un descîntec. Cînd îi deschise din nou, erau strălucitori şi limpezi.

– Mereu ţi-a plăcut să te dai mare, mormăi Ripley.

– Eu nici acum nu pot s-o fac atît de repede, începu Nell. Crezi că dacă aş...

– Să lăsăm vrăjitorismele, deocamdată, făcu Ripley un gest cu mîna. Nell, dacă tot ai venit, am nevoie de o părere. Ia auzi: Mia o să se reguleze cu Sam.

– Ce elocventă poţi să fii, remarcă Mia. Mă uimeşti încontinuu.

– Chestia e că, oricum ai numi-o, e o greşeală.

Ripley o împunse uşor pe Nell în braţ.

– Spune-i şi tu.

– Nu-i treaba mea. Intimitatea fizică n-o să rezolve conflictul decît la un anumit nivel – probabil, cel mai simplu. Ceea ce se întîmplă pe urmă va depinde de atitudinea ta: dacă te deschizi sau te închizi. Iar asta te priveşte numai pe tine.

– Eu o consider încheierea unei chestiuni mai vechi. Pînă n-o fac, nu pot să ştiu clar ce pas urmează.

– Atunci, uită-te doar, îi spuse Ripley nervoasă. Întotdeauna ai avut o clarviziune foarte puternică.

– Şi crezi că n-am încercat? se răsti Mia, începînd să-şi piardă răbdarea. Nu-mi pot vedea propriul viitor. O văd pe ea, stînd pe falezâ, în furtună şi ceaţă. Îi simt forţa şi disperarea. Şi în clipa dinainte de a sări, pare să se întindă spre mine. Nu-mi dau seama dacă vrea să-mi predea ultima verigă, sau să mă tragă după ea.

Ochii i se împăienjenirâ, iar aerul păru să devină mai dens.

– Şi pe urmă, sînt singură, şi simt cum mă apasă întunericul. Strîns, din toate părţile. Şi mi-e aşa de frig, încît noaptea pare gata să crape. Ştiu că dacă reuşesc să ajung în pădure, în poiana din inima insulei, vom forma cercul şi bezna se va risipi, o dată pentru totdeauna. Dar nu ştiu cum să ajung acolo.

– Vei ajunge, o luă Nell de mînă. Ea era singură. Tu nu eşti, şi nici n-ai să fii vreodată.

– N-am ajuns atît de departe doar pentru ca acum să pierdem, spuse şi Ripley, luînd-o de cealaltă mînă.

– Într-adevăr.

Cercul îi dădea Miei putere. Avea nevoie. Căci chiar şi acolo, în lumina soarelui, cu surorile ei alături, se simţea singură, în întuneric.

Capitolul 6

Ceaţa învelea insula ca o pătură perlată, subţire şi luminoasă. Din ea se înălţau copaci şi stînci, cocoaşe şi turnuri pe o mare albă lăptoasă.

Mia ieşi din casă devreme, în zori. Pe panta peluzei, se opri un moment, absorbind seninătatea şi nemişcarea Celor Trei Surori într-o frumoasă dimineaţă de primăvară. I se părea că pămîntul aştepta să se trezească din somn, să se lepede de toate amintirile iernii şi să se însufleţească exploziv.

Putea admira la fel de mult somnolenţa, ca şi frumuseţea ce avea să vină.

Deschise portiera maşinii, îşi puse geanta cu hîrtii pe fotoliul de lîngă volan şi porni pe drumul lung şi arcuit, spre sat.

Avea de făcut cîteva treburi de rutină înainte

de a-şi deschide magazinul. Librăria era mai mult decît o firmă pentru ea – era o iubire adîncă şi statornică. Dar niciodată nu uitase că *era* o firmă de afaceri, pe care o conducea eficient şi profitabil.

Păcat că nu era la fel de sigură şi pe restul vieţii ei.

Nu alesese ea viaţa, mulţumirea, chiar şi înflorirea – la fel cum Nell alesese curajul, iar Ripley, justiţia adevărată? Acestea ţineau strîns unit cercul lor.

Poate că blestemul se şi desfăcuse, iar tenebrele care pîndeau în jurul insulei, aşteptînd, fuseseră izgonite deja. Poate că totul se terminase...

Chiar în timp ce gîndea astfel, cu speranţă, în drum se învolbură un vălătuc de ceaţă. O lance de lumină frîntă se înfipse lîngă maşină, cu o explozie roşie-murdară ce răspîndi miros de ozon.

În mijlocul drumului, un enorm lup negru mîrîia cu dinţii dezveliţi.

Instinctiv, Mia apăsă pe frîne şi smuci de volan. Maşina derapă şi se roti în loc, dezvăluindu-i imaginea ameţitoare a stîncilor ce defilau prin ceaţă, pînă la luciul mat al parapetului dintre drum şi prăpastia abruptă ce cobora spre mare.

Înfruntîndu-şi panica, Mia trase iar de volan.

Ochii lupului luceau ca doi tăciuni, iar dinții-i erau nespus de lungi. Pe ceafă avea o pentagramă albă, scrijelită în pielea neagră, ca o cicatrice.

Semnul ei – iar inima i se izbi dureros de coaste la vederea acestuia.

Prin vîjîitul sîngelui din cap, peste scrîşnetele cauciucurilor, îi simți respirația înghețată în ceafă. Auzi glasul viclean şi ademenitor şoptind, şoptindu-i în minte:

Lasă-te păgubaşă... Lasă-te, şi n-ai să mai fii singură. E aşa de greu să fii singură...

Lacrimile îi înceţoşară vederea. Un moment, brațele îi slăbiră, tremurînd, în timp ce imboldul de a se da bătută îi înghiontea voința. În acel moment, se văzu pe sine însăşi, cît se poate de limpede, zburînd peste marginea falezei.

Reveni la realitate chiar în timp ce se chinuia să controleze maşina, şi-şi adună puterile.

– Întoarce-te înapoi în infern, lepădătură.

Cînd lupul îşi aruncă pe spate capul ca să urle, Mia apăsă pe accelerație şi intră cu maşina drept în el. Prin el.

Simți şocul – nu al vreunui impact, ci al exploziei de lăcomie ce răscoli aerul, în timp ce maşina trecea prin nălucire.

Ceața se risipi, lăsînd doar o pîclă subțire şi perlată care scînteia peste Insula Celor Trei Surori, în lumina tot mai puternică a soarelui.

Mia trase pe dreapta, îşi rezemă fruntea de

volan şi începu să tremure. Gîfîitul i se auzea atît de tare în maşină, încît deschise fereastra, iar foşnetul calm al mării o ajută să se mai liniştească.

Mai rămase un timp cu ochii închişi, după care murmură:

– Ei bine, cred că asta mi-a răspuns la toate întrebările, despre ce s-a terminat şi ce nu...

Lupul dispăruse, iar pîcla devenise deja subţire ca un voal.

– Vechi şi răsuflat, spuse ea cu voce tare. Lup negru, cu ochii roşii... Un basm de adormit copiii.

Şi foarte, foarte eficient.

Dar purtase semnul ei, semnul pe care i-l aplicase pe vremea cînd avusese altă formă. Nu-l putuse ascunde, iar asta o mai încuraja cît de cît. Un curaj de care avea mare nevoie, căci ambuuscada fusese cît pe ce să reuşească.

Readuse maşina pe drum şi, cînd opri în faţă la „Café Book", tremurul mîinilor îi încetase aproape complet.

* * *

– Bună dimineaţa, frumoaso.

La auzul glasului, tresări şi se întoarse spre uşă. Zîmbetul de pe chipul lui dispăru imediat, iar ochii i se întunecară la vederea expresiei ei şocate.

– Ce e? ce s-a întîmplat?

– Nu ştiu despre ce vorbeşti...

Fir-ar să fie, iar aveau să-i tremure mîinile.

– M-ai speriat...

Se întoarse astfel încît să-şi ascundă tremurul mîinii, în timp ce descuia uşa.

– Îmi pare rău, Sam, n-am timp de conversaţii. Am o droaie de treburi.

– Fără chestii de-astea.

Sam intră pe uşă împreună cu ea, înainte ca Mia s-o poată închide şi încuia din nou.

– Te cunosc.

– Aiurea.

Îi venea să ridice tonul, şi se stăpîni. Cu un gest cît se putea de firesc, îşi puse geanta pe tejgheaua din faţă.

– Nu mă cunoşti deloc.

– Ştiu cînd eşti tulburată. Christoase, Mia, tremuri. Ai mîinile reci ca gheaţa, remarcă el, înhăţîndu-i-o pe una pentru a i-o strînge între ale lui. Spune-mi ce s-a întîmplat.

– Nimic.

Crezuse că era calmă... Crezuse că era din nou stăpînă pe sine... Dar i se înmuiau genunchii sub trup. Mîndria o făcu să şi-i încordeze.

– La naiba, dă-mi drumul!

Fu cît pe ce să se supună.

– Ba nu, se hotărî el în sfîrşit, apropiindu-se. Ţi-am mai dat drumul, o dată. Hai să încercăm

ceva nou.

Şi o ridică în braţe.

– Ce naiba te-a apucat?

– Eşti rece ca gheaţa, şi tremuri. Trebuie să stai jos. Hmm, te-ai cam îngrăşat, nu?

Mia îl fulgeră cu privirea.

– Ei, nu mai spune?!

– Îţi stă bine aşa.

O duse la canapea şi o aşeză. Apoi, luă pledul de pe spătar şi-i înveli umerii.

– Şi acum, spune-mi.

– Nu sta pe...

Se întrerupse, cu un oftat, căci Sam se aşezase deja pe măsuţa de cafea, în faţa ei.

– Văd că încă n-ai reuşit să înţelegi deosebirea dintre o masă şi un scaun.

– Ambele sînt piese de mobilier. Şi uite, îţi revine culoarea în obraji. Noroc c-am trecut eu pe-aici, să te enervez.

– Ziua mea norocoasă.

O luă iar de mînă, încălzindu-i-o într-a lui.

– Ce te-a speriat, fetiţo?

– Nu-mi spune aşa.

Nu obişnuia să folosească acel apelativ decît atunci cînd era deosebit de tandru – îşi amintea bine. Mia îşi rezemă capul de spătarul canapelei.

– Doar că... Era să am un accident, pe drum încoace. Un cîine a sărit în faţa maşinii. Carosabilul era alunecos, din cauza ceţii, şi am

derapat.

Mîna lui o strînse şi mai tare pe a ei.

– Nu te cred.

– De ce te-aş minţi?

– Nu ştiu...

O ţinu strîns, pînă cînd nu mai încercă să şi-o elibereze.

– Ceva nu e-n regulă... Cred c-aş putea să aflu şi singur, dacă fac un drum cu maşina pe şoseaua din lungul coastei.

– Nu.

Frica o strînse de gît ca o mînă cu gheare încleştate, aşa că vocea-i sună sugrumată şi subţire.

– Nu, repetă ea, mai stăpînă pe sine. N-are nimic cu tine, dar în momentul ăsta nu pot fi sigură dacă nu cumva s-ar repezi la orice-i iese-n cale. Dă-mi drumul, şi am să-ţi spun.

– Spune-mi, insistă el, şi am să-ţi dau drumul.

– Bine... se înduplecă Mia, după cîteva clipe de luptă cu sine însăşi. Cum vrei tu. De data asta...

Şi-i povesti, fără a cruţa nici un detaliu, dar vorbind pe un ton calm şi regulat, aproape ca de conversaţie. Însă chiar şi aşa, îi văzu expresia schimbîndu-se.

– De ce nu porţi nici o protecţie? o întrebă el.

– Ba o am, răspunse Mia, ridicînd cele trei cristale agăţate de un pandantiv în formă de stea.

Dar n-a fost de ajuns. E puternic. A avut la dispoziţie trei secole ca să-şi adune forţele, să-şi cultive puterile. Însă nici chiar aşa, n-a putut să-mi facă nici un rău real. Nu poate decît să ne joace farse.

– Farsa asta te-ar fi putut face să ai un accident. Precis conduceai prea repede.

– Te rog, nu mă obliga să citez vorba aia cu ciobul care rîde de oala spartă.

– Eu n-am fost cît pe ce să-mi iau zborul cu maşina de pe faleză.

Şi se ridică în picioare, începînd să se plimbe nervos, pentru a-şi alunga din minte imaginea înfricoşătoare cu Mia făcînd tocmai acel lucru.

Nu se aşteptase la un asemenea atac frontal şi direct asupra ei – nici el, şi nici ea. Încrederea în propriile lor puteri îi orbise pe amîndoi.

– Pentru casă, ai luat măsuri de prevedere suplimentare.

– Apăr ceea ce-mi aparţine.

– Ţi-ai neglijat maşina.

Aruncînd o privire peste umăr, avu satisfacţia de a o vedea roşind.

– În nici un caz nu mi-am neglijat-o. Am folosit descîntecele standard...

– Alea standard nu mai sînt de ajuns, după cum tocmai ai descoperit.

Mia strînse din dinţi, revoltată că i se dădeau sfaturi cum să se comporte, dar înclină totuşi

capul.

– Ce-i drept.

– Între timp, aş prefera să contraatacăm şi noi puţin, în loc de a sta mereu în defensivă.

Drept răspuns, Mia se ridică în picioare.

– Toată povestea asta nu e pentru tine, şi nu te priveşte pe tine.

– Ne-am pierde vremea degeaba contrazicîndu-ne pe tema asta, ştim amîndoi că şi eu sînt implicat.

– Tu nu faci parte dintre noi trei.

– Într-adevăr, nu fac.

Se întoarse din nou spre ea.

– Dar sînt *legat* de cele trei. Sîngele meu şi al tău, Mia, au acelaşi izvor. Puterea mea şi puterea ta se hrănesc din aceeaşi sursă. Iar asta ne uneşte, oricît de mult ai prefera tu contrariul. Ai nevoie de mine, ca să duci pînă la capăt toată povestea asta.

– Încă nu e clar de cine şi de ce am nevoie sau nu.

Sam ridică o mînă, mîngîindu-i faţa cu dosurile degetelor. Un vechi gest al lui...

– Dar ceea ce vrei?

– Faptul că te vreau pe plan sexual nu e o chestiune de viaţă şi de moarte, Sam. E doar scărpinarea unei mîncărimi vechi şi vagi.

– Vagi?

Chipul lui deveni mai amuzant, în timp ce o

cuprindea cu mîna pe după ceafă.

– Vagi, repetă Mia, lăsîndu-i gura să se lase peste a ei, într-o atingere aţîţătoare şi ispititoare. Slabe...

– Eu aş fi crezut că mai degrabă...

Îşi coborî degetele mîinile libere dansînd pe şira spinării ei.

– ...constantă, cronică...

O trase mai aproape, muşcîndu-o uşor cu buzele.

Mia rămase cu privirea aspra lui şi braţele pe lîngă trup.

– Dorinţa nu e decît o formă a foamei.

– Ai dreptate. Hai să mîncăm.

Şi Sam începu să-i prade gura, trecînd atît de rapid de la tandreţea caldă la patima arzătoare, încît Miei nu-i mai rămase decît să se arunce o dată cu el.

Uşa de la intrare se deschise, în clinchete vesele de clopoţei ce părură asurzitoare ca nişte sirene.

– Închiriaţi-vă naibii o cameră, se răsti Lulu, lăsînd uşa să se trîntească în spatele ei; cînd văzu cît de şocaţi tresăriră, despărţindu-se, simţi o satisfacţie răutăcioasă. Sau măcar tîrîţi-vă pe bancheta din spate a unei maşini, dacă tot aveţi de gînd să vă purtaţi ca doi adolescenţi în călduri.

Îşi trînti poşeta enormă pe tejghea.

– Că eu, una, am treburi pe-aici.

– Bine zis.

Cu un gest posesiv, Sam o cuprinse pe Mia de talie.

– O să ne ducem pînă vis-à-vis.

– E o ofertă fermecătoare, serios, dar rămîne pe altă dată, replică Mia, despriņzîndu-se de sub braţul lui. Magazinul se deschide în... mai puţin de-o oră, adăugă ea, după ce se uită la ceas.

– Atunci, o să ne mulţumim cu una mică.

– O ofertă şi mai fermecătoare. Nu-i aşa că-i dulce, Lu? Nu în fiecare zi primeşti o invitaţie la o tăvăleală scurtă, înaintea orelor de program.

– Adorabil, ripostă acru Lulu. În caz că n-ai observat, magazinul încă nu s-a deschis – aşa că, valea.

Sam încă mai simţea în gură gustul Miei. Pornind spre tejghea, se aplecă pînă în dreptul feţei încruntate a lui Lulu, pentru a-i mîrîi:

– Puţin îmi pasă dacă eşti de acord sau nu. N-ai să mă ţii departe de ea.

– În ultimii ani, figura asta ţi-a reuşit de minune şi fără ajutorul meu.

– Iar acum m-am întors, şi nu ne rămîne decît să ne împăcăm cu situaţia.

Se duse la uşă şi o deschise.

– Dacă vrei s-o faci pe dulăul de pază, există altceva de-o mie de ori mai periculos decît mine, ca să-ţi arăţi colţii.

Lulu îl privi cum traversa strada cu paşi mari.

Nu era sigură că putea exista ceva mai periculos pentru Mia decît Sam Logan.

* * *

Îşi contramandă prima întîlnire. Avea şi el priorităţile lui. Se duse cu maşina pe şoseaua din lungul coastei. Cu preţul unui suprem efort de voinţă, îşi stăpîni furia şi conduse cu o viteză normală.

Dar nu-şi mai putu înfrîna oroarea şi şocul, cînd văzu urmele pneurilor care derapaseră. Nu mai lipsiseră decît cîţiva centimetri, pentru ca maşina să spargă parapetul şi să se răstoarne peste marginea neiertătoare a falezei.

Ştia că-i plăcea să conducă repede, dar niciodată nu fusese iresponsabilă. Un derapaj ca acela sugera că depăşise o sută cincizeci de kilometri pe oră.

Sau, poate, o ajutase cineva.

Nişte degete reci îi străbătură şira spinării, fiind sigur de-acum că tocmai asta se întîmplase. Ceva îi împinsese maşina mai repede decît ar fi fost normal.

Dacă n-ar fi fost destul de puternică, destul de isteaţă, destul de rapidă, s-ar fi putut să nu mai scape întreagă.

Studie cotitura marcată de o crăpătură neagră, ca o arsură veche, infectată. Sub ochii lui, lăsa să

se prelingă ceva ca un sînge uleios. Simțea energia întunecată care emana din fisură vibrînd prin aer.

Mia trebuia să fi fost mai zguduită decît își dăduse seama oricare dintre ei, ca să fi lăsat în urma ei una ca asta.

Întorcîndu-se la mașină, deschise portbagajul și alese lucrurile de care avea nevoie. Cu ele în mînă, se uită în lungul drumului. Era pustiu. Un avantaj în plus, își spuse el – iar ceea ce avea de făcut nu lua mult timp.

Presără de trei ori în jurul crăpăturii sare marină, iar unsoarea începu să fumege în contact cu cercul. Cu puterea rece și limpede în interiorul lui, folosi o baghetă de mesteacăn, pentru purificare. În timp ce presăra busuioc și trifoi pentru protecție, zgîrietura începu să bolborosească, sfîrîind – și, încet, să se comprime.

– Nimeni care mai trece de-acum nu mai are de ce să se teamă. Aici nu mai poți face nici un rău. Bezna înapoi în beznă, cum lumina zămislește lumină. Drum sigur pe-aici, la ceas din zi sau din noapte.

Se lăsă pe vine, în timp ce crăpătura se închidea singură.

– Ce mi-e drag, eu voi păzi, șopti el. Cum voiesc, așa va fi.

Reveni la mașină și porni, trecînd peste

umbra crăpăturii, spre casa Miei. Era hotărît să adauge şi propriile lui farmece de protecţie pe lîngă ale ei, astfel încît să fie de două ori mai apărată.

* * *

Tocmai terminase, cînd văzu apropiindu-se maşina poliţiei. În timp ce o privea, lăsă să-i cadă înapoi în buzunar o punguţă de mătase cu cristale. Însă plăcerea de a-l vedea pe Zack i se risipi, cînd din maşină coborî Ripley.

– Ei, ei, ia uite, ce interesant...

Fierbînd, şi bucuroasă că se simţea astfel, Ripley îşi vîrî mîinile în buzunarele de la spate şi porni spre el cu pas măsurat. Cozoroc̦ul şepcii îi stătea tras oblic peste ochelarii de soare.

– Trec şi eu pe-aici în patrulare, şi ce găsesc? Un personaj suspect, pe o proprietate privată...

Şi, cu un zîmbet feroce, îşi desprinse cătuşele de la centură.

Sam le privi, apoi ridică ochii spre ea.

– Nu că n-aş avea o slăbiciune pentru sexul cu cătuşe, din cînd în cînd, Rip, dar eşti măritată.

Cînd buzele ei se răsfrînseră, dezvelindu-i dinţii, Sam ridică din umeri.

– Okay, am făcut un banc prost. Dar şi astea-s acelaşi lucru.

– Legea nu-i un banc, nici bun, nici prost,

deşteptule. Ai pătruns pe o proprietate privată, şi cred c-aş putea să-ţi trîntesc în cîrcă o tentativă de spargere.

Cătuşele îi zornăiră în mînă.

– Oricum, fie şi doar simpla încercare o să-mi facă plăcere.

– N-am intrat în casa asta afurisită.

Se gîndise, doar, s-o facă.

– Iar dacă-ţi închipui c-am să te las să mă arestezi şi să-mi pui cătuşele...

– I-auzi! Adăugăm şi împotrivire!

– Mai scuteşte-mă.

– De ce naiba aş face-o?

– N-am venit aici ca să-mi bag nasul.

Deşi şi-l băgase – puţin...

– Sînt la fel de îngrijorat pentru Mia ca tine.

– Păcat că nu e nici o lege care să-ţi interzică să mănînci rahat cu polonicu'.

– Şi ce zici de asta, în materie de sinceritate? se aplecă el pînă ajunseră nas în nas. Mă doare-n fund ce crezi despre mine. O să am grijă ca femeia care locuieşte-n casa asta să fie protejată, mai ales după ceea ce era să păţească azi-dimineaţă. Iar dacă-ţi închipui c-ai să-mi pui căcaturile astea de cătuşe, scumpo, fă bine şi mai gîndeşte-te.

– Nu e treaba ta să protejezi casa asta, nici pe femeia care stă-n ea. Şi dac-aş vrea să-ţi pun cătuşele astea, filfizonule, ai zăcea pe burtă, cu

nasu-n ţărînă, în timp ce eu ţi le-aş închide la spate. Şi ce naiba vrei să zici cu „după ce era să păţească azi-dimineaţă"?

Sam dădu să se răstească din nou, dar imediat îşi îngustă ochii, speculativ.

– Mia nu ţi-a spus? Ţie-ţi spunea toate blestemăţiile. De cînd o ştiu.

Obrajii lui Ripley începură să se înroşească.

– N-am văzut-o azi. Ce s-a întîmplat?

În clipa următoare păli, în timp ce-l apuca strîns de încheietura mîinii.

– E rănită?

– Nu, nu...

Furia lui Sam trecuse, lăsînd în urmă doar frustrarea. Îşi trecu degetele prin păr.

– Dar nici mult n-a lipsit. Era cît pe ce.

Îi povesti totul, admirînd-o pe Ripley cînd începu să înjure ca un hamal din port, în timp ce se plimba prin faţa casei în căutarea unui obiect pe care să-l ia în şuturi.

Îi reamintea de ce-i fusese întotdeauna simpatică.

– N-am văzut nici o urmă de derapaj.

– Le-am făcut să dispară, după ce am curăţat zona, explică el. M-am gîndit că s-ar fi tulburat, dacă le mai vedea din nou. Dumnezeu ştie că pe mine m-au întors pe dos.

– Mda, mă rog... mormăi Ripley. Ai şi tu dreptate...

– Poftim? Cred că nu te-am înțeles prea bine.

– Am zis că ai dreptate. Acuma, să nu ți-o iei în cap. Aici ai avut grijă de toate?

– Mda... Am mai adăugat doar un strat peste ce făcuse și ea. E mai puternică decît pe vremuri, remarcă Sam, pentru sine. Și e meticuloasă.

– Totuși, e clar că nu de ajuns. Am să vorbesc și cu Mac, el are tot felul de idei.

– Mda, e plin de idei, spuse el acru, apoi ridică din umeri, cînd Ripley îl privi încruntată. Mi-a plăcut. Așa că, felicitări și cele mai bune urări cu ocazia căsătoriei.

– I-auzi, mersi, ce politicos ești!

Aceste cuvinte îl făcură să zîmbească.

– Poate că mi-e doar puțin cam greu să mi-o imaginez pe Spintecă-Totu' culcușită în cuibulețul conjugal.

– Mai tacă-ți gura. Porecla asta o aveam în liceu.

– Îmi plăceai, în liceu.

Și, pentru că așa era, mai îndercă o dată:

– Mă bucur că Mac și cu tine ați cumpărat casa. E într-o poziție excelentă.

– Mda, și noi zicem la fel. Nu te-ai supărat că bătrînul ți-a vîndut-o?

– N-a fost niciodată a mea.

Ripley deschise gura, apoi o închise din nou. Un moment, îl văzuse în Sam pe băiatul pierdut și neliniștit pe care și-l amintea. Și la care ținuse.

– Ai lovit-o, Sam. Foarte rău ai lovit-o.

Sam rămase cu privirea spre faleza care se înălța alături, pentru a coborî apoi abrupt asupra mării.

– Știu.

– Și pe urmă, am lovit-o și eu.

Nedmerit, întoarse capul spre ea.

– Nu te înțeleg.

– Nu mi-a spus despre întîmplarea din dimineața asta, pentru că abia am început să ne înțelegem din nou, după multă vreme. Și e am părăsit-o la fel de dureros ca tine, așa că mă gîndes...

Își trase respirația.

– Mă gîndesc că n-am nici un drept să-ți fac reproșuri, cînd în parte nu urmăresc decît să fiu eu cu cugetu-mpăcat. Tu i-ai zburat pămîntul de sub picioare, dar nici eu nu eram prea aproape, ca să-i amortizez căderea.

– Și nu vrei să-mi spui de ce nu i-ai stat aproape?

Ripley îl privi dur, drept în och.

– Dar tu, vrei să-mi spui de ce ai părăsit-o?

Sam clătină din cap.

– Nu. Ce-ar fi să începem mai bine să ne ocupăm de momentul prezent? Fac și eu parte din toată povestea asta, iar acum am să rămîn aici.

– Destul de corect. Cred că nu ne strică să fim cît mai mulți.

– Voi face tot ce pot s-o conving pe Mia să mă lase să mă întorc în viaţa ei.

– Ţi-aş ura succes...

La vederea privirii lui surprinse, Ripley zîmbi.

– Dar, pînă mă hotărăsc în legătură cu tine, amice, prefer să nu spun dacă-ţi doresc noroc sau ghinion.

– Rezonabil.

Îi întinse mîna şi, după un moment de ezitare, Ripley i-o strînse.

Între mîinile lor, aerul se văluri, încins, şi trosni o scînteie.

– Se leagă, remarcă ea.

– Conexiuni, confirmă şi Sam, strîngîndu-i încă o dată mîna, scurt, prietenos, înainte de a-i da drumul. Ce poţi să faci?

– Am să te-anunţ imediat ce aflu. Acum trebuie să-mi termin rondul.

Aşteptă o clipă, după care înclină capul:

– Ia-o înainte. Şi... continuă ea, arătînd cu degetul mare spre maşina lui... ai grijă să ţii simbolul ăla falic pe roţi în limita vitezei legale.

– A, categoric, doamnă ofiţer.

Sam reveni ţanţoş spre maşină, apoi se întoarse.

– Încă un lucru. Să nu-i spunem Miei despre scurta mea vizită aici. O să se-nfurie că mă-ndoiesc de talentele ei.

Ripley pufni, în timp ce se aşeza şi ea la volan. Trebuia să recunoască un lucru: Sam încă îşi mai cunoştea femeia.

Capitolul 7

N-avea să-i spună Miei, dar nu considera că era necesar ca discreţia ei să-l includă şi pe Mac. Ripley era destul de sigură că legea confidenţialităţii avea vreo lacună care să li se aplice soţilor.

Ardea de nerăbdare să-i povestească lui Nell, dar după un conflit interior complex, conchise că Nell era pra apropiată de Mia şi nu intra sub incidenţa regulii dispensei.

Nu-i mai rămînea decît Mac.

– Stătea, continuă ea, în timp ce-şi devora tonul la grătar cu salată de avocado, stătea acolo, chipeş şi îngîndurat, cu o mutră tipică de erou chinuit, pînă l-am pus să plece.

– A făcut să dispară resturile de pe drum?

Nu-i era uşor să strecoare vreun cuvînt cînd

lui Ripley îi venea cheful de vorbă, dar reperase un amănunt esențial.

– Hmm – uite-așa: puf! Poate fi o vrajă destul de intensă, în funcție de, înțelegi, calitatea și complexitatea influențelor nefaste, și așa mai departe...

Ridică dintr-un umăr, luîndu-și cafeaua.

– Dar n-am văzut nici urmă, iar la întoarcere m-am oprit și m-am uitat bine, ca nu cumva să-i fi scăpat ceva.

– Și-i scăpase?

– Nnț. Nici măcar vreo vibrație rătăcită nu mai rămăsese, semn că a măturat totul perfect.

– Aș fi preferat să vorbești cu mine mai întîi, se plînse Mac. Aș fi putut face o expertiză la fața locului, luam și niște mostre, pentru teste de laborator...

Rezemîndu-se de spătar, Ripley clătină din cap.

– Da, exact, tocmai voiam ca bărbatu-meu să-și bage degetele, într-o mîzgă neagră și malefică.

– Cu asta mă ocup eu...

Mac mai stătu îmbufnat cam un minut, apoi se hotărî să ia mașina și să vadă dacă unele dintre echipamentele lui mai sensibile nu depistau totuși cîte ceva.

– Deci, să revenim puțin, continuă el. Ți-a spus că Mia văzuse un lup mare și negru, cu semnul pentagramei pe bot.

– Asta-i manifestarea. Lup negru, ochi roşii, colţi mari. Semnul ei pe el. A trebuit să fie o imagine nemaipomenită, ca s-o zguduie aşa pe regina ciudăţeniilor.

– O imagine, tocmai asta e, sublinie Mac. N-a fost un lup real. De data asta, n-a posedat nici o fiinţă vie. S-ar putea să aibă o legătură cu faptul că l-a stigmatizat, în iarna trecută. Totuşi, încă mai era destul de puternic ca s-o facă să derapeze. Interesant...

– Şi mai e un lucru, şi mai interesant, se aplecă Ripley spre el, cotinuînd cu voce mai scăzută. Felul cum a apărut tipul în urma ei, ştergînd urmele şi privindu-i casa ca un fel de Heathcliff din zilele noastre, uitîndu-se peste mlaştini după Catherine...

– Că bine zici.

– Auzi, am mai citit şi eu. Oricum, e interesant cum stătea acolo, într-un vîrtej de emoţii, încercînd să facă pe nepăsătorul şi indiferentul.

– Din cîte mi-ai spus, au avut o relaţie foarte intensă.

– Au avut, confirmă Ripley. Pe-atunci, dacă Mia se supăra pe el, cădea imediat în butoiul cu melancolie. Dar el e cel care a părăsit-o.

– Asta nu înseamnă şi că a lăsat-o în urmă.

– Nimeni nu poartă o femeie-n suflet un deceniu şi mai bine.

Zîmbind, Mac îi mîngîie dosul mîinii.

– Aşteaptă, şi-ai să vezi.

– Ieşi afară.

– Ce-a fost între ei, şi ce mai este – sau nu mai este – va duce la ceea ce urmează. Am unele teorii...

– Tu mereu ai tot felul de teorii.

Mac zîmbi, aplecîndu-se înainte.

– Trebuie să ţinem o şedinţă. Cu toţii.

– Am bănuit.

La fel ca el, şi Ripley coborîse vocea pînă la şoaptă. Parcă ar fi ticluit amîndoi o insurecţie.

– Hai s-o ţinem la Zack. Nell o să gătească... O să adunăm ce mai găsim prin butoiul cu resturi de-acasă.

– Bine gîndit. Şi ce facem cu cît de mult ştim, şi cine ne-a spus ce cine nu vrea să ştie altcineva că ştim?

– Hai că te-am înţeles mai mult de-o grămadă! îi zîmbi Ripley. Cred că eşti îndrăgostit.

– Ia uite-i pe Bill şi Coo! constată Mia, venind spre masă. Zău dacă nu arătaţi adorabil.

– Mda, ne gîndeam să punem de-un concurs.

Ripley se rezemă de spătar, privindu-i faţa. Trebuia să recunoască – nu se observa nimic altceva decît frumuseţea ei înnăscută.

– Cu tine ce mai e?

– A, una, alta...

Mia își puse o mînă pe umărul lui Mac. Prezența lui o încurajase întotdeauna.

– De fapt. trebuie să vorbesc despre ceva cu tine... și cu Nell.

Pe față îi trecu o umbră de îngrijorare, în timp ce arunca o privire spre tejgheaua cafenelei.

– Va trebui să mai aștepte puțin, totuși, hotărî ea. Pe moment, sînt destul de ocupată cu clienții.

Ripley stătu un moment la îndoială, apoi își urmă instintul.

– Dacă-i vorba despre tine dansînd cu lupii, știu deja cum a fost.

Cu un efort de a-și păstra calmul, Mia se așeză și ea la masă, împreunîndu-și mîinile.

– Nu știam că tu și Sam ați ajuns la asemenea confidențe.

– Nici eu, replică Ripley, împingîndu-și într-o parte farfuria cu resturile de la prînz. Am dat peste el pe drumul de coastă.

Ceea ce era foarte adevărat. Casa Miei se afla și ea pe același drum afurisit.

– Curățase urmele pe care le lăsaseși.

– Urmele...

Lăsă fraza neterminată, pălind. Dumnezeule, cum putuse fi așa de neglijentă?

– Fii mai îngăduitoare cu tine însăți, îi spuse blînd Mac. Cred că ai fost foarte zguduită.

– N-are nici o importanță. Era responsabilitata mea.

– N-ai înțeles, profesore.

Cu un gest nepăsător, Ripley rupse o bucată din eclerul pe care și-l comandase Mac la desert.

– Domnișoara Perfecțiune, aci de față, n-are voie să facă greșeli, ca noi, făpturile inferioare.

– Trebuia să curăț zona, repetă Mia.

– Ei bine, și n-ai curățat-o. A curățat-o el, și totul e-n regulă. Oricum, în timp ce-l amenințam că-l bag în arest sub niște acuzații inventate, doar ca să am o dimineață mai plăcută, m-a pus la curent. Eu i-am povestit lui Mac, așa că ție nu-ți mai rămîne decît s-o pui în temă pe Nell, cînd iese din schimb.

– Da, bine... oricum, Mac, aș vrea să discutăm totul mai în amănunt. Tind să cred că n-a vrut decît să mă sperie, dar nu vreau să-mi scape ceva important.

– Ai dreptate, și află că, întîmplător, Ripley și cu mine tocmai spuneam că ar trebui să ținem o ședință. Ce-ar fi să vedem dacă ne putem întîlni cu toții acasă la Nell și Zack, diseară?

– La ora cinei, precizã Ripley, făcînd-o pe Mia să zîmbească.

– Exact, de ce să pierdem vremea, sau ocazia unei mese pe gratis? Am să vorbesc cu Nell.

Mia se ridică în picioare, apoi o privi din nou pe Ripley.

– Voiam să-ți povestesc personal, dar mai întîi aveam nevoie să-mi limpezesc mințile. Nu

vreau să crezi că aş ţine ceva secret de tine. Vremurile alea au trecut de mult, între noi.

– Lasă, n-are nimic. Şi-n plus, aşa am avut şi eu o scuză să-l împung pe băieţaşu' drăgălaş.

– Ei, tot e ceva. Atunci, ne vedem mai încolo.

După ce Mia se îndepărtă, spre tejgheaua lui Nell, Mac se aplecă din nou peste masă.

– Eşti tare, doamnă ajutor de şerif. Foarte tare.

– Te-ai îndoit vreodată? Şi acum, trebuie să fac paşi şi să-i spun lui Sam ce i-am spus şi ei şi ce nu i-am spus, înainte s-ajungă ea la el şi să se-aleagă praful de toate.

– Las' c-o rezolv eu.

Mac se ridică, împingîndu-şi farfuria cu eclerul în faţa ei.

– Oricum aveam de vorbit cu el. Trebuie să consemnez pe hîrtie toate astea.

– Bună treabă! se bucură Ripley, înhăţînd prăjitura.

– Iar tu faci cinste cu prînzul.

– Nimic nu-ţi scapă, mormăi ea, cu gura plină.

* * *

Mac nu putuse obţine decît o oră de la Lulu, ceea ce-i convenea de minune. Mai trebuia să se întoarcă acasă, să se întîlnească iar cu Ripley şi să

revină la întîlnirea stabilită acasă la soții Todd.

Pentru moment, însă, își pregătise reportofonul și caietul, și o stimulase pe Lulu cu o cutie de Godiva.

– Îi sînt foarte recunoscător, Lulu.

– Mda, bine...

Lîngă bomboane, Lulu își pregătise o cafea neagră. Lăsa vinul în pace, pentru un timp.

– Ți-am spus că nu-mi prea plac interogatoriile astea. Îmi amintesc de-atunci cînd m-a săltat poliția pentru proteste.

– Și pentru ce protestai?

Îl privi cu milă.

– Haide. Erau anii șaizeci. Pentru ce să *nu* fi protestat?

Era un subiect bun pentru a începe discuția, conchise Mac.

– Ai trăit într-o comună, da?

– Pentru o vreme, ridică din umeri Lulu. Dormeam prin baruri, pe plajă, oriunde se nimerea. Am văzut multe locuri din țara asta pe care altfel nu le-ai vedea, cînd călătorești cu familia și te oprești la Holiday Inn.

– Pun pariu. Și cum ai ajuns aici? Pe Trei Surori?

– Venind spre est.

– Lulu...

– Okay, nu te uita la mine cu ochii ăștia de cățel, se înduplecă ea, așezîndu-se mai comod pe

canapea. Am pornit la drum cînd aveam vreo șaișpe ani. Nu mă înțelegeam bine cu familia.

Întinse mîna și mai luă o bomboană de ciocolată.

– Aveai vreun motiv anume?

– Destule. Bătrînul meu avea vederi înguste și palmă grea, iar maică-mea-i cînta-n strună. Am întins-o cu prima ocazie, și oricum fusesem o belea așa de mare pe capul lor, că nu și-au dat prea multă osteneală să mă găsească.

Mac găsea trist și elocvent tonul firesc cu care vorbea despre dezinteresul părinților ei. Dar, cunoscînd-o pe Lulu, știa că la cel mai mic semn de compasiune ar fi primit un șut în gură.

– Și unde ai vrut să te duci?

– Oriunde, numai să nu-i mai văd. Pentru un timp, am stat în San Francisco. Mi-am pierdut virginitatea într-o ceață dulce de marijuana, cu un băiat dulcic la mutră pe nume Bobby.

Zîmbi, semn că, în ciuda anilor și a împrejurărilor, era o amintire plăcută.

– Făceam mărgele și le vindeam ca să am ce mînca. Ascultam multă muzică și rezolvam toate problemele lumii. Am mers prin New Mexico și Nevada cu un tip pe nume Spike – dacă-ți vine să crezi! – care-avea o Harley.

– La șaișpe ani?

– Poate că-ntre timp făcusem șaptișpe. Nu poți să ai șaișpe mai mult de-un an. Mă mîncau

tălpile, ca pe țigani.

Își mișcă degetele de la picioare, în șosetele ei Birkenstocks vechi.

– Din cînd în cînd, mai făceam cîte un popas. În comuna din Colorado, de pildă. Acolo am învățat să plantez o grădină, și să gătesc ce cultivam în ea. Și să tricotez. Dar...

Înapoia ochelarilor, ochii îi deveniră mai tăioși.

– Vrei ciudățeniile, da? Nu amintirile nostalgice de hippiotă.

– Vreau orice-mi poți spune.

– Aveam și eu visele mele. Nu ca niște idealuri, adăugă ea. Pe-atunci, n-aveam nici o ambiție – dar visam insula asta... casa de pe falezã, și o femeie cu păr lung și roșu.

Mac schițase fața lui Lulu pe o coală din caiet, dar acum se întrerupse, ridicînd privirea.

– Mia.

– Nu.

Pentru că-i amintea de vechile vremuri, Lulu aprinse un cornet de tămîie cu aromă de vanilie.

– În vise, plîngea și-mi spunea că trebuia să am grijă de copiii ei.

Mac făcu o însemnare rapidă. Existase o soră, iar cea numită Pămînt își lăsase în grija ei copiii, înainte de a sări de pe falezã.

– Reîncarnare? întrebă el, în timp ce scria. O verigă în interiorul cercului?

– Ori de cîte ori îmi venea visul, trebuia să pornesc iar la drum. Ca să scurtez povestea, am ajuns la Boston, fără nici un ban. Şi, într-o zi, o fată pe care-o chema Buttercup – Iisuse! – a propius să luăm feribotul pînă pe Insula Celor Trei Surori. Îi plăcea să creadă că era vrăjitoare, dar din cîte-mi amintesc era fiica unui avocat bogat, căruia îi toca banii în colegiu, şi voia să ne plătească traversarea, tur-retur. M-am dus şi eu, că tot era pe gratis. Ceilalţi s-au întors pe continent, eu am rămas pe insulă.

– De ce?

Un moment, nu-i răspunse. În pofida relaţiilor sale cu Mia, Ripley şi Nell, ca şi cu insula propriu-zisă, Lulu nu prea vorbea despre propriile ei contacte cu magia.

– Am ştiut că ajunsesem acasă, imediat ce am văzut-o înălţîndu-se din ape. Eram drogată, continuă ea. Cu toţii eram. Buttercup era o cretină, dar avea întotdeauna iarbă clasa-ntîi. Am văzut insula ca şi cum ar fi fost din cristal, atît de limpede şi viu se distingea totul. Poate din cauza marijuanei, dar părea cea mai frumoasă privelişte pe care o văzusem vreodată.

– Şi te-ai dus să lucrezi pentru bunica Miei.

– Nu imediat. O vreme, am stat în pădure, unde mîncam fructe sălbatice sau ce mai completam de prin grădinile de zarzavaturi ale oamenilor. Cred că treceam printr-o fază vegetariană, reflectă ea, concentrată.

Era interesant să se uite în urmă şi să se vadă pe sine însăşi, tînără şi lipsită de griji.

– N-a durat mult. Cine se naşte carnivor, carnivor moare. Aşa că... într-o zi, mergeam pe drum, şi a venit o femeie cu o maşină scumpă. Şi a oprit. M-a măsurat cu privirea... Să tot fi avut şaizeci şi ceva de ani, dar la vîrsta cînd ţi se pare că treizeciul le pune capăt la toate, şaizeci înseamnă babetă de-a binelea.

Se opri, rîzînd, în timp ce-şi punea ochelarii.

– La naiba, eu beau un pahar de vin. Vrei şi tu unul?

– Nu, mulţumesc. Sînt cu maşina.

– Disciplinat mai eşti, nu-i aşa, Mac?

Porni spre bucătărie, strigînd peste umăr:

– Niciodată n-am arătat prea grozav, iar după săptămînile alea cît trăisem în pădure, eram ca o sălbatică. Pe-atunci, aveam păr lung, îl purtam împletit în cozi. Ce-oi fi avut în cap? Pe cînd femeia, oricît de bătrînă mi se părea mie că era, arăta bine. Păr roşcat, strîns, şi un taior, de parcă tocmai ar fi venit de la un ceai. Avea ochi negri, iar cînd şi-i îndrepta spre mine, puteam să jur că auzeam valurile spărgîndu-se de stînci, *simţeam* cum sufla vîntul peste mine, deşi afară era cald şi linişte... Şi am auzit un copil plîngînd.

Cu paharul de vin în mînă, Lulu reveni şi se trînti pe canapeaua colorată.

– Mi-a spus să urc în maşină – aşa, pe nepusă

masă. Şi n-am stat pe gînduri. Doamna Devlin avea putere, la fel ca nepoata ei. Şi m-a dus la casa de pe faleză.

Lăsîndu-şi sentimentele să-i umple gîtul o dată cu vinul, Lulu continuă:

– Am iubit-o. Am respectat-o şi am admirat-o. Mi-a fost mai apropiată decît orice rudă de sînge. Şi am învăţat multe de la ea. Mi-a transmis pasiunea ei pentru citit, şi mă punea să muncesc ca să-mi cîştig întreţinerea. Am făcut curăţenie-n casa aia de-atîtea ori, c-aş fi putut-o face şi-n somn.

– Nu ştiai că era vrăjitoare?

Lulu stătu un moment pe gînduri.

– Cred că mi-am dat seama treptat – la fel cum am aflat şi despre legendă.

– Cînd s-a născut Mia, a fost firesc să-i accepţi puterea.

– Cred că tot doamna Devlin s-a ocupat şi de asta. La naşterea Miei, părinţii ei s-au mutat în casă, şi am înţeles destul de curînd că veniseră ca să aibă două doici interne – egoiştii de ei!

Făcu o pauză, luînd o înghiţitură de vin.

– În aceeaşi seară, s-au dus la hotel să ia cina, iar doamna Devlin m-a chemat în camera fetiţei şi mi-a spus: „Ia-o în braţe. Are nevoie de iubire şi de îngrijire, şi de o mînă fermă. Ei nu i-o pot dărui – n-au cum. Iar cînd eu nu voi mai fi, n-o să te aibă decît pe tine. Acum e a ta, şi tu eşti a ei. "

Şi m-a lăsat s-o legăn pînă a adormit.

Îşi trase nasul.

– Vinul ăsta mă pleoşteşte.

Mişcat, Mac se aplecă şi-i acoperi mîna cu a lui.

– Şi pe mine.

* * *

Un grup strîns unit, îşi spuse Sam, în timp ce mînca din uluitoarea lasagna a lui Nell. Limbajul corporal, privirile, gîndurile neduse pînă la capăt pe care şi le completau unii altora – toate îi spuneau că acele cinci persoane erau mai apropiate decît dacă ar fi fost lipite cu clei.

După cină, cînd se aşezară în living, se simţea destul de nervos. Niciodată nu-şi făcuse probleme pentru ceea ce era. Un vrăjitor, şi cu asta, basta. Şi nici nu discuta despre harul lui. Nu făcea parte din nici un cerc vrăjitoresc. Şi cu toate că numai patru din şase moşteniseră puterea, grupul de aici semăna foarte mult cu un cerc tradiţional.

– Ştim cu toţii legenda, începu Mac.

Istoricul, îşi spuse Sam. Omul de ştiinţă. Mintea limpede şi uşurinţa detaliilor.

– În timpul proceselor din Salem, cele trei vrăjitoare care erau cunoscute ca Focul, Pămîntul şi Aerul au plăsmuit Insula Celor Trei Surori, ca un refugiu împotriva persecuţiilor.

– În timp ce fiinţe nevinovate erau vînate şi asasinate, adăugă Ripley.

Ajutoarea de şerif, îşi spuse Sam, mîngîind alene motanul, care catadicsise să i se alăture pe canapea. Femeia bărbată. Pămîntul.

– Nu i-ar fi putut opri, spuse Zack. Sau, dacă încercau, ar fi putut să moară şi mai mulţi oameni.

Iar el, conchise Sam, reprezenta raţiunea şi autoritatea.

– Dacă schimbi un unghi al destinului, le schimbi pe toate, dădu din cap Mac, înainte de a continua. Cea numită Aer s-a îndrăgostit şi s-a căsătorit cu un negustor care a dus-o înapoi pe continent. I-a dăruit copii, i-a ţinut casa. Dar el n-a putut-o accepta niciodată aşa cum era. A maltratat-o şi, în cele din urmă, a ucis-o.

Nell, cultivatoarea, reflectă Sam. Motanul se întinse sub mîna lui, a pentru a-i da dreptate. Ea era Aerul.

– Şi-a salvat propriii copii şi i-a trimis înapoi la surorile ei. Dar cercul se împuţinase. Slăbise. Iar oroarea şi furia au dospit în sufletul celei cunoscute ca Pămîntul, pînă s-a lăsat pradă mîniei, turbării şi poftei de răzbunare.

– A greşit, spuse Ripley. Înţeleg ce a simţit, şi de ce a simţit aşa, dar nu era bine. Şi a plătit pentru asta. Faptul de a-şi folosi puterea pentru a-l ucide pe cel ce-i omorîse sora a distrus-o şi s-a

întors întreit asupra ei. Şi-a pierdut soţul. un bărbat pe care-l iubea; niciodată nu şi-a mai putut revedea copiii; şi a sfărîmat ceea ce mai rămăsese din cerc.

– Mai rămăsese doar una.

Vocea Miei era limpede, iar privirea, neabătută.

– Una singură, ca să-l ţină.

Intelectul, mîndria şi pasiunea. Era de mirare că-l aţîţa? se întrebă Sam. Ea era Focul.

– Disperarea îi poate zdrobi chiar şi pe cei mai puternici, spuse Nell, acoperind mîna Miei cu a ei. Însă chiar şi singură fiind, chiar şi cu inima frîntă, a urzit o reţea de protecţie. Puternică pentru trei sute de ani.

– S-a asigurat că avea cine să-i îngrijească şi copiii, completă Mac, cu gîndul la Lulu. Ceea ce ne aduce la momentul actual.

Se încruntă, cu privirea spre ceaşca de cafea.

– Un cerc încă neîntrerupt.

– Eşti îngrijorat că voi da greş cînd o să-mi vină vremea. Nell şi-a înfruntat demonii, iar Ripley, pe ai ei.

Cu un gest ce părea leneş, Mia îl mîngîie pe Mulder cu latura piciorului.

– Dintre noi trei, eu am cele mai extinse cunoştinţe şi experienţe în practicarea Meşteşugului.

– De acord. Dar...

Mia ridică o sprînceană spre el.

– Dar...?

– Mă întreb dacă, pe de altă parte, forța cu care ai tu de-a face nu e... cum să spun... mai insidioasă. Nell a trebuit să-l înfrunte pe Evan Remington – care era un bărbat ca toți bărbații...

– Era un căcat ca toți căcații, îl corectă Ripley.

– Fie și cum spui tu, tot uman era. Nell a trebuit să-și găsească undeva curajul de a-l înfrunta, de a-l învinge și de a-și îmbrățișa harul. Nu vreau să spun că a fost floare la ureche, dar a rămas totuși ceva destul de tangibil... dacă mă înțelegeți...

– Un om înarmat cu un cuțit, vorbi Sam pentru prima oară de cînd începuse consfătuirea, atrăgînd asupra lui atenția tuturor. Un sociopat, un psihopat, care-o fi termenul pentru un individ ca el, în pădure, sub luna în ultimul pătrar. Nu, numai floare la ureche n-a fost. Nell a avut nevoie de mult curaj, de o credință profundă și de o putere formidabilă, pentru a face ceea ce-a făcut. Dar era un rău căruia îi cunoștea chipul.

– Exact! se bucură Mac, ca și cum Sam ar fi fost elevul lui favorit. Iar în cazul lui Ripley...

– În cazul lui Ripley, repetă Ripley însăși, a trebuit să accept puterea pe care o respinsesem, și să merg pe linie, cînd o parte din mine voia să treacă dincolo.

– Tumult emoțional, fu Sam de acord. Poate afecta tonul puterii în același fel în care îți poate afecta tonul vocii sau al acțiunilor. Harul nu ne apără de greșeli sau de defecte. Acel gen de tumult a fost croit spre tine, iar al lui Nell a fost întors spre ea, ca o armă puternică. Iar cu...

Se întrerupse, aruncînd o privire spre Mac.

– Nu, continuă, îl îndemnă acesta. Îmi place să ascult și punctul de vedere al altcuiva.

– În regulă. Forța care s-a dezlănțuit acum cîteva secole l-a folosit pe Remington ca agent, și s-a hrănit din reporterul care a urmărit drumul lui Nell de-a latul țării, pînă pe Insula Celor Trei Surori.

– Ai cercetat toate detaliile, remarcă încet Mia.

– Mda, le-am cercetat. Nu e deloc ușor să stau pe linie, în echilibru între cele două puteri. Pentru asta, e nevoie de convingere, compasiune, forță. Însă chiar și așa, în cele din urmă Ripley, la fel ca Nell, s-a confruntat cu un bărbat. Indiferent de ceea ce avea în el, era făcut din carne și sînge.

– Se pare că Sam și cu mine am ajuns la aceleași concluzii.

– Atunci, de ce naiba nu treceți direct la subiect? se plînse Ripley.

– Bine.

Întrucît Sam îi făcuse semn să ia cuvîntul, Mac continuă:

– Ceea ce-a apărut azi în fața Miei n-a fost o ființă în carne și oase, ci o manifestare. Asta-mi indică vreo două lucruri. S-ar putea, s-ar putea numai ca, întrucît cercul e intact și a fost învins de două ori, să-i fi scăzut puterea. Nu mai poate poseda, poate numai să amăgească.

– Sau își conservă puterile, în așteptarea momentului și a locului decisiv.

– Într-adevăr, dădu din cap Mac spre Sam. Așteaptă împrejurările cele mai potrivite. N-a mai rămas mult timp – cînd îl măsori în secole. Va tot insista, încercînd să slăbească cercul, și pe Mia în mod special. Îți va submina fundamentul puterii, se va folosi de temerile, de îndoielile și de slăbiciunile tale. E croit pe măsura ta, repetă el cuvintele lui Sam. Va încerca să te prade, la fel cum a făcut și cu ea, acum trei secole, folosindu-i singurătatea și deznădejea pentru ceea ce pierduse.

– Sînt conștientă de asta, recunoscu Mia. Dar eu nu sînt singură, și nici n-am pierdut nimic. Cercul meu rezistă.

– Da, dar... Nu cred că cercul poate fi considerat complet, și întreg, pînă nu faci și tu pasul tău.

Întrucît se aflau pe un teren nesigur, Mac nu se grăbea.

– Pînă atunci, există o zonă de vulnerabilitate, iar asupra acesteia va aplica presiunile cele mai mari. N-a avut nevoie decît s-o frîngă pe Nell, și

a eşuat. S-o seducă pe Ripley, şi a eşuat. Cu tine...

– Are nevoie să-mi cauzeze moartea, încheie Mia cu voce calmă. Da, ştiu. Am ştiut-o dintotdeauna.

* * *

Cînd vru să plece, Nell o prinse de braţ.

– Nu te mai îngrijora aşa, surioară, o linişti Mia, rezemîndu-şi obrazul de părul ei. Ştiu cum să mă apăr.

– Da, dar aş vrea să mai rămîi. Ştiu ce copilăreşte sună, însă aş dori să stai cu unul dimtre noi pînă cînd se termină toate astea cu adevărat.

– Am nevoie de faleza mea. Voi fi în siguranţă, îţi promit.

O strînse pentru o ultimă oară în braţe.

– Fii binecuvîntată.

Rămăsese pe loc mai mult decît ceilalţi, sperînd să evite şi alte conversaţii. Dar, cînd ieşi, îl văzu pe Sam stînd rezemat de maşina ei.

– Am venit pe jos. Nu mă duci tu înapoi, cu maşina?

– E o seară frumoasă, numai bună pentru o scurtă plimbare.

– Ia-mă cu tine, Mia.

Cînd Mia încercă să treacă pe lîngă el, o

prinse de încheietura mîinii.

– Vreau să-ți vorbesc, măcar cîteva minute. Între patru ochi.

– Presupun că-ți datorez o favoare.

– Îmi datorezi?

Mia ocoli mașina și se așeză la volan. Abia după ce porni motorul, vorbi din nou.

– Pentru c-ai făcut curățenie în urma mea, pe drumul de coastă, azi-dimineață, spuse ea, în timp ce întorcea mașina. Ripley mi-a spus că v-ați întîlnit. Îți mulțumesc.

– N-ai pentru ce.

– Ei bine, nu mi-a fost prea greu. Și acum, despre ce voiai să-mi vorbești?

– Mă gîndeam la tine și la Mac... E ceva la mijloc.

– Serios?

Cu deliberare, Mia își luă privirea dinspre drum doar atîta cît să bată din gene.

– Crezi că încerc să-l ispitesc pe soțul surorii mele într-o aventură ilicită?

– Dacă o voiai, s-ar fi întîmplat deja.

Mia rîse.

– Ce compliment fermecător – chiar dacă te înșeli. Își iubește la nebunie soția. Dar ai dreptate – e ceva între noi. Întotdeauna te-ai priceput să percepi atmosfera și emoțiile.

– Ce e?

– Sîntem veri.

– Veri?

– Întîmplător, nepoata primei surori s-a măritat cu un MacAllister – familia lui Mac după mamă.

– Aha...

Sam încercă să-şi îmtindă picioarele în spaţiul strîmt al micii maşini.

– Deci, şi el e rudă de sînge. Asta explică mai multe lucruri. Am simţit o conexiune în clipa cînd l-am cunoscut, dar nu reuşeam să-i spun pe nume. La fel cum am simţit şi cu Nell, chiar şi cînd voia să mă arunce într-o groapă şi să mă lase să putrezesc acolo. Îmi plac prietenii tăi.

– Vai, nici nu ştii ce uşurată sînt.

– Nu-ţi rîde de mine, Mia. Vorbesc serios.

Ştiind că era adevărat, Mia oftă.

– Sînt obosită. Asta mă face să fiu ironică.

– Îşi fac griji pentru tine.

– Ştiu. Şi-mi pare rău.

– Eu nu-mi fac.

Făcu o pauză, în timp ce Mia oprea maşina în faţa casei galbene.

– Niciodată n-am cunoscut o fiinţă mai vitală ca tine – vrăjitoare sau femeie. N-ai să te dai bătută.

– Într-adevăr. Dar nici n-am să spun că nu-mi place încrederea pe care mi-o arăţi, după o zi atît de grea. Noapte bună, Sam.

– Vino în casă.

– Nu.

– Vino cu mine, Mia.

Îşi strecură o mînă prin părul ei, pentru a-i masa ceafa.

– Şi rămîi cu mine.

– Aş vrea să stau cu cineva în noaptea asta, să fiu mîngîiată şi alinată, recunoscu ea. Să fiu atinsă şi dorită. Aşa că n-am să vin.

– De ce?

– Fiindcă nu m-ar ajuta să fiu fericită. Noapte bună, Sam.

Ar fi putut să insiste, şi o ştiau amîndoi. Dar o parte din strălucirea ei se risipise, iar Sam îi distinse pe faţă oboseala.

– Noapte bună.

Coborî din maşină şi o privi cum se îndepărta. Şi rămase cu gîndul la ea, pînă cînd ştiu că ajunsese la adăpost, în casa de pe falezã.

Capitolul 8

– Parcă spuneai că nu e o întîlnire sentinmentală.

Mia îşi prinse primul cercel.

– Nici nu e – e doar o cină de afaceri.

Sonor, Lulu îşi trase nasul.

– Dacă-i o cină de afaceri, ce caută rochia asta pe tine?

Luîndu-şi şi al doilea cercel, Mia îl legănă un moment în degete.

– Mi-am luat-o fiindcă-mi place.

Ştiuse că făcea o greşeală, aducîndu-şi hainele de schimb la birou în loc de a mai trece pe acasă – dar aşa, economisea timp şi energie. Şi-n plus, nu era nimic în neregulă cu acea rochie neagră şi foarte – foarte – sumară.

– Cînd o femeie îşi ia pe ea o rochie ca asta, înseamnă că vrea ca bărbatul să se gîndească la ce are pe dedesubt.

Mia nu făcu decît să fluture din gene.

– Mie-mi spui?

– Şi nu face pe deşteapta cu mine. Încă mai pot să-ţi ard o mamă de bătaie, cînd ai nevoie.

– Lu, nu mai am zece ani.

– Dacă vrei să ştii, la zece ani aveai mai multă minte decît acum.

Oftaturile nu dădeau nici un rezultat, aşa că Mia încercă altă strategie.

– Mi-am terminat lecţiile şi am făcut ordine în cameră. Te rog, pot să mă duc şi eu afară, la joacă?

Buzele lui Lulu tresăriră, dar reuşi să şi le ţină strînse în aceeaşi linie subţire şi tăioasă.

– Niciodată n-a trebuit să te bat la cap să-ţi faci ordine-n cameră. Ba din contră, îmi făceam griji pentru că erai un copil prea ordonat.

– Nici în legătură cu asta nu e nevoie să mă baţi la cap, fiindcă ştiu cum să mă descurc cu Sam Logan.

– Îţi închipui că a-ţi sugruma trupu-n rochia asta, cu jumate din ţîţe afară, înseamnă să te descurci cu el?

Mia coborî privirea. După părerea ei, sînii i se vedeau foarte frumos, elegant chiar. Ca şi picioarele – pînă la jumătatea coapselor.

– Da, aşa cred.

– Ai şi lenjerie pe dedesubt?

– Of, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă ea, smulgîndu-şi jacheta vătuită de pe umeraş.

– Ţi-am pus o întrebare.

– Mi se pare o întrebare cam ciudată, din partea unei foste hippie. Între 1963 şi 1972, cred că tu nici măcar nu *aveai* lenjerie, necum s-o mai şi porţi.

– Ei bine, află că aveam o pereche de chiloţi foarte drăguţi, vopsiţi în cratiţă, pentru ocazii speciale.

Nemairezistînd, Mia izbucni în rîs.

– Of, Lu... Şi pentru ce ocazii speciale aveai nevoie de chiloţi vopsiţi în cratiţă?

– Nu schimba vorba, şi mai bine răspunde la-ntrebare.

– Mă rog, eu n-am nici un articol atît de festiv, dar mi-am luat pe mine lenjerie – şi e destul de modernă. Aşa că, dacă mi se întîmplă vreun accident, am să fiu în siguranţă.

– Nu accidentele mă îngrijorează, ci scopul pe care-l urmăreşti.

Îndreptîndu-se de spate, Mia îi cuprinse faţa între mîini.

– N-ai de ce să-ţi faci nici o grijă. Îţi dau cuvîntul meu.

– Datoria mea e să-mi fac griji, mormăi Logan.

– Atunci, ia-ți și tu o pauză, măcar azi. O să iau o cină foarte plăcută, voi afla ce afaceri pune la cale Sam, și pe deasupra am să mă mai și distrez scoțîndu-l din minți.

– Încă mai ești aprinsă după el.

– N-am fost niciodată „aprinsă" după el. L-am iubit.

Umerii lui Lulu se înmuiară.

– O, scumpa mea...

Își ridică o mînă, făcîndu-și de lucru cu părul Miei.

– Mai bine rămînea în afurisitul ăla de New York City.

– Ei bine, n-a rămas. Nu știu dacă ceea ce simt acum sînt doar rămășițe ale dragostei de-atunci. Ce zici, oare n-ar trebui să aflu?

– Așa cum te știu, n-ai încotro. Dar aș prefera ca mai întîi să-i arzi un șut în fund.

– Am avut de la cine-nvăța, replică Mia, în timp ce-și ruja buzele într-un roșu ucigaș; apoi își scutură claia de păr ca flacăra, întorcîndu-se. Ei, cum arăt?

– Ca o mîncătoare de bărbați.

– Perfect.

* * *

Avu un moment de surprindere cînd privi prin salon și văzu schimbările. Sam nu stătuse

degeaba, îşi dădu ea seama, simţind un fior nedorit de mîndrie.

Feţele de masă standard, albe, fuseseră înlocuite cu altele, bleumarin, contrastînd puternic cu vesela albicios-argintie ca luna. Sticlăria era masivă, aproape medievală, şi pe fiecare masă era pusă cîte o căldăruşă de aramă. Prin tăieturile în formă de stele şi semilune licărea lumina lumînărilor.

Pe perete era agăţat un tablou reprezentînd trei femei, în mărime naturală. Cele Trei surori, cu pădurea şi cerul înnoptat în spate, o priveau dintr-o ramă antică aurie cu ornamentaţii. Purtau robe albe, iar faldurile acestora şi şuviţele lor de păr păreau să fîlfîie uşor în vînt.

Văzu ochii albaştri ai lui Nell, cei verzi ai lui Ripley... şi propria ei faţă.

– Îţi place? întrebă Sam, din spatele ei.

Înghiţi în sec, ca să-şi limpezească vocea.

– E uluitor.

– Acum aproape un an l-am comandat. Azi mi l-au adus.

– E minunat. Modelele...

– N-au fost nici un fel de modele. Pictoriţa a lucrat după descrierile mele. Din vise.

– Înţeleg...

Se întoarse cu faţa spre el.

– E foarte talentată.

– Este. O artistă Wicca din SoHo. Cred c-a

reușit să imortalizeze...

Lăsă fraza în aer, pe cînd își abătea privirea spre portretul Miei. O poftă primordială, pătimașă, făcu să i se împrăștie toate gîndurile.

– Arăți uluitor.

– Îți mulțumesc. Să știi că-mi place foarte mult ce-ai făcut cu restaurantul.

– E un început.

Vru s-o ia de braț, apoi își dădu seama că i se umeziseră palmele.

– Am pus să proiecteze și niște lămpi noi. În montură de alamă, cam ca niște felinare. Și mai vreau... da', știi, ce-ar fi să stăm noi jos, și pe urmă să-și vorbesc despre toate planurile?

– Mai bine nu...

Îl lăsă totuși s-o conducă spre un separeu intim din colț, unde o sticlă de șampanie era deja pusă la frapat.

Mia se așeză, apoi își scoase jacheta, cu mișcări deliberate. Văzu cum ochii lui Sam se încețoșau – dar, spre lauda lui, continuă să-i privească numai fața.

– E cam cald aici, remarcă ea, după care dădu din cap spre chelner, care începuse să le toarne șampania. Pentru ce bem?

Sam se așeză la rîndul său, și-și luă paharul.

– O întrebare, înainte de a ajunge și la asta. Ai de gînd să mă omori?

– Nu. Doar să-ți trag un șut în fund.

– Ai reuşit. Nu cred că mi-a mai făcut o femeie palmele să-mi transpire, de... mă rog, de la tine încoace. Stai numai să-mi revină sîngele-n cap.

Cînd Mia rîse, Sam îi atinse paharul cu al lui.

– Pentru succesul comun în afaceri.

– Avem afaceri în comun?

– Tocmai despre asta e vorba. Dar, mai întîi, în legătură cu cina... Am comandat dinainte. Cred că nu ţi-am uitat gusturile. Oricum, dacă nu-ţi convine, pot să-ţi aduc o listă.

– Nu mă deranjează cîte o surpriză, din cînd în cînd.

Mia se rezemă de spătar, lăsîndu-şi privirea să cutreiere încăperea.

– Văd că vînzările merg bine.

– Într-adevăr. Şi am de gînd să meargă şi mai bine. Renovările de la parter ar trebui să se termine în două săptămîni. Noul apartament prezidenţial e rupere!

– Am auzit. Lucrezi cu acelaşi antreprenor ca şi mine.

– Şi *eu* am auzit. Cînd ai de cînd să-ţi începi extinderea?

– Curînd.

Mia se uită peste diversele aperitive aduse la masă de ospătari tăcuţi. Gustă puţin paté de languste.

– Sper să-mi deranjeze cît mai puţin clienţii.

Totuşi. în cea mai mare parte a timpului, cred că o parte din clientela mea de la prînz se va muta la tine.

Tăcu o clipă.

– Temporar.

– Dacă firma ta se modernizează, a mea nu are decît ce cîştigat – şi viceversa.

– Nu te contrazic.

– De ce n-am exploata situaţia? Vreau să stochez nişte cărţi de interes local, eventual şi cîteva bestseller-uri curente, în apartamentele de lux. O carte de vizită discretă, sau un semn de carte, ar putea face reclamă la librăria ta.

– Şi...?

– Şi ţi-ar veni o mulţime de vizitatori. Apoi, mergînd pe ideea interesului local, dacă ar cumpăra o anumită carte, selecţionată de tine – una despre istoricul insulei, sau aşa ceva – ar avea şansa de a cîştiga un weekend gratuit în hotelul meu. Ar completa un formular, cu numele şi adresa, iar noi o dată pe lună le tragem la sorţi, să vedem cine-i norocosul...

– Şi am avea toate acele nume pe lista de expediţii.

Sam umplu din nou paharele cu şampanie.

– Ştiam eu că aveai să mă-nţelegi. Tu vinzi cărţi, mie-mi mai vin turişti în hotel, şi amîndoi ne extindem baza de clienţi potenţiali.

Alegînd o tartină delicată cu crab, continuă:

– Vacanțe, lecturi pe plajă, în hoteluri... Pe urmă, voiajele de afaceri... Tot așa. Încerc să atrag încoace cît mai multe convenții, iar o parte din pachetul de bun-venit va fi un cupon de discount la „Café Book", care-i va face să intre-n librăria ta, peste drum.

– Și dacă depun formularul pentru tombolă, vor reveni în hotelul tău, pentru un weekend gratuit.

– Drept la țintă.

Mia stătu un moment pe gînduri, în timp ce le erau servite salatele de verdețuri.

– Pentru fiecare dintre noi, costurile sînt neglijabile. Ceva hîrțogăraie, acolo, și atît. E destul de simplu. De fapt, mult prea simplu ca să merite o cină de afaceri pentru a discuta cîteva detalii.

– Nu e numai atît. Am observat că, de regulă, nu organizezi prezentări de autori.

– Una sau două pe an, tot în ideea interesului local, ridică ea din umeri. Insula Celor Trei Surori și „Café Book" sînt departe de drumurile bătătorite ale turneelelor de scriitori standard. Editurile nu-și trimit autorii pe insule îndepărtate din largul Noii Anglii, iar majoritatea autorilor nu vor plăti pentru a veni aici să lucreze.

– Situația asta o putem schimba.

Îi captase interesul. Mia acceptă felia de chiflă pe care i-o unsese cu unt, fără să observe

că, de cînd se aşezaseră, Sam tot împingea mîncare spre ea.

– Crezi?

– Am şi eu relaţiile mele, la New York. Mai sînt de apăsat nişte butoane, dar încerc să conving cîteva persoane-cheie că merită să-şi sacrifice timpul şi banii pentru a trimite un scriitor în turneu şi pe Insula Celor Trei Surori. Mai ales de vreme ce „Magick Inn" le va oferi condiţii corporatiste generoase şi servicii clasa întîi. Pe urmă, mai există şi avantajul de a avea o librărie independentă şi elegantă chiar vis-à-vis. O singură dată dacă facem figura asta, ceilalţi se vor repezi să prindă locuri la coadă la feribot.

Mia simţi un fior scurt de emoţie, dar încercă să privească problema din toate unghiurile.

– Tu n-ai simţi aproape deloc o reducere de preţ corporatistă, pentru o singură cameră, de cîteva ori pe an.

– Poate că încerc doar să-mi ajut vecina. Ca să zic aşa.

– Atunci, ar fii cazul să ştii că vecina ta nu-i nici credulă, nici naivă.

– Nu, e doar cea mai frumoasă femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

– Îţi mulţumesc. Şi acum, ia să vedem... Ce rost au toate ideile astea pentru hotel?

– Okay, atîta despre farmece.

Se aplecă spre ea.

– Există mulți editori care au și mai mulți scriitori și cărți de lansat. În plus, editorii mai au și conferințe de vînzări. Dacă agăț interesul unui editor cu ajutorul unei lansări de succes, îmi crește prestigiul și pot racola o conferință majoră. O obțin pe aia, și vor mai urma și altele.

Ridică paharul.

– Ceea ce e valabil și pentru tine. Dacă-ți poți asuma o lansare de volum în prezența autorului.

– Știu cum să organizez o întîlnire cu un scriitor.

Mia mînca pe negîndite, pentru că mintea-i era deja la detalii.

– Dacă poți apăsa pe toate butoanele alea pentru, să zicem, iulie sau august, chiar și la începutul lui septembrie, o să avem clienți destui. Dă-mi un roman polițist, un thriller, un romance, și vom vinde cel puțin o sută în ziua lansării, și încă cincizeci în săptămîna următoare.

– Scrie propunerea.

– O s-o ai mîine, pînă la sfîrșitul programului.

– Bun, răspunse Sam, luînd puțină salată. Cum ți-ar plăcea John Grisham?

Bine dispusă, Mia își luă din nou paharul cu șampanie.

– Nu face pe deșteptul cu mine. Grisham nu merge în turnee, iar cărțile lui apar în februarie, nu vara. O lansare în iulie... murmură ea meditativ, privind-i chipul. Poți să mi-o aduci pe

Caroline Trump?

– Fă-mi propunerea.

Mia se rezemă iar de spătar.

– Te-am judecat greşit. Credeam că foloseai afacerile ca un pretext ca să mă aduci aici. Că aveai cine ştie ce planuri meschine de a încerca să mă seduci, fără nimic viabil.

– Dacă nu aveam ceva viabil, aş fi recurs şi la un asemenea plan, replică el, mîngîindu-i dosul mîinii cu vîrfurile degetelor. Chiar dacă însemna că puteam doar să mă uit la tine o oră, şi nimic mai mult.

– Iar eu credeam, continuă Mia, că la un moment dat, în timpul conversţiei, îmi vei reaminti că aveai cîteva camere goale la etaj, şi-mi propuneai să folosim una.

– M-am gîndit şi la asta.

Îşi amintea ce-i spusese Mia în maşină, în faţa casei galbene.

– Dar nu ţi-ar fi plăcut.

O clipă, Miei i se tăie respiraţia.

– O, cît aş vrea să ştiu dacă e sincer ce spui, sau tot un text şmecher...

– Mia...

– Nu, nu ştiu ce e între noi. Nu reuşesc să-mi dau seama, oricît am încercat. Oare de ce, chiar dacă avem destulă minte, ne amăgim spre a crede c-o să fie totul bine, numai de-am şti ce se va întîmpla în continuare?

– Nu ştiu. Nici eu nu-mi pot da seama.

Cînd Mia îl privi, Sam aproape că oftă abătut.

– Niciodată n-am ştiut la fel de bine ca tine să limpezesc prezentul ca să văd cum ar putea să evolueze, dar a trebuit să încerc.

Mia se uită la portretul Celor Trei Surori.

– Singurul lucru gravat în stîncă e ziua de ieri. Îţi dau cuvîntul meu că n-am de gînd să las să se distrugă ceea ce-au început ele. Asta-i casa mea. Tot ce e important pentru mine se găseşte pe insula asta. Sînt mai mult decît eram cînd ai plecat, şi mai puţin decît voi fi cînd am să termin. Măcar atîta lucru ştiu.

– Şi crezi că dacă vei fi cu mine ai să fii mai puţin decît atît?

– Dac-aş fi crezut asta, nu stăteam acum aici.

Buzele i se arcuiră, în timp ce li se serveau antreurile.

– Voiam să mă culc cu tine.

– Christoase.

Sam îşi lovi inima cu pumnul.

– Un medic..

Rîsul ei fu scăzut şi intim.

– Şi cred c-am s-o fac, pînă să termini cu toate. Dar, de vreme ce avem relaţii atît de prietenoase, îţi spun sincer: vreau ca mai întîi să te chinuieşti puţin.

– Crede-mă, replică el cu pătrundere, luîndu-şi paharul cu apă. Hai să revenim la discuţia de

afaceri, pînă nu-ncep să mă smiorcăi, pierzînd respectul tuturor angajaților din restaurant.

– În regulă, spune-mi ce alte planuri mai ai pentru hotel.

– Vreau să se simtă că e important. Vreau ca oamenii care locuiesc aici să rămînă cu o experiență de neuitat. Acum cîțiva ani, am umblat șase luni prin Europa, studiind hotelurile mici. Am deja o bază de date, dar vreau să mi-o folosesc cît mai bine.

– Văd că știi ce vrei, și cum să ajungi acolo. E foarte incitant.

– O fi incitant, dar de la ceea ce vreau și pînă la ce voi avea e cale lungă.

– Și, uneori, calea se întoarce în cerc.

Sam își puse mîna peste a ei, dar Mia și-o retrase ușor.

– Iar alteori, lucrurile se schimbă pur și simplu.

* * *

După ce Mia plecă, Sam își schimbă hainele și se duse în pădurea întunecată. Fără greș, merse pînă în cercul unde simțea unduirea magiei ei înălțîndu-se pentru a se contopi cu a lui Nell și a lui Ripley.

Pregătindu-se, păși în mijloc și se lăsă scăldat de puterea lor, și de a lui proprie.

– Ce-i al meu, adaug la ce-i al vostru. Cu puterile laolaltă, veriga dăinuie.

Lumina crescu, răspîndindu-se în jurul cercului, strălucitoare ca soarele.

– Ca să-ți cuceresc inima, voi înfrunta focul și tot ceea ce conspiră sorții. Prin pămînt și aer, prin foc și apă,. voi sta lîngă fiica surorilor. Și totuși, o aștept să vină la mine, ca să ne putem făuri destinul.

Trase adînc aer în piept și-și desfăcu brațele.

– La noapte cînd va străluci luna, va fi ocrotită în visele ei. Aici la mine chem din noapte ceea ce se hrănlueşte din durere și mană. Să știi că mă alătur celor trei surori și te desfid să mi te arăți.

Pămîntul se cutremură, se stîrni o rafală ee vînt. Dar flăcările care înconjurau cercul ardeau drept în sus, neabătute, spre cerul nopții.

Și, în afara cercului, o ceață întunecoasă se tîra pe pămînt, închegîndu-se sub chipul unui lup cu o cicatrice în formă de pentagramă pe bot.

Prin urmare, reflectă Sam, hâi să ne înțelegem.

– Celui ce caută viața ei s-o ia, din acest cerc astfel i-oi jura. Prin orice putere în mine-i trăită, de mîna ta va fi ea ferită. Praf te voi face fără s-aștept, prin tot ce înseamnă că-i drept sau nedrept.

Urmărea cu privirea lupul care se învîrtea

prin jurul cercului, mîrîind.

– Crezi că mi-e frică de tine? Nu eşti decît fum şi duhoare.

Făcu un gest, iar lumina din jurul cercului coborî. Cu un aer provocator, păşi în afara protecţiei.

– Putere la putere, murmură el, în timp ce aerul din jur se învolbura spurcat.

Îl privi pe lup cum se încorda, cu muşchii unduindu-i-se, pentru ca apoi să sară spre beregata lui. Greutatea trupului fiarei îl şocă, precum şi durerea scurtă şi adîncă din umăr, unde i se înfipseseră ghearele.

Folosindu-şi atît puterea fizică, precum şi pe cea magică, Sam azvîrli lupul într-o parte şi-şi smulse de la centură cuţitul ritual.

– Să terminăm, spuse el printre dinţi.

De astă dată, cînd lupul atacă, Sam se răsuci şi-l zgîrie pe coaste cu cuţitul.

Se auzi un sunet, mai mult zbieret decît urlet. Sînge negru curse pe pămînt, sfîrîind ca uleiul încins. Iar lupul şi ceţurile se mistuiră.

Sam studie cicatricea nouă de pe pămînt, apoi vîrful înnegrit al lamei. Absent, îşi trecu o mînă peste umăr, unde-i fuseseră sfîşiate cămaşa şi carnea.

Prin urmare, sîngeraseră amîndoi. Dar numai unul zbierase şi fugise.

– Unu zero pentru mine, murmură el, şi se

pregăti să cureţe pămîntul.

Capitolul 9

Aşezată la birou, Mia recitea propunerea scrisă, căutînd orice greşeli sau detalii care i-ar fi putut scăpa. La auzul bătăii în uşă, fruntea i se încreţi. Deşi nu răspunse, intenţionat, Ripley intră în încăpere.

– Sînt ocupată. Vino mai tîrziu.

– Avem o problemă.

Fără ceremonie, Ripley se apropie şi se trînti pe un scaun.

Nemulţmită, Mia ridică rivirea – pentru a o vedea şi pe Nell, în uşă.

– Nell. Azi nu aveai liber?

– Crezi c-aş fi tîrît-o pînă aici în ziua ei liberă, dacă nu era ceva important? i-o întoarse Ripley, înainte ca Nell să poată răspunde.

– În regulă.

Cu regret sincer, Mia își puse hîrtiile deoparte.

– Intră și închide ușa. Ai avut o viziune?

Ripley se strîmbă.

– Încercă să n-am – și, nu, asta n-are nici o legătură cu știi tu ce. Sau, nu în mod direct, oricum. Azi-dimineață l-am auzit pe Mac vorbind la telefon, și încercînd să *nu* mă lase să-l aud cum vorbea la telefon.

– Ripley, zău că n-am timp să-ți rezolv ție disputele casnice în timpul programului.

– Vorbea cu Sam... Ei, văd că asta te-a înviorat! comentă ea.

– Nu e de mirare că discută între ei.

Mia își luă din nou propunerea, încruntîndu-se spre liota de paragrafe, apoi renunță și o lăsă iar pe masă.

– Bine. Despre ce vorbeau?

– Nu știu precis, dar Mac era foarte interesat. Și i-a spus lui Sam: „Am să trec pe la casa galbenă în dimineața asta."

– Așa, și? Poți să treci la subiect?

– Ajung și acolo. Deci, m-a trimis la lucru, încercînd să nu bată la ochi că voia să scape de mine. Eu m-am dus, hotărîtă să trec și eu pe la casa galbenă, dar mai întîi am ajuns la secție – unde, ce găsesc? Zack, vorbind la telefon! Și cînd mă vede, se oprește drept în mijlocul fazei și-mi dă bună dimineața, pronunțîndu-mi foarte clar

numele.

Se încruntă şi mai tare, amintindu-şi.

– Aşa că, m-am prins că vorbea sau cu Sam, sau cu Mac. Şi pe urmă, a-nceput să-mi dea tot felul de treburi de făcut, numai fleacuri care să mă ţină la secţie timp de două, trei ore. Cică el era ocupat cu altele. Aşa c-am aşteptat pîn-am fost sigură că plecase, şi atunci am luat maşina şi m-am dus pînă la casa galbenă, şi ce crezi c-am văzut?

– Sper c-ai să-mi spui, răspunse Mia.

– Maşina şerifului şi Rover-ul lui Mac. Aşa c-am înhăţat-o pe Nell, iar acum te înhaţ şi pe tine, fiindcă-ţi spun eu, ăştia acolo nu joacă poker, nici nu se uită la filme cu gagici goale.

– Da, pun ceva la cale, fără noi, fu Mia de acord. Ceva ca-ntre bărbaţi, unde muieruştile n-au ce să caute.

– Dacă fac asta, spuse şi Nell, Zack o să-şi blesteme zilele.

– Hai să mergem să vedem, bine? propuse Mia, scoţîndu-şi cheile maşinii din birou. Îi spun lui Lulu că trebuie să plec, şi vin şi eu după voi.

* * *

Mac stătea pe vine, plimbîndu-şi scannerul portabil pe deasupra solului.

– Energie pozitivă cît cuprinde, mormăi el.

Toate vibrațiile negative au fost curățate. Data viitoare, să mă anunți mai repede. Nu mi-ar strica o mostră.

– Era cam tîrziu pentru experimente științifice, îi spuse Sam.

– Pentru știință nu e niciodată prea tîrziu. Poți să schițezi manifestarea?

– Era aceeași imagine pe care a descris-o Mia: un lup negru, masiv, cu semnul pentagramei.

– Au făcut foarte bine că l-au însemnat, în iarna trecută cînd l-au prins pe plajă, spuse Mia. Simplifică identificarea – și-i reduce puterea.

Sam își răsuci umerii.

– Mai mult ca sigur că azi-noapte n-a fost o pisicuță.

– Cred că tumultul emoțional despre care am discutat alaltăieri seară e un element principal al ecuației. Dacă...

– Eu zic, îi întrerupse Zack, că Sam ar trebui să-și examineze umărul. Și pe urmă, să n-o mai frecăm cu teoriile, și să ne luăm după nenorocitul ăsta. Dacă-l poate răni pe Sam, poate răni și pe altcineva. N-am să-l las să umble liber pe insula mea.

– N-ai să poți nici să-i iei urma și să-l împuști ca pe-un cîine turbat, îi aminti Mac.

– Mai mult ca sigur, pot să-ncerc.

– N-o să se ia după nimeni care n-are

legătură, continuă Sam, privind încruntat pămîntul. De fapt, cred că nici n-ar putea.

– Nu, tocmai, se îndreptă Mac. Entitatea aste are nevoie să se hrănească din puterile şi emoţiile acelora dintre noi care sînt legaţi de cercul iniţial.

– Mulţi insulari au legături cu cercul iniţial, oricît de diluate. precizã Zack.

– Da, dar pe ei nu-i vrea. Sau n-are nevoie de ei.

– Aşa e, confirmă Sam. Are doar o singură ţintă, un singur scop, şi nu-şi poate irosi timpul sau energia cu altele. Puterile lui magice sînt limitate, dar şi abile. În trecut, s-a hrănit din emoţiile lui Ripley. De astă dată, s-a hrănit din ale mele. N-o să se mai întîmple.

– A, mda, întotdeauna ai avut un temperament calm, mormăi Zack. Tu însuţi l-ai atras asupra ta.

– Şi a mers, aminti Sam. Problema e că nu l-am rănit chiar atît de rău. Ar fi trebuit să mă mai atace. Încă o şarjă, şi l-aş fi putut aduce în cerc. Iar acolo, puteam să-l ţin.

– Nu e pentru tine, spuse simplu Mac.

– Mi se rupe. N-am să stau pe margine, în timp ce el pîndeşte ocazia să se repeadă-n beregata Miei. Ea n-are decît să facă ce vrea, dantre timp, eu am să-i smulg nemernicului din piept inima aia împuţită!

– Vezi? remarcă Zack. Ce ţi-am spus eu? Cel

mai calm temperament din lume.

– Pupă-mă-n fund.

– Bine, bine, păşi Mac între ei, bătîndu-i pe umeri. Să ne păstrăm capetele limpezi.

– Vai, frumos! se auzi vocea Miei, dulce ca mierea. Băieţii au ieşit să se joace în pădure!

– Fir-ar să fie, bombăni Zack, văzînd ochii furioşi ai soţiei sale. Ne-au prins.

Ripley îşi agăţă degetele mari de centură, bătîndu-se cu celelalte peste buzunare, şi porni înainte. Nu se opri decît cînd ajunse în faţa lui Mac.

– Lucy, se pare că ai treabă.

– N-are nici un rost să-i hărţuiţi şi pe ei. Eu i-am chemat.

– O, ajungem noi şi la voi, îi promise Ripley lui Sam, dar aici e o ordine naturală a ciugulitului în cap.

Mia înaintă şi ea, simţind cum se unduiau valurile puterii.

– Ce s-a întîmplat aici?

– Mai bine zi, îl sfătui Zack pe Sam. Crede-mă pe cuvînt, am avut de-a face cu astea trei mai mult ca tine.

– Haideţi să mergem în casă şi...

Înainte ca Sam să poată trece pe lîngă ea, Mia îi trînti o mînă în piept.

– Ce s-a întîmplat aici? repetă ea.

– Am făcut o plimbare în pădure.

Mia își coborî ochii, privind scurt pămîntul.

– Ai folosit cercul.

– Era acolo.

O parte din ea era nemulțumită că Sam putea folosi ceea ce era al ei, ce le aparținea celor trei. Strîngea conexiunea, făcea ca legătura dintre ea, Nell și Ripley să fie indisputabilă.

– În regulă, spuse ea, destul de calmă. Și ce s-a întîmplat?

– M-am întîlnit cu demonul lup din iad.

– L-ai...

Ridică o mînă, mai mult ca să se calmeze ea însăși, decît pentru a-l face pe Sam să tacă.

– L-ai chemat. Ai venit aici în toiul nopții, singur, și l-ai provocat ca un pistolar din filmele proaste.

Sam nu știuse că temperamentul ei încă mai era atît de puternic. Sau că mai putea, ca pe vremuri, să-l declanșeze întotdeauna și pe al lui.

– Prefer să-mi imaginez filmele cu Gary Cooper.

– Ție-ți arde de glumă, de *glumă*-ți arde?

Furia aproape că o înghițea întreagă.

– Cum îndrăznești să chemi ceea ce-i al meu? Poți să stai între mine și ce am eu de făcut, în timp ce eu... ce eu... rămîn pe margine, frîngîndu-mi mîinile?

– Dacă e cazul...

– Nu ești scutul meu, nici salvatorul meu.

Ceea ce-i în mine nu e mai prejos decît ce-i în tine.

Îl împinse înapoi cu un pas.

– N-am să-ţi permit să te mai amesteci. Îmi încurci mie treburile numai ca să te simţi tu ca un erou, şi...

– Nu te repezi, Mia, interveni Zack.

Privirea ei tăioasă se întoarse spre el, aproape zgîriindu-i chipul. Ştiind să recunoască o femeie care era gata să muşte din inima unui bărbat, Zack nu făcu decît să ridice mîinile, păşind într-o parte.

Lui Sam nu-i mai rămînea decît să se descurce singur.

– Crezi că am nevoie de ajutorul tău? se răsuci ea iar spre Sam, împungîndu-l cu degetul în piept.

– Nu mă mai înghionti.

– Crezi că dacă n-am penis sînt incapabilă să lupt pentru ceea ce-i al meu? Ca să poţi tu să-mi vii cu grozăvelile tale idioate, şi să-ţi chemi şi prietenii ăştia şi mai idioţi ca să vă înţelegeţi cum să le apăraţi pe muierile neajutorate?

– Niciodată n-am mai văzut-o aşa, şopti Nell, fascinată, în timp ce Mia îl împingea pe Sam înapoi cu încă un pas.

– Nu se întîmplă prea des, vorbi Ripley din colţul gurii. Iar atunci cînd o apucă, e mişto de tot.

Ridică privirea. în timp ce deasupra lor se adunau pe cer nori groşi şi negri.

– Mamă, da' ştiu că-i ofticată rău!

– Am zis să nu mă mai înghionteşti, se răsti Sam, cuprinzînd cu mîna pumnul cu care Mia începuse să-l lovească în piept. Dac-ai terminat cu dracii... Ai grijă! o preveni el, cînd de deasupra lor bubui un tunet.

– Ţi-arăt eu ţie draci, băi nesimţitule şi arogantule şi prostule...

Îl împinse în umăr cu mîna liberă – şi-l văzu cum se strîmba de durere.

– Ce-ai făcut?

– Acum am vorbit despre asta.

– Scoate-ţi cămaşa.

Sam reuşi să zîmbească sardonic.

– Bine, puişor, dacă vrei s-o rezolvi pe calea asta, n-am nici o obiecţie. Da' uite c-avem şi spectatori...

Mia rezolvă problema sfîşiindu-i cămaşa cu propriile ei mîini.

– la stai...

Sam uitase cît de repede putea să se mişte. Greşeala lui.

Urmele de gheare de pe umărul său erau încă proaspete şi roşii. Cu un mic sunet deznădăjduid, Nell porni înainte, dar Ripley o ţinu pe loc.

– Las-că se descurcă ea.

– Ai ieşit din cerc.

Frica o făcea să tremure, laolaltă cu furia. dureros.

– Te-ai expus intenționat atacului.

– A fost o probă.

Cu demnitatea amarnic terfelită, Sam își trase la loc ce-i mai rămăsese din cămașă.

– Și a reușit.

Mia se răsuci dinspre el și, întrucît Zack se afla cel mai aproape de ea, îl întrebă furioasă:

– Ai uitat că Nell l-a îngenuncheat pe nebun, chiar în timp ce-i ținea cuțitul la beregată?

– Nu, răspunse el calm. Și n-am să uit niciodată asta.

– Și tu, se întoarse ea spre Mac. Ai privit-o pe Ripley cum s-a luptat cu întunericul, și l-a alungat.

– Știu.

Mac își vîrî în buzunar senzorul pe care energia ei turbată îl făcuse să se ardă.

– Nimeni de-aici nu vă subestimează, pe nici una dintre voi.

– Serios?

Ochii ei îi pîrjoliră pe toți la rînd, în timp ce se ducea lîngă Nell și Ripley.

– Noi sîntem Cele Trei.

Își aruncă mîinile în sus, iar din vîrfurile degetelor îi țîșniră dîre de lumină, strălucitoare ca flăcările.

– Iar puterea de-aici e mai presus de voi.

Apoi se răsuci pe călcîie şi plecă.

– I-auzi... răsuflă scurt Mac.

– Un comentariu cu adevărat ştiinţific, maestre.

Ripley îşi vîrî mîinile în buzunare şi dădu din cap spre Sam.

– Ai aţîţat-o, aşa că acum fă bine şi găseşte o cale s-o linişteşti. Dacă eşti atît de prost încît să faci ce-ai făcut aseară, atunci eşti destul de prost şi ca să te duci după ea cînd trage cu muniţie de război.

– Cred că ai dreptate.

Mia era aproape de marginea pădurii, cînd Sam o ajunse din urmă.

– Aşteaptă naibii doar un minut.

O luă de braţ, apoi sîsîi printre dinţi, cînd un şoc electric îi curentă degetele.

– Lasă-te!

– Nu m-atinge.

– Ba am să fac mult mai mult decît să te-ating doar, uite-acuş!

Totuşi, îşi ţinu mîinile acasă pînă cînd Mia ajunse la maşină.

Deschise smucit portiera. Sam o trînti la loc.

– Dacă pleci de-aici n-ai să rezolvi nimic.

– Ai dreptate, îşi aruncă ea pe spate părul. De obicei, tu foloseşti soluţia asta.

Simţi un junghi de durere în burtă, dar dădu din cap.

– Iar tu tocmai ai demonstrat recent că eşti mult mai deşteaptă şi mai matură. Hai să terminăm chestia asta, departe de trecătorii nevinovaţi. Să mergem la o plimbare.

– Îţi arde de plimbări. Perfect. Treci în maşină.

Deschise iar portiera şi se aşeză la volan. După ce Sam se instală alături, porni.

Menţinu viteza scăzută, cît timp trecură prin sat. În clipa cînd ajunse pe şoseaua de coastă, îşi dădu drumul.

Voia viteză, şi vînt, şi muchea tăioasă a pericolului. Toate aceste lucruri o ajutau să i se mai risipească o parte din furie şi să se concentreze din nou.

Cauciucurile scrîşneau la curbe. Şi, întrucît îl simţea pe Sam încordat lîngă ea, bägă viteză şi mai mare, trase de volan, iar maşina se zgîlţîi, ţinîndu-se de carosabil la cîţiva centimetri de marginea insulei.

Sam scoase un sunet gutural. Cu deliberare, Mia îi aruncă o privire îngheţată.

– Ai vreo problemă?

– Nu.

Cel puţin, dacă pentru el distracţie însemna să străbată cu nouăzeci de mile pe oră un drum care cotea spre hău, cu o vrăjitoare supărată foc la volan.

În timp ce şoseaua urca, Sam nu scăpa din

ochi casa de piatră de pe faleză. Pe moment, era Nirvana lui. Nu trebuia decît să rămînă în viață, ca să ajungă acolo.

* * *

Reuşiră să ajungă în bucătărie, înainte de a se arunca unul asupra altuia. Rezemată de uşa din spate, Mia îşi lăsă trupul să se descătuşeze sub mîinile lui.

O, să fie atinsă din nou, mîngîiată de mîini aspre, atît de străine şi de familiare... Libertatea nebunească şi sălbatică o inunda, înecînd orice întrebări, griji, îndoieli. Să fie din nou dorită astfel, devorată pînă la disperare...

Îi trase într-o parte cămaşa ruptă şi-şi umplu mîinile cu pielea lui fierbinte şi netedă. Îl muşcă, flămîndă după gustul lui. Ceva căzu, cu un clinchet melodios de sticlă, cînd se loviră de o masă din antreu. Cioburi din fostele aripi ale unei zîne de cristal se transformară într-o pulbere sclipitoare, sub tălpile lui.

Nu mai putea să respire, nu mai putea să gîndească. Buzele îi treceau peste rănile de pe umărul lui. Nici unul dintre ei nu observă cînd zgîrieturile se şterseră.

– Atinge-mă... Nu înceta să mă atingi...

Mai degrabă ar fi murit.

Sam îşi umplu mîinile cu ea – contururi

curbe, suple, simțindu-și propriul fior primitiv cînd Mia se cutremură lîngă el.

– Trebuie să...

Și-și înfipse degetele într-însa.

– O, Doamne... Dumnezeule mare...

Avea chipul îngropat în părul ei, cînd Mia erupse.

– Iar, iar, iar...

Îl cuprinse sălbăticia, așa că-și înfipse dinții în gîtul ei, făcînd-o să se zbuciume din tot trupul.

Se traseră unul pe altul, în sus pe scări. Cu degete repezi și înnebunite, Sam începu să tragă de nasturii mici de la spatele rochiei. Ațele se rupeau, dezvăluind pielea.

– Vreau să te văd... Trebuie să te văd...

Rochia alunecă la podea și rămase acolo. În capul scării, Mia se lăsă pe spate, savurînd senzația de neputință și euforie a abandonului. Se simțea vie – brutal de vie. Chiar și cînd inima îi bubuia sub buzele lui lacome, trupul ei cerea tot mai mult și mai mult.

Cînd Sam o apucă de șolduri, brațele ei îl cuprinseră ca două frînghii încordate, posesive. Pînă la pat mai aveau cîțiva pași, dar la fel de bine ar fi putut să fie și cîteva mile. Ochii lui, de un verde pur, ardeau în fumul întunecat al ochilor ei. O clipă, lumea păru să se fi oprit în loc.

– Da, spuse ea. Da.

Sam se afundă în trupul ei.

Se posedară unul pe altul acolo unde se aflau, repede şi adînc. Gurile li se întîlniră, înfruptîndu-se frenetic una din alta, pe cînd trupurile li se unduiau neabătut.

Orgasmul o sfîşie ca nişte gheare – o mişcare prelungă, care-i spintecă tot trupul, dezgolind-o. Neajutorată, se lăsă în voia lui. Şi-l simţi pe Sam aruncîndu-se după ea.

Transpiraţi, slăbiţi, tremurători, se ţinură unul de altul în timp ce se ridicau. Se clătinau pe picioare, rezemaţi laolaltă. Sprijinindu-şi fruntea de a ei, Sam se chinui să tragă aer în piept. Îşi simţea trupul de parcă ar fi căzut de pe un munte, într-un lac de aur topit.

– Sînt cam ameţită, bîigui ea.

– Şi eu. Hai să vedem dacă reuşim să ajungem în pat.

Se împleticiră ca prin ceaţă şi căzură împreună pe vechiul pat cu baldachin al Miei. Zăcînd pe spate, rămaseră cu ochii holbaţi, în tavan.

Nu era tocmai reuniunea sexuală pe care o prevăzuse Sam. Fantezia sa implicase seducţie, sofisticare şi mult mai multă fineţe din partea lui.

– M-am cam grăbit...

– Nici o problemă.

– Ştii că-ţi spuneam că te-ai mai îngrăşat?

– Hmm, mîrîi ea, ca un semnal de avertisment.

– Îmi place la nebunie.

Își mișcă mîna doar atît cît să-i atingă o latură a sînului.

– Vreau să zic, chiar îmi place.

– Și tu te-ai cam împlinit.

Sam se lăsă să plutească, studiind fresca de pe tavan. Pe cerul nopții, licăreau stele și zburau zîne.

– Ți-ai mutat dormitorul în camera asta.

– Da.

– Bine că nu mi-am urmat implusul de a mă cățăra pînă la fereastră, acum două nopți.

Pentru că vorbele lui îi readuceau în minte nopțile în care Sam făcuse tocmai acest lucru, Mia oftă.

Trecuse mult, foarte mult de-atunci, de cînd nu-și simțise trupul atît de liber. Îi venea să se ghemuiască torcînd, ca o pisică.

Zilele acelea se duseseră pentru totdeauna – dar, în materie de zbenguială, se descurcaseră de minune.

– Trebuie să mă întorc la birou, spuse ea.

– Și eu.

Întoarseră capetele, se uitară unul la altul și-și zîmbiră.

– Știi care-i marele avantaj de a avea o firmă proprie? îl întrebă Mia.

– Mhm...

Sam se întoarse pînă ajunse cu gura la o

respirație distanță de a ei.

– Nimeni nu ne poate tăia din salariu.

Capitolul 10

Nimeni nu le tăia din salariu, dar asta nu însemna nici că scăpau pe gratis.

Cînd Mia reveni în librărie, Lulu îi aruncă o singură privire şi se prinse.

– Te-ai culcat cu el!

– Lulu! şuieră Mia, oripilată, uitîndu-se prin zonă după clienţi.

– Dacă-ţi închipui că nu se cunoaşte, şi că oamenii n-au să dea din gură, înseamnă că partida asta de sex te-a zăpăcit la cap.

– Cum zici tu... Dar n-am de gînd să stau aici şi să discut despre asta la casă.

Şi, cu capul sus, porni spre scară. Imediat, în cale îi ieşi Gladys Macey.

– Bună, Mia. Vai, ce bine arăţi azi!

– Bună ziua, doamnă Macey.

Mia îşi înclină capul, pentru a citi titlurile cărţilor pe care le alesese Gladys.

– Abia aştept să-mi spuneţi ce părere aveţi despre asta, bătu ea cu degetul într-un nou bestseller. Eu încă n-am citit-o.

– Neapărat am să-ţi spun. Am auzit că ai luat cina la hotel, îi zîmbi ea radios. Sam Logan face nişte schimbări pe-acolo, din cîte-am auzit. Mîncarea e la fel de bună ca întotdeauna?

– Da, mi-a plăcut mult.

Mia se uită peste umărul ei, la Lulu. Ţinînd seama de vocea lui Lulu şi urechile lui Gladys, nu încăpea nici o îndoială că aceasta din urmă îi auzise şi digerase remarca din întîmpinare.

– Aţi dori să ştiţi dacă Sam şi cu mine am făcut sex? întrebă ea amabil.

– Ei, iubito, o bătu Gladys pe braţ, cu un gest matern. Nu te ambala. Şi-n plus, mi-ar fi şi greu să mă uit la tine şi să nu văd imediat că ai o culoare bună şi sănătoasă. E un băiat foarte chipeş.

– O belea la casa omului, bombăni Lulu printre dinţi, dovedind încă o dată ce auz fin avea Gladys.

– Haide, Lulu, băiatul ăsta n-a cauzat niciodată mai multe belele decît oricare altul de pe-aici, ba chiar mai puţine decît unii.

– Ceilaţi n-au venit s-o adulmece pe fata mea.

– Ba bine că nu!

Gladys clătină din cap, vorbind de parcă Mia ar fi fost invizibilă – sau surdă.

– N-a existat nici un băiat pe insulă care să n-o adulmece. Adevărul e că Sam e singurul pe care l-a adulmecat şi ea. Mereu am fost de părere că fac un cuplu foarte reuşit.

– Mă scuzaţi, ridică Mia un deget. Aş dori să vă reamintesc că băiatul şi fata care se adulmecau sînt acum adulţi în toată firea.

– Dar tot faceţi un cuplu reuşit, insistă Gladys.

Renunţînd, Mia se apecă şi o atinse cu buzele pe obraz.

– Ai o inimă foarte bună.

Şi o gură ca o moară neferecată, îşi mai spuse ea, în timp ce se ducea în birou. Ca focul avea să se răspîndească pe insulă vestea că Sam Logan şi Mia Devlin iar erau combinaţi.

* * *

Pe la ora patru, ignorînd privirile celor din jur, Mia traversă strada şi intră în hotel, unde lăsă la recepţie plicul cu propunerea ei, cerînd să-i fie predat lui Sam cît mai rapid posibil. Apoi, ieşi din nou.

Ca să recupereze timpul pierdut, intră în magazie şi începu să facă o listă cu bunurile de inventar care erau pe terminate. Cînd o termină, o

luă de pe masă şi se ridică, dar fu nevoită să se aşeze la loc, simţind un val de ameţeală.

O prostie, îşi spuse ea. Toată ziua, nu mîncase decît o jumătate de brioşă. Ce neglijenţă! Se ridică iar, hotărîtă să-şi ia o farfurie de supă în cafenea – şi-n minte i se contură o imagine.

Evan Remington stătea lîngă o fereastră zăbrelită, zîmbind. Avea ochii goi ca ai unei păpuşi. Dar, în timp ce întorcea capul spre ea, încet, foarte încet, ochii aceia începură să i se umple cu ceva neomenesc.

Fu nevoită să facă un efort pentru a nu o lua la fugă, trăgîndu-şi starea de calm în jurul ei ca pe o manta. În timp ce imaginea i se ştergea din minte, Mia ieşi din magazie, lăsîndu-şi lista pe masă.

– Am un drum de făcut, îi spuse ea lui Lulu, mergînd spre ieşire. Mă întorc cît pot de repede.

– Pleci, vii, pleci, vii... bombăni Lulu.

Mia porni direct spre secţia de poliţie. Străzile erau deja pline de turişti iar magazinele făceau tot mai multe vînzări. Camioneta lui Pete Stubens trecu pe stradă, cu cîinele lui iubit pe locul din dreapta, iar Dennis, vărul mai mic al lui Ripley, fulgeră pe-alături, cu skateboardul. Tricoul său Red Sox flutura ca un steag.

Totul era atît e normal, îşi spuse Mia. Atît de simplu, firesc şi real...

Şi avea să facă tot ce-i stătea în putere pentru

ca lucrurile să nu se schimbe.

Cînd intră, Zack era la birou şi imediat sări în picioare.

– Ei, Mia...

– N-am venit aici ca să te trag de urechi.

– Ce uşurare! A avut grijă Nell de asta.

Ca s-o dovedească, Sam îşi frecă urechile.

– Aş vrea să mă crezi că nu voiam să facem nimic fără ştirea voastră. Încercam doar să analizăm o situaţie. Sînt dator să mă ocup de problemele de pe insulă.

– Putem discuta despre asta mai tîrziu. Te rog, ai putea să-l verifici pe Evan Remington?

– Să-l verific?

– Să te asiguri că e acolo unde trebuie să fie. Cum progresează tratamentul, ce prognoze sînt, cum s-a mai comportat în ultima vreme...

Zack vru s-o întrebe de ce, dar expresia ei îl înştiinţă să răspundă mai întîi, apoi să pună întrebări.

– Pentru început, poţi să-ţi spun că e tot închis şi aşa o să rămînă. În fiecare săptămînă, dau cîte două telefoane.

Îşi înclină capul într-o parte.

– Sper că, după părerea ta, nu-mi depăşesc atribuţiile.

– Lasă-te de bancuri. Poţi să obţii nişte rapoarte despre evoluţiaa lui?

– La fişele medicale nu am acces, dacă la asta

te referi. Aş avea nevoie de un mandat, şi de motive pentru a cere unul. Care-i problema?

– Încă mai face parte din combinaţie, cu toată celula capitonată în care e închis.

Din doi paşi, Zack ieşi de după birou, luînd-o strîns de braţ:

– Nell e în pericol?

– Nu. Nu direct. Nu ca înainte. Dar este folosit. Mă întreb dacă ştie.

Esenţialul era să afle.

– Ripley unde-i?

– Afară, la datorie.

Mîna lui o strînse şi mai tare.

– A păţit ceva?

– Zack, atît Nell cît şi Ripley au făcut ceea ce erau datoare să facă. Dar trebuie să vorbesc cu ele. Vrei să le spui, te rog, să treacă diseară pe la mine? În jur de şapte, dacă pot.

Strînsoarea slăbi, iar Zack o mîngîie uşor pe braţ şi pe umăr.

– Ai probleme.

– Nu am.

Vocea ei era calmă şi limpede.

– Sînt stăpînă pe situaţie.

* * *

Abia făcuseră primii paşi în pădure, prin

lumina tot mai slabă a înserării, cînd Ripley se opri.

– N-ar trebui să fii tu cea care face treaba asta. O luptă te lasă prea expusă, prea vulnerabilă.

– Motiv pentru care am nevoie de cercul meu, replică Mia.

Nell o atinse pe braț.

– Ar trebui s-o fac eu. Cu mine are Evan legătura cea mai directă.

– Tocmai de-asta n-ar trebui s-o faci, insistă Ripley. Legătura e prea strînsă. Eu am mai făcut-o o dată, așa că e firesc s-o fac din nou.

– Ți-ai luat zborul fără pregătire și fără protecție, și ai fost rănită.

Reamintindu-și că era nevoie de răbdare, Mia își continuă mersul încet, la pas.

– Am avut viziunea în mod spontan, fără s-o chem. E clar că mie-mi revine rolul, și sînt pe deplin pregătită. Tu încă nu controlezi atît de bine totul, îi spuse ea lui Ripley. Iar tu, surioară, n-ai destulă experiență.

– Nu-mi convine, protestă Ripley. Mai ales după ceea ce i s-a întîmplat lui Sam, aseară.

– Spre deosebire de unii bărbați, eu n-am nevoie să-mi dovedesc eroismul. Trupul meu va rămîne în cerc.

Ajunsă în poiană, își puse geanta jos și începu să traseze cercul.

Nell aprinse lumnările. Îşi păstra calmul, căci aveau nevoie de calm.

– Spune-mi ce să fac, dacă se întîmplă ceva neprevăzut.

– N-o să se întîmple nimic, o asigură Mia.

– Dacă.

– Bine, dacă... Mă tragi înapoi.

Ridică privirea şi văzu printre copaci lumina lunii care răsărea.

– Începem.

Se dezbrăcă, stînd în braţele nopţii tinere, fără să poarte altceva decît cristale. Întinzînd mîinile spre ale surorilor ei, începu cîntarea care avea să-i elibereze conştiinţa din carapacea trupului. Ca să zboare.

– Deschide-te fereastră-n cer, deschide-te uşă din nor. Caut să văd şi caut să zbor. Peste mare, pînă-n cer, spiritul mi se înalţă, cătuşele pier. Dintr-al puterii mele caier, poruncesc acestui ceas de aer, cerînd ca orice viziune va să vie, să nu le facă rău nici lor, nici mie. Cum voiesc, aşa să fie.

Un asemenea dar era o comoară, dar Mia ştia că panglicile care o ţineau legată de pămînt se puteau rupe uşor. Oricît de miraculos era zborul, nu l-ar fi dat în schimbul realităţii.

Zbură peste mare, într-ale cărei ape stelele se reflectau ca nişte cioburi scînteietoare împrăştiate pe o catifea neagră. Din adîncurile ei ieşea cînteciul balenelor, iar muzica o purta spre ţărmul

celălalt.

Vuiet de trafic, rumoare de conversații din case, mirosuri de copaci și de mîncăruri gătite – toate se învolburau sub ea, pe cînd viața mergea înainte.

Auzi țipătul indignat al unui nou-născut venind pe lume. Și ultima suflare a unui muribund. Foșnetul scurt și mătăsos al sufletelor ce treceau. Păstră în jurul ei lumina lor, privind în întuneric.

Avea în el atîta ură... de o lărgime nemărginită, straturi-straturi – și nu era toată numai a lui. În sufletul lui Evan Remington se adunase o amestecătură rîncedă, care ofensa simțurile. Dar, în timp ce privea infirmierii, paznicii, medicii din instituția unde era închis Remington, își dădea seama că nici unul dintre ei nu-i simțea mirosul.

Lăsă vocile și gîndurile celorlalți să se estompeze și se concentră asupra lui Remington și a forței care se folosea de el.

Se afla în camera lui pentru noapte, o celulă aflată foarte departe de încăperile elegante pe care le ocupase cîndva. Văzu că se schimbase considerabil din noaptea aceea cînd Nell îl învinsese, în pădure.

Avea părul mai rar, chipul mai rotund, cu fălci cărnoase. Nu mai era arătos și atrăgător, iar pe față începea să se reflecte ceea ce ținuse ascuns înăuntrul lui atîta amar de vreme.

Purta o salopetă portocalie şi se plimba prin celulă ca un soldat în gardă.

– Nu mă pot ţine aici. Nu mă pot ţine aici. Am de lucru. O să pierd avionul. Unde-i curva aia?

Se răsuci în loc, privind în jur cu ochii lui goi. Gura i se strînse a nemulţumire.

– Iar a întîrziat. Va trebui s-o pedepsesc. N-am încotro.

Cineva de-afară strigă la el să tacă-n mă-sa din gură, dar Remington continua să se învîrtească, îndrugînd aceleaşi vorbe fără şir.

– Nu înţelege că am de lucru? Că am responsabilităţi? N-o să scape cu una, cu două. Cine dracu' se crede! Nişte tîrfe, toate-s nişte tîrfe, pîn-la ultima!

Dintr-o dată, ca al unei păpuşi trase de sfori, capul i se ridică brusc, iar în ochi îi luci un amestec de nebunie şi ură. Nebunia avea o nuanţă roşiatică.

– Nu ştii că te văd, curvă-tîrfă? Am să te-omor, pînă să se termine!

Valul de putere o izbi ca un pumn în burtă. Simţi că şovăia, apoi începu să coboare.

– Eşti jalnic. Te foloseşti de un nebun ca să-ţi arăţi puterile. Eu n-am nevoie decît de mine însămi.

– Ai să mori încet şi în chinuri. Te voi ţine în viaţă destul ca să vezi cum se distruge totul.

– Te-am învins deja de două ori.

Simţi următorul val de energie venind şi îl abătu din drum – dar fu nevoită să facă un mare efort, şi simţi cum legătura se cutremura, cînd capul lui Remington se transformă într-un cap de lup ce muşca în gol.

– Iar a treia oară, va fi pentru totdeauna, încheie ea, şi se retrase.

Se scurse înapoi în trupul ei, împleticindu-se pe picioare, şi ar fi căzut la pămînt, dacă n-o sprijineau Nell şi Ripley.

– Ai păţit ceva?

Tonul insistent al lui Nell o determină să facă un efort pentru a-şi reveni mai repede.

– Mia?

– Nu, n-am păţit nimic.

– Ai stat prea mult timp plecată, îi spuse şi Ripley.

– Exact atît cît trebuia.

– Aşa zici tu.

Continuînd s-o ţină de mînă, Ripley întoarse brusc capul.

– Avem musafiri.

În timp ce viziunile i se risipeau din minte, Mia îl văzu pe Sam stînd chiar în afara cercului. Era îmbrăcat în negru, iar poalele lungi ale mantalei i se unduiau încet în adierea nopţii.

– Termină şi închide cercul.

Glasul lui era repezit, pragmatic.

– Pînă nu cazi de pe picioare.

– Ştiu ce să fac.

Mia întinse mîna după tonicul pe care Nell i-l turna deja într-o ceaşcă. O luă cu ambele mîini şi bău pînă nu mai avu senzaţia că trupu-i era o ceaţă gata să fie risipită de prima rafală a vîntului.

– Închide cercul, îi ceru Sam. Sau, fie ce-o fi, intru-n el.

Fără să-l ia în seamă, Mia mulţumi pentru că zborul se terminase cu bine şi, împreună cu surorile ei, închise cercul.

– Continuă să se folosească de Remington.

Îşi luă pe ea roba şi o încinse cu cordonul, deşi îşi simţea încă pielea subţire şi fragilă ca mătasea.

– E mai mult un canal decît o sursă, dar păstrează totuşi ceva din amîndouă. Îl umple cu ură împotriva femeilor, sau a puterii femeieşti, după care foloseşte amestecul ca să-şi hrănească propria energie. E puternic, dar nu-i lipsesc punctele vulnerabile.

Se aplecă şi-şi ridică geanta, clătinîndu-se uşor.

– De-ajuns.

Dintr-o mişcare, Sam o ridică în braţe.

– Are nevoie de odihnă. Ştiu ce să fac pentru ea.

– Aşa e.

Ripley îi puse lui Nell o mînă pe umăr, în

timp ce Sam o ducea pe Mia din luminiş.

– Ştie el de ce are nevoie.

Miei i se învîrtea capul, ceea ce o înfuria.

– N-am nevoie decît să-mi regăsesc echilibrul. Şi cum să mi-l găsesc, dacă nu stau pe picioarele mele?

– Era o vreme cînd nevoia de ajutor nu-ţi cauza asemenea nevricale.

– N-aş fi nervoasă, dacă aş avea nevoie de ajutor. Şi n-am nevoie ca tu să...

Îşi înghiţi cuvintele.

– Iartă-mă. Ai dreptate.

– I-auzi. Da' ştiu că eşti zguduită.

Mia îşi rezemă capul pe umărul lui.

– Am greţuri.

– Ştiu, fetiţo. O să rezolvăm. Te doare capul?

– Nu prea tare. La naiba, Sam, ameţeala asta...

Vederea începea să i se tulbure, de la margini spre centru.

– Nu-mi mai trece... Mă scufund...

– E-n regulă. Lasă-te.

În mod excepţional, Mia făcu ceea ce-i cerea el, fără să-l mai contrazică. Cu ea în braţe, Sam îşi continuă drumul spre casă.

* * *

Se vedea pe sine însăşi, în copilărie, aşezată în grădina de trandafiri pe care părinţii ei o neglijaseră. Fluturii dădea din aripi în palmele ei, ca şi cum degetele i-ar fi fost petale de flori.

Ea şi Ripley, atît de tinere şi însufleţite, aprinzînd focul Beltane în poiană.

Tolănită pe podele, în faţa focului, pe cînd Lulu tricota în fotoliu.

Plimbîndu-se pe plajă, cu Sam, într-o noapte încinsă de vară. Şi bătăile, bătăile, bătăile inimii, în timp ce Sam o cuprindea în braţe, iar ea îl cuprindea în trupul ei. Lumea se oprea în loc, ţinîndu-şi respiraţia în clipa aceea magică dinaintea primului lor sărut.

Senzaţia lacrimilor, şuvoiul lor fierbinte, şiroind din inima ei zdrobită. O părăsise atît de nepăsător, o lăsase frîntă şi îndurerată, lîngă un rond de violete, în primele zile ale primăverii.

Nu mă mai întorc.

Şi, cu aceste cuvinte, o sfărîmase în bucăţi.

– Soarta ne mişcă, iar noi alegem.

Acum stătea pe faleză, cu cea care se numea Foc. Mia se întoarse, privind faţa atît de asemănătoare cu a ei.

– Nu regret nici una dintre alegerile pe care le-am făcut, spuse ea.

– Nici eu n-am regretat. Şi nici acum n-aş putea-o face.

– Să mori din dragoste – proastă alegere.

Cea numită Foc își înălță sprîncenele. cu o aroganță înnăscută. În vîntul nopții, părul i se înfoia ca o flacără.

– Și totuși, a fost alegerea mea. Dacă alegeam altfel, fiică, poate că tu n-ai fi fost acum aici. N-ai fi fost ceea ce ești. Așa că nu regret nimic. Vei spune și tu același lucru, cînd ți se va isprăvi sorocul?

– Îmi prețuiesc darul și nu fac nici un rău. Îmi trăiesc viața, și mi-o trăiesc bine.

– Cum am făcut și eu.

Își desfăcu brațele.

– Stăpînim acest loc, dar se apropie ceasul. Iată.

Arătă spre locul unde ceața se învolbura la marginea stîncilor.

– Rîvnește cel mai mult la ceea ce nu poate să aibă, și ceea ce nu poate avea, în cele din urmă, îl va învinge.

– E ceva de făcut ce încă n-am făcut? întrebă Mia. Ce mi-a mai rămas?

– Totul.

Și, cu acest ultim cuvînt, dispăru.

Iar Mia rămase singură.

* * *

Lulu era singură. Dormea adînc, sub plapuma ei din petice colorate, plutind pe apele viselor.

Fără să aibă cunoştinţă de ceţurile negre ce se adunau în jurul casei, tîrîndu-se în sus pe ziduri, spre ferestre. Şi prin crăpături.

Se mişcă, tremurînd, cînd negura rece lunecă peste ea, strecurîndu-se sub acoperitoare ca să i se tîrască pe piele. Cu un mic sunet de protest, se vîrî şi mai adînc sub plapumă, dar nu reuşi să se încălzească.

Auzi copilul plîngînd, cu tînguieli prelungi, deznădăjduite. Instinctiv, într-o reacţie maternă, aruncă plapuma într-o parte şi porni spre uşă.

– Bine, bine, vin...

În vis, străbătea somnoroasă coridorul lung al casei de pe faleză. Simţea podelele netede sub tălpi – nu iarba aspră din curte, în timp ce ieşea din casă, mergînd prin ceaţa tot mai deasă. Avea ochii deschişi, dar vedea uşa de la camera fetiţei, nu strada şi casele adormite prin dreptul cărora trecea.

Nu vedea şi nici nu simţea lupul cel negru care se furişa pe urmele ei.

Întinse mîna, deschise uşa care nu era acolo, şi dădu colţul spre plajă.

Leagănul era gol, iar plînsetele copilului deveniseră urlete îngrozite.

– Mia!

O luă la fugă pe High Street, care în mintea ei era un labirint de coridoare.

– Unde eşti?

Alerga cu sufletul la gură, gîfîind, în timp ce bătea la uşile închise şi gonea în direcţia de unde se auzeau ţipetele fetiţei.

Căzu, julindu-şi mîinile pe nisipul plajei, în timp ce simţea cum degetele i se înfigeau în covor. Plîngea, chemîndu-şi fetiţa, pe cînd se ridica în picioare, clătinat, şi fugea mai departe. În vis, străbătu scara principală şi ieşi în noaptea neagră, şi se aruncă în mare.

Primul val o împinse înapoi, o doborî, dar ea continua să se lupte orbeşte, pentru a-şi găsi şi apăra copilul, croindu-şi iar drum înainte, prin valuri.

Chiar şi cînd apa îi acoperi capul, continuă să-şi ţină ochii deschişi. Ţipetele fetiţei îi răsunau în urechi.

* * *

O greutate uriaşă îi apăsa pieptul, iar în gît simţea gustul amar al vomei. Icni şi se încordă din nou.

– Respiră. E okay, Lulu, stai liniştită.

Ochii-i ardeau, refuzînd să se limpezească. Prin ceaţa care-i învăluia, distinse chipul lui Zack. Din păr îi şiroia apa.

– Ce naiba-i asta...? horcăi ea dureros.

– O, Doamne, Lulu...!

Nell îngenunche pe nisip, alături, luîndu-i

mîna pentru a şi-o lipi de obraz.

– Slavă Domnului!

– E încă în stare de şoc.

Ripley îşi dădu fratele la o parte şi o acoperi pe Lulu cu o pătură.

– Aiurea, şoc.

Lulu reuşi să se ridice în capul oaselor, tuşind atît de tare încît se întrebă dacă n-ar fi fost mai comod să leşine. Totuşi, îşi adună puterile, privind feţele din jur. Nell lăcrima, iar Mac, ud leoarcă, stătea pe vine alături. Ripley, aşezată pe nisip, îi potrivea pătura în jurul umerilor, cu ajutorul fratelui ei.

– Unde-i Mia?

– Acasă, cu Sam, îi răspunse Nell. E-n siguranţă.

– Okay.

Încet, cu grijă, Lulu începu să respire.

– Ce naiba caut aici, udă ciuciulete, în toiul nopţii?

– Bună întrebare.

Zack stătu un moment pe gînduri, apoi trase concluzia că tot adevărul era cel mai bun.

– Nell s-a trezit şi a ştiut că aveai o problemă.

– Şi eu, adăugă Ripley. Abia adormisem, cînd ţi-am auzit în minte vocea, strigînd după Mia. Apoi, viziunea m-a lovit în plin, ca un tren.

Aruncă o privire spre Nell.

– Te-am văzut ieşind din casă, cu ceaţa

strîngîndu-se în jurul tău.

– Şi cîinele negru, murmură Nell, aşteptînd ca Ripley să dea din cap. Te urmărea. Mă temeam că nu vom ajunge la timp, ca să te salvăm...

Lulu ridică mîna pentru un moment, încercînd să-şi limpezească minţile.

– Am intrat în apă? Pentru Dumnezeu...

– El te-a ademenit acolo, răspunse Mac. Îţi mai aduci aminte şi cum?

– Am avut un vis, asta-i tot ce ştiu... Un coşmar. Am umblat în somn.

– Hai s-o ducem acasă, la căldură, propuse Nell, dar Ripley clătină din cap.

– Încă nu. Era cît pe ce să te îneci în somn.

Tonul îi deveni tăios.

– Aşa că nu-mi face pe încăpăţînata. Dacă Nell şi cu mine nu făceam legătura, dimineaţă te-am fi găsit moartă, adusă naibii la mal de valuri.

I se frînse vocea, aşa că strînse din dinţi şi vorbi printre ei, scrîşnit:

– Fratele meu şi cu bărbatu-meu te-au scos din apă, iar Zack ţi-a făcut reanimarea. Şi să nu-ndrăzneşti să zici c-a fost o nimica toată!

– Gata, termină... Nu mai plînge...

Zguduită, Lulu o scutură uşor de braţ.

– Mi-a fost doar puţin rău, atîta tot.

– Te-a atras aici, repetă Mac.

– Aiureli.

Dar începu să tremure din nou; înfrigurarea

părea să-i iasă dinăuntrul oaselor.

– De ce-ar fi vrut să-mi facă cineva rău? Eu n-am nici o putere.

– Dacă loveşte în tine, îi face rău Miei, răspunse Mac. Ce s-ar fi întîmplat cu insula – şi cu copiii pe care surorile i-au lăsat în urma lor – dacă nu era doica, să aibă grijă de ei? Trebuia să ţinem cont de asta. A fost o mare prostie, că n-am făcut-o. O neglijenţă de neiertat.

– De-acum, nu vom mai fi neglijenţi.

Nell o cuprinse pe Lulu cu braţul pe după umeri.

– Îi e frig. Trebuie s-o ducem acasă.

Lulu se lăsă dusă în braţe, răsfăţată şi cocoloşită, chiar şi culcată şi acoperită cu plapuma. Îşi simţea vîrsta, dar încă nu terminase.

– Nu vreau ca Mia să afle.

– Poftim?

Ripley îşi propti pumnii în şolduri.

– După ce-ai văzut moartea cu ochii te-ai scrîntit la cap?

– Gîndeşte-te la ce a spus bărbatul tău, pe plajă. Dacă-mi face rău mie, îi face şi ei. Iar dacă Mia se îngrijorează pentru mine, nu va mai fi atentă.

Cu ochelarii din nou pe nas, întoarse capul spre Mac, văzîndu-l limpede.

– Are nevoie de toate puterile, de toată luciditatea, ca să termine cu povestea asta.

– Are nevoie să fie puternică, da, dar...

– Atunci, de ce s-o încurcăm?

Nu exista nimic – nimic – mai vital decît binele Miei.

– De unde ştim că n-a făcut asta tocmai ca s-o tulbure şi s-o îngrijoreze, astfel încît să devină mai vulnerabilă? Ce-i făcut.e bun făcut, iar dacă-i spunem ei, tot nu mai schimbăm nimic.

– Ar putea ajuta la protecţia ta, spuse Nell.

– Pot să-mi port şi singură de grijă.

Văzu sprîncenele înălţate sceptic ale lui Zack şi pufni scurt.

– O fac de mai mult timp decît sînteţi voi pe lumea asta. Şi-n plus, mai am şi un şerif mare şi puternic, un savant deştept şi două vrăjitoare, care mă păzesc cu toţii.

– S-ar putea să aibă dreptate.

Ripley îşi amintea cît de palidă şi fragilă arătase Mia la întoarcerea din zbor.

– Să ne înţelegem măcar să păstrăm secretul pînă cînd va avea un rost să i-l spunem şi Miei. Nell şi cu mine putem întinde un cerc de protecţie în jurul casei.

– Atunci, daţi-i drumul, le pofti Lulu.

– Pot să instalez şi eu un senzor, interveni Mac. Aşa că, dacă se produce vreo schimbare de energie, vom afla.

– Pare un plan bun.

Lulu îşi strînse fălcile.

–Ținta lui e Mia. Nimeni și nimic nu se va folosi de mine ca să-i facă vreun rău. Vă promit.

Capitolul 11

Cînd se trezi, lumînările ardeau cu flacără mică, iar în aer se simțeau tot felul de arome. Îl simți alături aproape înainte de a se simți pe sine însăși.

O clipă numai, anii dispărură, iar inima ei fu iar ușoară și plină de iubire. Ceea ce simțise cîndva și ceea ce simțea acum se ciocnea și se rezolvau înainte ca ea să le poată captura pe oricare dintre aceste simțăminte.

– Uite, bea asta.

La fel cum făcuse cu cîteva ceasuri în urmă, Sam îi ridică ușor capul, aducîndu-i o ceașcă la buze.

De astă dată, însă, Mia mirosi suspicioasă, înainte de a lua prima sorbitură.

– Isop. Bună alegere.

– Cum te simți?

– Destul de bine. Mai bine decît tine, aș zice. Nu era nevoie să stai treaz toată noaptea.

Pisica stătuse ghemuită lîngă ea; acum se întinse sub mîna ei, ca s-o mîngîie.

– Ce oră e?

– Răsăritul soarelui.

Sam se ridică şi el, începînd să stingă lumînările.

– N-ai dormit decît nouă ore. Cred că n-a fost de ajuns.

– Ba da.

Săltîndu-se în capul oaselor, Mia îşi scutură părul pe spate.

– Sînt perfect trează. Şi mor de foame.

Sam aruncă o privire în urmă. Stătea aşezată în patul vechi, cu faţa înroşită de somn şi pisica neagră în poală.

Ar fi vrut să se strecoare înapoi în pat, lîngă ea. Doar s-o ţină în braţe, doar să stea astfel. Doar să fie împreună.

– Am să-ţi pregătesc ceva.

– Faci tu micul dejun?

– La nişte ouă cu pîine prăjită m-oi pricepe şi eu, îi răspunse el, în timp ce ieşea din cameră.

– Arţăgosul, îi spuse Mia lui Isis.

Pisica dădu din coadă, apoi sări jos din pat şi o luă la trap după Sam.

* * *

Nell sări în picioare în clipa cînd o văzu

intrînd pe uşă.

– Eşti bine? Îmi făceam griji.

– N-am nimic.

– N-arăţi deloc rău, comentă Lulu, după ce o studie atentă.

– I-am spus lui Lu, explică Nell. Am... am considerat că e mai bine.

– Sigur că da. Cafeaua e gata? Abia aştept să beau o ceaşcă normală. Şi, ca să facem economie de timp şi efort, mergem sus şi o bem împreună ca să nu fie nevoie să mă iscodiţi despre cele întîmplate.

– Erai aşa de palidă, începu Nell, pornind prima pe scară. Ripley şi cu mine tocmai ne pregăteam să te tragem înapoi, cînd te-ai întors din proprie iniţiativă. Dar erai palidă ca o foaie de hîrtie.

Trecu grăbită după tejghea, pe teritoriul ei, pentru a turna cafelele.

– Fuseseşi plecată aproape o oră.

– O oră?

Mia era surprinsă.

– Nu mi-am dat seama. Nu păruse deloc... E viclean, adăugă ea, mai încet. Mi-a blocat noţiunea timpului. Nu eram pregătită să stau atît de mult, ceea ce explică de ce am fost aşa de slăbită, la întoarcere.

Luă cafeaua pe care i-o oferea Nell şi sorbi din ceaşcă, pe gînduri.

– Ar fi bine să nu uit asta, a doua oară. Pari cam nervoasă, Lu. Nu te simți bine?

– Am stat pînă tîrziu, să mă uit la un maraton cu Charles Bronson, minți Lulu.

Dincolo de tejghea, Nell se înroși în obraji, cu vinovăție.

– Băiatul ăla, Logan, a avut grijă de tine?

– Da, Lulu. Băiatul Logan a avut mare grijă de mine. Pari să fii răcită.

Cel mai sigur mod de a-i distrage atenția, după cum Lulu știa bine, era s-o tot întărîte.

– În dimineața asta nu i-am văzut mașina aia fandosită în fața casei.

– Fiindcă încă mai e parcată pe aleea mea. Toată noaptea a stat cu mine, iar dimineață mi-a pregătit un mic dejun imposibil de îngurgitat, după care l-am sedus sub duș. Iar acum mă simt foarte odihnită, foarte senină și doar puțin flămîndă. Nell, ce-ai zice de-o brioșă din-alea cu mere?

– Și-a vîndut condomeniul din New York City, declară Lulu și avu satisfacția de a o vedea pe Mia clipind din ochi.

– Serios?

– Stau cu urechea lipită de pămînt. Ieri a semnat hîrtiile. Nu pare să aibă de gînd să se întoarcă acolo prea curînd.

– Într-adevăr.

Nu se putea gîndi la asta. Nu acum.

– Şi, oricît ar părea de fascinant, avem griji mult mai importante decît locul unde-şi va depozita Sam mobila din living.

– A zis c-o vinde.

– Hmm... În orice caz, trebuie să hotărîm ce facem cu Evan Remington. Nu cred că autorităţile ar aproba ca un cerc de vrăjitoare să descîntece un deţinut.

Muşcă din muffin, îngîndurată.

– Şi, sinceră să fiu, nu cred nici c-am reuşi, cel puţin nu aşa cum am făcut-o cu Harding, în iarna trectă. Harding era un pion, nu ştia ce făcea şi în mare parte nici nu voia. Remington pare să ştie, şi e clar că o şi doreşte. Nu numai că acceptă, ci se şi delectează cu forţa care-l posedă. Se bucură de ea.

– Aş putea să-l vizitez.

Nell o aşteptă pe Mia s-o privească.

– Ar fi de acord şi el. Cine ştie, poate reuşesc să stabilesc un contact.

– N-ai avea cum.

Mia o strînse de mînă.

– Faci parte din catalizatorul lui. Mai important, Zack mi-ar lua capul, şi pe bună dreptate, dacă te-aş încuraja să încerci. Încă o întîlnire faţă-n faţă între tine şi Remington e în orice caz prea periculoasă, dar acum ar fi cu atît mai mult, riscînd să-i facă rău copilului.

– N-aş încerca să...

Nell se întrerupse, făcînd ochii mari.

– De unde ştii despre copil? Azi-dimineaţă mi-am făcut testul de sarcină.

Îşi apăsă o mînă pe burtă.

– În după-amiaza asta mă duc la doctor, să mi-l confirme. Lui Zack încă nu i-am spus. Vreau ca mai întîi să fiu sigură.

– Fii sigură. Am simţit cînd te-am luat de mînă.

Bucuria strălucea pe faţa Miei, îi încălzea inima.

– O viaţă nouă. O, Nell...!

– Am ştiut, în noaptea cînd... cînd l-am conceput, am ştiut. Am simţit o lumină în mine.

Ochii i se umplură de lacrimi.

– Mi-a fost frică să cred, să-mi fac speranţe... Vom avea un copilaş!

Îşi apăsă mîinile pe obraji, învîrtindu-se în loc.

– Vom avea un copilaş! Trebuie să-l anunţ pe Zack.

– Hai, du-te şi spune-i. Chiar acum să te duci. Ne descurcăm noi aici, pînă te întorci, nu-i aşa, Lu? Lu?

Întorcîndu-se, Mia văzu că Lulu tocmai îşi scotea un şerveţel din bzunar.

– Am alergie, anunţă ea, cu vocea gîtuită. Haide, o alungă pe Nell, cu un gest. Du-te şi spune-i omului tău c-o să fie tătic.

– Tătic!

Nell ieşi de după tejghea în pas de dans şi-şi aruncă braţele după gîtul lui Lulu, apoi şi pe după al Miei.

– O, abia aştept să văd ce mutră o să facă! Şi, o, da, şi Ripley! N-am să întîrzii mult... Vin imediat...

O luă la fugă spre scară, apoi se mai răsuci o dată în loc, luminată la faţă.

– O să am un bebe!

– Ai zice că nimeni n-a mai reuşit să rămînă borţoasă pe lumea asta.

După ce-şi mai trase o ultimă dată nasul, Lulu îşi îndesă şerveţelul în buzunar.

– Cred c-o să am de tricotat nişte botoşei. Şi o păturică, şi o pereche de...

Ridică din umeri.

– Trebuie să joace cineva şi rolul de bunică.

Mia o luă de talie, rezemîndu-şi obrazul de părul ei.

– Hai să stăm puţin jos şi să plîngem.

– Mda, răspunse Lulu, scoţîndu-şi iarăşi şerveţelul din buzunar. Bună idee.

* * *

Cînd ieşi din librărie, Mia dădu nas în nas cu Mac.

– Bună, frumosule.

– Tocmai femeia pe care o căutam!

Zîmbind, îl luă de braţ.

– Toţi spun la fel. Te duci la cafenea, să iei prînzul cu Ripley?

– Nu, veneam la librărie ca să-ţi vorbesc.

Coborî privirea şi observă că avea pantofi cu tocuri.

– Văd că n-are nici un rost să te invit la o plimbare pe plajă.

– Pot să mă descalţ.

– Ţi-ai distruge ciorapii.

– N-am.

– A...

Spre încîntarea ei, Mac roşi uşor.

– Ei, atunci, hai să ne plimbăm puţin, dacă ai cîteva minute libere.

– Pentru bărbaţii atractivi îmi găsesc întotdeauna cîteva minute. Cum mai merge cartea?

– Pe apucate.

– Cînd o termini, vreau să-i facem lansarea la „Café Book".

– Volumele de non-ficţiune, cu comentarii academice despre ştiinţele paranormale, nu prea atrag mulţimile în goană după autografe.

– La „Café Book" au să le atragă, replică ea.

Traversară strada, spre plajă. O dată ajunsă pe nisip, Mia îşi scoase pantofii.

– Cînd se va împuţina lumea din perioada

solstițiului, vor începe să vină cei pentru Patru Iulie. O să avem o vară bună, pe Trei Surori.

– Verile trec repede.

– Te gîndești deja la luna septembrie. Știu că ești îngrijorat, dar am totul sub control.

Cînd Mac nu-i răspunse, Mia își coborî ochelarii de soare, privindu-l peste lentile.

– Nu mă crezi?

Mac se simțea vinovat pentru că-i ascunseseră incidentul cu Lulu, și încerca să compare acest lucru cu propria lui liniște sufletească.

– Cred c-ai putea să reziști oricăror forțe s-ar îndrepta spre tine...

– Dar...?

– Dar.

Își puse o mînă peste cea cu care Mia îl ținea de braț.

– Joci conform regulilor.

– Nerespectarea regulilor ne-a adus aici.

– De acord. Țin la tine, Mia.

Mia își rezemă capul de umărul lui. Ceva, la el, îi trezea dorința de a-l strînge în brațe.

– Știu. Cînd ai apărut în viața mea, mi-ai îmbogățit-o. Ceea ce e între tine și Ripley o îmbogățește și mai mult.

– Îmi place Sam.

Făcînd un pas înapoi, Mia înălță capul.

– De ce nu ți-ar plăcea?

– Ascultă, nu vreau să mă amestec... Bine, se corectă el. Mă amestec, dar numai în scopuri practice şi ştiinţifice.

– Gogoşi! rîse ea.

– În primul rînd în scopurile astea... Dacă nu ştiu cum staţi, nu-mi pot verifica teoriile şi ipotezele. N-am cum să calculez ceea ce-ar putea fi nevoie să facem.

– Atunci, îţi pot spune că, în cea mai mare parte, ne simţim bine împreună. Relaţia noastră e în primul rînd confortablă şi în mare parte superficială. Şi, în ceea ce mă priveşte, aşa va rămîne.

– Okay.

– Văd că nu-ţi convine.

– N-am eu căderea să-mi convină sau nu. Doar tu poţi alege.

– Exact. Dragostea, devoratoare şi obsesivă, a distrus-o pe ultima dintre surori. A refuzat să trăiască fără dragoste. Eu refuz să trăiesc cu dragostea.

– Dacă atîta ar fi de ajuns, s-ar termina totul.

– Şi se va termina, îi promise ea.

– Ascultă, Mia, a fost o vreme cînd şi eu credeam că poate fi atît de simplu.

– Iar acum nu mai crezi?

– Acum, nu. Azi-dimineaţă am fost pînă la tine acasă. Mi-ai spus că pot să mă duc să citesc nivelurile energetice.

– Şi?

– L-am luat şi pe Mulder cu mine, ca să mai facă puţină mişcare. Fără s-o mai lungesc, pot să-ţi spun că valorile au început să salte încă din curtea din faţă. Vibraţii pozitive şi negative. Ca şi cum...

Îşi lovi podurile palmelor unul de altul, într-un gest demonstrativ.

– Ca şi cum s-ar fi ciocnit între ele. Rezultate similare am obţinut şi de-a lungul grădinii, spre faleza de dincolo de far, şi în pădure.

– Am fost foarte atentă cu protecţia.

– Ai fost, într-adevăr, ceea ce e foarte bine. Am urmărit valorile în direcţia opusă poienii, centrului. Senzorii mei au început s-o ia razna – şi Mulder la fel. Era cît pe ce să rupă lesa. S-a format o fîşie de energie negativă. Puteam s-o urmez, să văd cum ocolea casa şi curtea, ca un animal care dă tîrcoale prăzii.

– Ştiu că e acolo, Mac. Am simţit-o şi eu.

– Mia, cîştigă tot mai multă putere. Pe porţiunea aia, erau locuri unde toate muriseră – iarba, copacii, păsările... Căţelul a încetat să mai tragă de lesă şi s-a ghemuit, scheunînd. A trebuit să-l duc în braţe, şi n-a încetat să tremure pînă n-am ieşit din nou. Cărarea aia ne-a dus în capătul de nord al falezei pe care e casa ta.

– Spune-i lui Ripley să descîntece căţelul ca să-l cureţe – şi pe tine la fel. Dacă nu-şi mai

aminteşte ritualul...

– Mia.

Mac o prinse strîns de mînă.

– Nu înţelegi ce vreau să spun? Te-a înconjurat.

* * *

– Şi ce-a zis cînd i-ai spus?

Privindu-l pe Sam cum se învîrtea prin biroul lui. Mac ridică mîinile.

– Că toată viaţa a înconjurat-o, iar acum nu face decît să fie mai bătător la ochi.

– Mda, parc-o şi aud. Cînd eram... Înainte să plec de pe insulă, am vorbit despre asta de vreo două ori. Citise mai mult decît mine, pînă atunci – şi cred că nici acum n-am reuşit s-o întrec. Femeia asta e-n stare să absoarbă o carte înainte ca majoritatea dintre noi să termine primul capitol. Era plină de încredere – că binele va învinge răul, atîta vreme cît binele e puternic şi nu-şi pierde credinţa.

– Ea e şi puternică, şi credincioasă. Ceea ce nu i-am spus, a fost că senzorii mei au depistat mai multe... să le zicem „amprente" diferite, pe partea dinspre ea a liniei. Presupun că sînt ale tale.

– Simplul fapt că nu-mi doreşte protecţia nu înseamnă că n-o s-o obţină.

– Orice-ai face, nu te lăsa.

Sam se duse la fereastră, privind spre terasa nouă de vis-à-vis. Mia luase înăuntru mesele pe care le scoșese în weekend, iar lucrătorii placau pardoseala cu gresie.

– Azi cum arăta?

– Spectaculos.

– S-o vezi cînd își folosește cu adevărat puterea.

Apoi întoarse capul spre Mac.

– Dar bănuiesc că ai văzut-o.

– Iarna trecută – o chemare a celor patru elemente. Am avut nevoie de o jumătate de zi ca să-mi vin în fire. Mă întreb dacă folosește echivalentul wiccan al unui reostat cu cursor, ca să-și regleze intensitatea luminii de pe față.

– Nu. Puterea i-o amplifică – de parcă n-ar fi deja destul de tare. O asemenea frumusețe orbește omul și ia mințile. M-am întrebat de multe ori dacă nu cumva tocmai asta e ceea ce mă atrage la ea.

– La asta nu pot să răspund.

– Eu, acum, pot. Toată viața am iubit-o. Încă dinainte de a ști ce înseamnă dragostea, și după ce-am încercat s-o redefinesc. E o lovitură foarte neplăcută, s-o înțeleg în sfîrșit abia acum, cînd nu mă mai iubește. Sau n-o să mă mai iubească.

Se întoarse și-și săltă un șold pe colțul biroului.

– În regulă, vorbind din punct de vedere ştiinţific – sau teoretic, academic, intelectual, cum preferi – prezenţa mea aici – ba nu... faptul c-o iubesc acum – o pune într-un pericol mai mare?

– Sentimentele tale nu au nici o importanţă.

Imediat ce rostise aceste cuvinte, Mac se strîmbă.

– N-aş vrea să mă înţelegi greşit...

– Nu-i nimic, m-am prins. Sentimentele ei sînt cele care înclină balanţa, într-o direcţie sau în cealaltă. În cazul ăsta, voi presupune că orice încercare de a-i reaprinde sentimentele, sau de a le schimba, n-o să-i facă nici un rău. Dacă eşti de altă părere, am să mă abţin pînă după ce trece luna septembrie.

– Nu pot să-ţi spun.

– Atunci, îmi voi urma instinctul. Am de gînd ca, la momentul culminant să stau cît mai aproape de ea, cel puţin – dacă mai mult de-atît nu se poate. Pînă şi cercului îi poate prinde bine un cîine de pază.

* * *

În aceeaşi seară, îi dădu un telefon, tocmai cînd Mia se pregătea să citească o carte, cu un pahar de vin.

– Sper că nu te-am prins într-un moment

prost. Sper să luăm cina împreună. Putem zice că e o întîlnire de afaceri. Mîine seară îți convine?

„Ce plăcut", își spuse ea. „Ce simplu." Acelea erau momentele cînd trebuia să fie cel mai atentă la el.

– Da, cred că merge.

– Atunci, să trec să te iau... pe la șapte și jumătate, să zicem?

– Nu e nevoie. Pot foarte ușor să traversez strada.

– Aveam în minte alt loc, iar tu de obicei îți iei liber joia seara, și n-are nici un rost să-ți schimbi programul numai pentru întîlnirea asta. Vin să te iau. N-o să ne complicăm.

Era cît pe ce să-i ceară amănunte, cînd își dădu seama că de fapt el tocmai asta voia.

– Atunci, ne vedem mîine.

Închise și reveni la carte.

Dar constată că nu mai putea să se concentreze.

* * *

În cealaltă latură a satului, Sam dădu, grăbit, încă un telefon.

– Nell? Sam Logan la aparat. Am o urgență. O urgență confidențială.

Capitolul 12

Totul era să finiseze detaliile. Pentru a le cizela pe unele, trebuia să aştepte pînă cînd Mia pleca de la librărie, în după-amiaza următoare. Mai conchise şi că nu putea trata cu Lulu altfel decît pe faţă. După ce intră în „Café Book", îi arătă o vitrină cu CD-uri. Un CD intitulat *„Forest Serenity"* era introdus în fanta lîngă care scria: „Acum ascultaţi... "

– Care e favoritul ei?

Lulu îşi potrivi ochelarii pe nas.

– De ce?

– Fiindcă aş dori să i-l cumpăr.

Gata oricînd să facă o vînzare, Lulu îşi trecu limba peste dinţi.

– La cinci cumpărate, pe-al şaselea îl obţii la jumătate de preţ.

– N-am nevoie de şase...

Sam se întrerupse, oftînd.

– Bine, am să cumpăr şase. Care sînt

favoritele ei?

– Îi plac toate, altfel n-ar fi aici. E magazinul ei, nu?

– Exact.

Începu să aleagă cîteva, la întîmplare.

– Nu te mai grăbi aşa, îi dădu Lulu mîna la o parte. Cînd ajunge aici înaintea mea, obişnuieşte să pună unul din astea trei.

– Atunci, am să le iau pe astea trei. Şi pe astea.

– Vindem şi cărţi.

– Ştiu că vindeţi şi cărţi. Doar că... Ce mi-ai recomanda?

Îl jumuli, dar Sam conchise că erau bani cheltuiţi cu cap. Sau, cu destul cap. Cel puţin, cînd Lulu îi factură suma, rîse. Cu sinceritate.

Ieşi din „Café Book" cu cîteva sute de dolari mai sărac, şi cu o mulţime de treburi pe care le avea de terminat într-un timp foarte scurt.

În pofida acestui lucru, ajunse la uşa Miei exact la şapte şi jumătate.

Mia fusese la fel de punctuală. Ieşi avînd în mînă un dosar subţire.

– Însemnări, îi spuse ea. Despre lansare. Şi cópii după fluturaşul pe care l-am difuzat, buletinul informativ al magazinului şi reclama care va fi publicată în următoarele două săptămîni.

– Abia aştept să le văd.

Făcu un gest spre maşină.

– Vrei să ridic capota?

– Nu, mai bine las-o jos.

Mia observă ce înţelesese Sam prin „fără complicaţii". Purta nişte pantaloni închişi şi un tricou alb. Încă o dată, fu nevoită să-şi reprime nevoia de a-l întreba unde luau cina.

– Apropo, continuă el, sărutînd-o uşor, înainte de a-i deschide portiera maşinii. Arăţi minunat.

„În regulă," îşi spuse Mia. „Simplu şi puţin curtenitor." Se pricepea la jocul ăsta.

– Şi eu îmi spuneam acelaşi lucru despre tine, replică ea, în timp ce se aşeza în maşină. E o seară minunată ca să facem un drum pe coastă.

– Exact la ce mă gîndeam şi eu.

Ocoli capota şi se aşeză la volan.

– Muzică?

– Da.

Se rezemă de spătar, calculînd cînd timp să-i acorde pentru a o seduce, apoi înălţă surprinsă din sprîncene, cînd auzi din boxe sunete de flaut.

– Ciudată alegere din partea ta, comentă ea. Întotdeauna ţi-a plăcut mai mult rockul, mai ales dacă era destul de tare ca să ne spargă timpanele.

– Nu strică să mai schimbă ritmul din cînd în cînd... să explorăm stiluri diferite...

Sam îi luă mîna şi o duse la buze.

– Să ne lărgim orizonturile... Dar, dacă preferi

altceva...

– Nu, asta merge foarte bine.

Cînd maşina se opri în faţa casei galbene, Mia privi îndelung clădirea.

– Ciudat, nu ştiam c-ai transformat-o în restaurant. Cred că ai încălcat condiţiile contractului de închiriere.

– E doar temporar.

Sam se dădu jos şi ocoli maşina, pentru a o ajuta să coboare.

– Nu spune nimic încă...

Din nou, îi ridică mîna, atingîndu-i dosurile degetelor cu buzele.

– Dacă preferi să mergem în altă parte, mergem în altă parte. Dar acordă-mi mai întîi doar un minut.

Continuînd s-o ţină de mînă, o conduse în jurul casei.

Pe iarba proaspăt tunsă era întinsă o pînză albă, înconjurată de lumînări încă neaprinse şi perne multicolore. Alături se afla un coş plin cu flori de liliac.

Sam îl ridică.

– Pentru tine.

Mia studie florile, apoi îi privi chipul.

– Nu e sezonul liliacului.

– Mie-mi spui? replică el, aşteptînd-o să ia coşul. Întotdeauna ţi-a plăcut.

– Da, mi-a plăcut dintotdeauna. Ce-nseamnă

toate astea, Sam?

– Mă gîndeam să organizăm un picnic. Un compromis între o cină de afaceri şi una de plăcere, între public şi privat.

– Un picnic.

– Şi picnicurile ţi-au plăcut întotdeauna,

Se aplecă să-i atingă obrazul cu buzele.

– Ce-ar fi să bem un pahar de vin, timp în care tu să analizezi ideea?

– Mi-ar face plăcere.

– Atunci, îl aduc imediat.

După ce Sam se îndepărtă, Mia lăsă să-i scape un uşor oftat şi-şi îngropă faţa în florile de liliac.

Peste cîteva momente, auzi din casă o muzică de fluiere şi harpe. Clătinînd din cap, se aşeză pe o pernă, cu coşul alături, în aşteptare.

Sam aduse nu numai vin, ci şi caviar.

– Ce mai picnic!

Cu un gest aproape absent, Sam aprinse lumînările, în timp ce se aşeza.

– Dacă stăm pe iarbă nu înseamnă că nu putem mînca bine.

Turnă vinul şi ciocni paharul cu al ei.

– *Slainte*.

Mia dădu din cap, ca răspuns la toastul irlandez.

– Ai îngrijit grădiniţa.

– În capacitatea mea limitată. Tu ai plantat-o?

– Parțial, iar restul, Nell.

– Îi simt prezența în casă.

Unse cu beluga o felie de pîine prăjită.

– Bucuria de a o fi făcut, adăugă el, oferindu-i Miei tartina cu caviar.

– Bucuria este unul dintre cele mai mari daruri ale ei. Cînd te uiți la ea, nici nu bănuiești prin ce orori a trecut. E instructiv, s-o privești cum termină să se descopere pe sine.

– Ce vrei să spui?

– Pentru noi, cunoașterea a fost permanentă. În cazul lui Nell, s-a descuiat o ușă, în sfîrșit, și pășind prin ea, a găsit o cameră plină de comori fascinante. Prima vrajă pe care i-am arătat-o a fost cum să agite aerul. Expresia de pe fața ei, cînd a făcut-o... Minunată.

– Eu n-am învățat niciodată pe nimeni. Am participat, totuși, la un seminar Wicca, într-un weekend, acum cîțiva ani.

– Serios? întrebă Mia, lingîndu-și caviarul de pe degetul mare. Și cum a fost?

– A fost... onest. M-am dus în urma unui impuls, și am cunoscut cîțiva oameni interesanți. Unii dintre ei avea putere. La o conferință s-a vorbit despre procesele din Salem, și a venit vorba și de Insula Celor Trei Surori.

Luă și el o felie de pîine cu caviar.

– Cunoșteau majoritatea datelor, dar nu și spiritul. Nu și esența. Locul ăsta...

Se uită în jur, spre pădure, ascultînd foşnetul mării.

– Nu poate fi rezumat într-o prelegere de cincizeci de minute.

Apoi reveni cu ochii spre ea.

– Ai să rămîi?

– N-am plecat niciodată.

– Nu...

Îi atinse uşor mîna cu a lui.

– La cină.

Mia luă încă un sandviş.

– Da.

Înainte de a se ridica, Sam îi umplu din nou paharul cu vin.

– Mă întorc într-un minut.

– Te ajut şi eu.

– Nu e nevoie. Totul e sub control.

Sub control, îşi spuse el în timp ce revenea la bucătărie, graţie lui Nell. Nu numai că le preparase şi le adusese pe toate, dar îi mai lăsase şi o listă detaliată cu instrucţiuni pe care le putea înţelege chiar şi un înapoiat mintal într-ale artei culinare.

Binecuvîntînd-o pe Nell, reuşi să servească salata de roşii în ulei, cu mirodenii şi languste reci.

– Delicios.

Savurînd masa, Mia se întinse comod pe cearşaful alb.

– Nu știam că ești un asemenea geniu la bucătărie.

– Talente nedescoperite, replică el, grăbindu-se să schimbe subiectul. Mă gîndeam să-mi cumpăr o barcă.

– Serios? John Bigelow încă mai face bărci de lemn, la comandă – deși, în ultima vreme, nu mai multe de una, două pe an.

– Am să trec pe la el. Mai navighezi?

– Ocazional. Nu m-a pasionat niciodată.

– Țin minte.

Îi atinse părul.

– Preferai să privești bărcile de la distanță, în loc să le folosești.

– Sau să fiu în apă, nu deasupra ei.

Mia ridică privirea, cînd un grup de adolescenți trecură în fugă, pe scurtătura dintre casele de închiriat și plajă.

– Domnul Bigelow are și bărci de închiriat, dar dacă vrei să-ți încerci din nou mîna înainte să cumperi una, mai bine vorbește cu Drake, la „Seafarer". Și-a făcut o firmă de închirieri foarte reușită.

– Drake Birmingham? Nu l-am mai văzut de cînd m-am întors, și nici pe Stacey. Ce mai fac?

– Au divorțat. Ea a luat copiii – aveau doi – și s-a mutat la Boston. Drake s-a recăsătorit acu' vreo șase ani. Cu Connie Ripley. Au un băiețel.

– Connie Ripley... se încruntă Sam, încercînd

să-şi amintească. O brunetă înaltă, cu dinţi mari.

– Ea e.

– Era cu un an mai mare ca mine, în şcoală, îşi reaminti el. Cred că Drake are cel puţin...

– E trecut de cincizeci.

Mia îşi învîrtea paharul cu vin, de picior.

– Diferenţa de vîrstă şi speculaţile despre o relaţie toridă între ei care a dus la desfacerea căsătoriei au făcut subiect de bîrfă pe insulă timp de şase luni.

Luă încă o bucăţică de langustă.

– Nell s-a întrecut pe sine. Langusta e delicioasă.

Sam se strîmbă.

– M-ai prins. Cîte puncte pierd?

– Nici unul. Angajînd serviciile firmei „Three Sisters Catering", dai dovadă de înţelepciune şi bun gust. Şi acum...

Încrucişîndu-şi picioarele, Mia luă dosarul.

– Îmi place enorm să mă uit la tine, spuse Sam, plimbîndu-şi un deget peste glezna ei. În orice lumină, din orice unghi – dar acum, cînd apune soarele şi ard lumînările, îmi place cu atît mai mult.

– Ce urmăreşti, Sam?

– Să îmbin în mod armonios afacerile şi plăcerea, răspunse el, înainte de a scoate din dosar reclama. Arată excelent. Tu ai conceput-o?

„Calmează-te," îşi impuse Mia.

– Da.

– Ar trebui să trimiți un exemplar la agentul de publicitate.

– Am și făcut-o.

– Perfect. Fluturașul l-am văzut, dar nu cred că ți-am spus cît de eficient e.

– Îți mulțumesc.

– Probleme? întrebă el nonșalant.

– Nu. Mă bucur că-ți aduci contribuția.

Trase adînc aer în piept.

– Mă bucur chiar foarte mult. Lansarea asta e un eveniment important pentru librărie. Vreau să iasă nu numai bine, ci chiar perfect.

– Sînt sigur că și Carolinei o să-i placă.

Se simțea ceva special, special și subtil, în felul cum îi pronunțase numele.

– O cunoști personal?

– Hmm... Mda. E o idee foarte drăguță, ca Nell să facă un tort care să reproducă ilustrația coperții. Florile. Poate-ar fi mai bine să pui în locul lor trandafiri roz. Parcă-mi amintesc că sînt favoriții ei.

– Parcă-ți amintești...

– Mhm... Văd că plănuiești să-i trimiți ciocolată și șampanie în apartament, din partea firmei. Aș sugera să adăugăm cîte ceva și din partea hotelului.

Mia se bătea cu degetele pe genunchi. Făcu un efort să se oprească.

– Excelentă idee. Eventual niște lumînări, o carte despre insulă, așa ceva...

– Perfect.

Parcurse corespondența dintre Mia și agentul publicitar, dînd din cap.

– Văd că nu ți-a scăpat nici un detaliu. Prin urmare...

Puse dosarul deoparte și se aplecă din nou spre ea.

Cînd ajunse cu gura la un deget distanță de a ei, Mia îl opri cu o mînă pe piept. Îi zîmbi.

– Aș dori să mă aranjez puțin.

Apoi se ridică în picioare, luîndu-și paharul de vin cu ea, și se duse în casă.

Văzu în bucătărie coala cu instrucțiunile lui Nell, pe bufet, și surîse.

În living, găsi lumînări. Erau folosite, și o făcură să se întrebe ce ritualuri și tehnici de meditație practica Sam cînd era singur.

La fel ca și ea, fusese dintotdeauna un vrăjitor singuratic.

Cînd ieși din nou, Sam servise deja desertul: boluri de sticlă pline cu fragi roșii și frișcă.

– Nu eram sigur dacă mai vrei vin, sau cafea.

– Vin.

O femeie sigură pe sine, reflectă ea, își putea permite să fie puțin nepăsătoare.

Se așeză lîngă el, lăsîndu-și degetele să-i răsfire părul, înainte de a lua o fragă.

– Cred că n-am să-ți pot conduce mașina aia sexy în seara asta, la urma urmei.

Îl aștepta să-i spună că putea s-o conducă dimineața, să-i ceară să vină în casă, să rămînă la el peste noapte. Iar cînd Sam se culcă alături, mîngîindu-i cu un deget gîtul și forma sînilor, Mia îi zîmbi.

– Putem face o plimbare, ca să te mai limpezești la cap.

Îi zări tresărirea surprinsă pe față chiar înainte de a-și coborî gura spre a ei.

– Doar dacă nu cumva...

Se lăsă și mai jos, cuprinzîndu-i cu dinții, ușor, ușor de tot, sînul, prin materialul subțire al rochiei.

– Doar dacă nu cumva ai chef de altceva, în loc de-o plimbare.

Acum, Mia se simțea mai mult decît nepăsătoare, și-și arcui șoldurile în semn de invitație.

– Nu, nu de plimbări aveam chef.

– Atunci...

O mușcă, puțin, doar puțin mai tare.

– Am să conduc eu.

Iar cînd se ridică și-i întinse mîna, o văzu privindu-l cu gura căscată.

– Conduci...?

– Mașina. Am să te duc cu mașina acasă.

Șocul mut ce se ivi pe fața ei era aproape la

fel de satisfăcător ca... nu. nici pe departe la fel de satisfăcător. Însă era tocmai reacția pe care o sperase.

O ridică în picioare, apoi se aplecă să-i ia și dosarul, și florile.

– Să nu le uităm.

* * *

În drum spre casă, Mia recalculă. Sam presupunea, pe bună dreptate, după părerea ei, că n-ar fi vrut să rămînă peste noapte în casa galbenă. Și trăsese concluzia, la fel de corectă, că pentru a-și încheia seducția, trebuia s-o manevreze pînă ajungeau în propriul ei pat.

Adică, își spuse, privind stelele, rezemată de spătar, exact acolo unde-l voia și ea.

Dacă tot-își dăduse atîta osteneală, avea să-l lase... s-o convingă. Și după ce făceau sex, mintea și trupul ei urmau să-și regăsească echilibrul.

Cînd opriră în fața casei, Mia se simțea complet stăpînă pe situație.

– A fost o seară încîntătoare. Absolut interesantă și încîntătoare.

Privirea pe care i-o aruncă era la fel de caldă ca și vocea, în timp ce Sam o conducea spre ușă.

– Îți mulțmesc încă o dată pentru flori.

– N-ai de ce.

La uşă, unde clopoţeii de vînt sunau, Sam îşi trec mîinile în lungul braţelor ei.

– Să mai ieşi cu mine. O să închiriez o barcă, şi putem să lenevim pe apă, să înotăm...

– Poate.

Îi cuprinse faţa în palme şi o trase spre el, sărutînd-o. Cînd Mia se îndesă în trupul lui, îmbietor, întinse mîna pe lîngă ea şi deschise uşa.

– Mai bine intră în casă, murmură, cu gura lipită de a ei.

– Da... Mai bine...

Aproape ameţită de dorinţă, intră în antreu şi, întorcîndu-se, îl mîngîie pe obraz.

Arăta ca o sirenă.

– Am să te sun.

Şi, cu o mînă ce părea admirabil de calmă, Sam închise uşa între ei.

Tocmai avuseseră prima lor întîlnire amoroasă oficială, în unsprezece ani, îşi spuse el, în timp ce mergea spre maşină. Şi fusese un succes răsunător.

Capitolul 13

Ticălos viclean. Nimeni nu reuşise s-o ţină aşa pe jăratic, de... Ei bine, fu Mia nevoită să recunoască, da: nimeni nu reuşise s-o ţină aşa pe jăratic, de cînd îi ieşise-n cale Sam Logan.

Iar acum se pricepea cu atît mai bine.

Dar, în fond, şi ea se pricepea mai bine să-şi stăvilească imboldurile sexuale decît odinioară.

Avusese amanţi de-a lungul anilor, însă fuseseră puţini şi rari. Cu timpul, descoperise că, deşi îi plăcea cîte un flirt din cînd în cînd, mult prea rareori se simţea satisfăcută sau mulţumită după ce se culcase cu cîte un bărbat.

Aşa că se mulţumise să flirteze.

N-avea absolut nici un motiv de a nu aplica şi acum acelaşi sistem.

Întrucît Sam nu mai ajunsese în patul ei de peste două săptămîni, părea soluţia cea mai logică.

Şi, în orice caz, era mult prea ocupată ca să-şi

mai facă griji pentru Sam sau pentru sex.

– Nu trebuia să te întorci numai pentru atîta lucru, îi spuse ea lui Nell, în timp ce rearanja mesele din cafenea.

– Am vrut să mă întorc. Sînt la fel de emoţionată ca tine, cînd mă gîndesc la lansarea de mîine. Am să aduc fotoliul...

– Ba n-ai să-l aduci. Nu ridici nici o greutate, punct.

În timp ce potrivea ea însăşi fotoliile, Mia dădu un şut în cel unde stătea tolănită Ripley.

– Ai putea să-ţi salţi fundul de-acolo şi să m-ajuţi şi tu.

– Auzi, pe mine nu mă plăteşti. Nu fac decît să stau pe-aici, ca să nu stau acasă în timpul ritalului ăstuia masculin al grătarelor. Sper ca Mac să nu arunce ceva în aer.

– Frige carnea pe jăratic, îi reaminti Nell. Grătarele cu jăratic nu explodează.

– Tu nu-l cunoşti pe bărbatul meu la fel de bine ca mine.

– Ar trebui ca, toţi trei la un loc, să fie în stare să facă nişte fripturi.

Lui Nell îi fulgeră prin minte imaginea lui Zack frigînd burgeri pe terasa casei lor – şi o făcu să se cutremure.

– Dar Dumnezeu să aibă-n pază sărmana noastră bucătărie.

– E ultima dintre grijile mele.

Ripley îşi încrucişă picioarele la glezne, privind amuzată cum Mia continua să schimbe aranjamentul meselor.

– O vezi pe asta? arătă ea cu degetul mare spre Mia. Are griji cît încape. Vezi cuta aia care i s-a adîncit între sprîncene? Înseamnă că are draci.

– N-am nici o cută între sprîncene.

Vanitatea o făcu pe Mia să şi-o netezească.

– Şi nici draci nu simt că aş avea. Sînt doar puţin stresată, poate.

– Motiv pentru care a fost aşa de bună ideea asta cu grătarele.

Nell se duse la masa de expoziţie şi începu să se joace cu modelul pentru cartea autoarei lansate.

– Ai să te relaxezi, o să petreci o seară cu prietenii, şi mîine te vei trezi cu mintea limpede. Mă bucur că Sam s-a gîndit la asta.

– El se gîndeşte mereu, conchise Mia, dar Ripley şi Nell îi distinseră încordarea din voce.

– Şi cum ţi-a plăcut concertul de pe plajă, acum două seri? o întrebă Ripley.

– A fost reuşit.

– Şi plimbarea cu barca la lumina lunii, după artificiile din pat?

– Drăguţă.

– Vezi? dădu din cap Ripley spre Nell. Ţi-am spus eu că are draci pe ea, pe ziua de azi.

– *Nu* am nici un fel de draci! trînti Mia un

scaun la locul lui, cu zgomot. O cauți cu lumînarea?

– Nu, caut o bere, replică Ripley și intră în bucătăria cafenelei, să se servească.

– O să fie o lansare extraordinară, Mia.

Pregătită s-o calmeze, Nell continuă să așeze cărțile în teancuri.

– Ce frumos va fi mîine, cînd au să ajungă florile aici... Și gustările sînt puse la punct, toate... Așteaptă numai să vezi tortul.

– Nu pentru flori îmi fac griji, sau pentru gustări.

– Cînd vei vedea cît de mulți clienți vor sta la coadă, ai să te simți mai bine.

– Nu pentru clienți îmi fac griji, răspunse Mia, lăsîndu-se pe un scaun. Prin nu știu ce minune, de data asta Ripley are dreptate: am draci.

– Asta-i o mărturisire? întrebă Ripley, ieșind din bucătărie cu berea.

– Of, mai taci din gură.

Mia își trecu mîinile prin păr.

– Se folosește de sex. Sau, mai bine zis, se folosește de refuzul sexului, ca să fiu mereu nervoasă. Picnicuri la lumina lumînărilor. Plimbări cu barca sub clar de lună. Plimbări lungi pe plajă. Din două-n două zile îmi trimite flori.

– Și sex, nimic?

O privi pe Ripley lung.

– Foloseşte un preludiu considerabil, se răsti ea. Şi pe urmă, mă lasă la uşa din faţă şi pleacă. Iar a doua zi, iar primesc flori. În fiecare zi mă sună. De două ori, venind acasă, am găsit cîte un mic cadou. Un ghiveci de rosmarin în formă de inimă, un mic dragon de ceramică... În oraş, se poartă absolut fermecător cu mine.

– Ticălosul! bătu Ripley cu palma în masă. Spînzurătoarea ar fi o pedeapsă prea blîndă pentru el.

– Se foloseşte de sex, se plînse iar Mia.

– Nu-i adevărat.

Cu un zîmbet visător, Nell îi trecu o mînă peste păr.

– Sexul n-are nici o legătură. De romantism se foloseşte. Îţi face curte.

– Nu-mi face nici o curte.

– Flori, lumînări, promenade, mici cadouri... numără Nell pe degete. Timp atenţie... Pentru mine, asta înseamnă „curte".

– Sam şi cu mine am trecut de faza curtatului, cu ani în urmă. Iar curtea de-atunci nu includea flori şi mici cadouri.

– Poate că acum încearcă să compenseze.

– Nu e nevoie să compenseze nimic. Nu *vreau* să compenseze nimic.

Nervoasă, se ridică în picioare şi se duse să închidă uşile terasei.

– Nu-şi doreşte pachetul tradiţional mai mult

decît mine. Nu vrea decît...

Şi tocmai aici era problema, îşi dădu ea seama. Habar n-avea ce urmărea Sam de data asta.

– Te-a speriat, constată încet Ripley.

– Nu m-a speriat deloc. În nici un caz nu poate să mă sperie.

– Nici înainte nu te-a speriat vreodată. Întotdeauna aveai planuri foarte clare.

– Şi încă le mai am. Ştiu ce fac. Ştiu unde vreau să ajung. Asta nu s-a schimbat.

Chiar în timp ce o spunea, simţi un mic fior îngheţat pe piele.

– Mia.

În vocea lui Nell se simţeau atît compasiunea, cît şi răbdarea.

– Mai eşti îndrăgostită de el?

– Crezi c-aş risca să-l mai primesc în inima mea? Că aş mai risca asta, fără să ştiu cît mă costă?

Mai stăpînă pe sine, Mia se duse iar la masă, pentru a termina aranjamentul.

– Sînt conştientă de răspunderea pe care o am faţă de insula asta, faţă de locuitorii ei şi faţă de harul meu. Pentru mine, iubirea este o valoare absolută. A doua oară n-aş putea să mai supravieţuiesc. Şi trebuie să supravieţuiesc, ca să mi se împlinească destinul.

– Şi dacă *el* este destinul tău?

– Cîndva, am crezut şi eu asta. M-am înşelat. Cînd va sosi momentul, cercul o să reziste.

* * *

Lîngă casa de pe faleză, trei bărbaţi priveau flăcările care ţîşneau din tăciunii de sub grătar, cu aceeaşi fascinaţie intensă ca a oamenilor cavernelor în jurul focului tribal.

– Merge bine, comentă Zack, dînd din cap spre Sam. Vezi? Ţi-am spus eu că vechiul *know-how* yankeu o să ne fie de folos. N-am avut nevoie de aiureile tale cu hocus-pocus.

– Vechiul *know-how* yankeu, repetă Sam tărăgănat. Un sac de cărbuni şi un bidon cu gaz de brichetă.

– Ce vină am eu dacă grătarul e stricat?

– E un grătar nou-nouţ! protestă Mac. Azi i-am făcut dezvirginarea.

– Motiv pentru care are nevoie de flacără – ca să-l cauterizeze, declară Zack, sorbind din bere.

Mac se uită cu tristeţe cum interiorul grătarului roşu şi lucios se înnegrea.

– Dacă rabla asta se topeşte, o să mă omoare Ripley.

– E din fier, fir-ar să fie! aminti Zack, lovindu-l cu piciorul. Da', apropo de Rip, unde naiba-s fetele?

– Pe drum, răspunse Sam.

Cînd Zack se încruntă la el, adăugă:

– O mică aiureală cu hocus-pocus. Îmi place să ştiu unde e Mia, în orice moment. De cînd Domnul Ştiinţă aci de faţă ne-a informat despre valorile alea energetice din jurul casei ei, n-o scap din... al treilea ochi.

– Dacă află, o să-ţi dea un şut în... primul fund, îl preveni Zack.

– N-o să afle. Cînd e vorba de mine, nu vede limpede. Nu vrea, iar pe Mia-i al naibii de greu s-o convingi să facă ceva ce nu vrea.

– Cum mai merg treburile între voi doi?

Sam îl studie pe Mac, în timp ce bea din bere.

– Întrebi din interes personal sau profesional?

– Amîndouă, cred.

– Să zicem că destul de corect. Îmi place cum merg lucrurile. E mult mai complicată decît fusese înainte, şi găsesc că e foarte interesant – mult mai mult decît mă aşteptasem – să-i descopăr toate cotiturile neaşteptate.

Zack îşi scărpină bărbia.

– N-ai să-ncepi acum să vorbeşti depre relaţiile mature şi explorarea cuplului interior, sau alte căcaturi din-astea, nu?

– Şşşt... uite-le că vin, arătă Mac spre farurile care se apropiau pe drumul de scoici sfărîmate. Să ne purtăm ca şi cum am şti ce facem.

Lucy, care stătuse tolănită pe terasă, sări în picioare şi coborî în goană treptele, la cîţiva paşi

înaintea lui Mulder.

– Trei femei drăguțe, doi cîini credincioși și cîteva fripturi, comentă Zack. Nici nu mi-aș dori altceva.

* * *

Fripturile erau arse și cartofii cam cruzi, dar toți aveau poftă de mîncare. Cînd Sam ridică sticla de vin, pentru a umple paharul Miei, aceasta clătină din cap.

– Nu, sînt cu mașina. Și am nevoie să-mi păstrez mintea limpede, pentru mîine.

– Voi trece și eu în cursul dimineții, să-ți dau o mînă de ajutor.

– Nu e nevoie. Am terminat aproape totul, și ne-a mai rămase destul timp. Deja am vîndut cu anticipație treizeci și opt de exemplare din ediția cartonată, și aproape tot atîtea de pe lista celorlalte opere sînt puse deoparte, pentru comenzi. Voi fi foarte ocupată mîine. Cred c-o să...

Mia lăsă fraza în aer, cînd văzu expresia de pe fața lui Nell. Se încordă din tot trupul, ridicîndu-se pe jumătate din șezlong.

– Nell.

– A mișcat copilul.

Expresia de șoc și uimire de pe fața ei deveni duioasă.

– L-am simţit. O tresărire, în mine.

Rîse, punîndu-şi o mînă pe burtă.

– Aşa de repede şi puternic... Zack, îi luă ea mîna, apăsîndu-i-o peste a ei. Copilul nostru s-a mişcat.

– N-ar fi bine să te culci?

– Nu!

Sări în picioare, trăgîndu-l de mînă.

– Îmi vine să dansez!

– Îţi vine să dansezi...

– Da! Dansează cu mine! îşi aruncă ea braţele pe după gîtul lui. O să dansăm cu Jonah.

– Încă nu ştim dacă e băiat.

Copleşit de iubire, Zack o cuprinse de talie, ţinînd-o strîns.

– Poate fi şi fată. Atunci, o va chema Rebecca.

– 'Opa, devenim siroposi.

Pînă să nu treacă efectul, Ripley se ridică în picioare şi arătă cu degetul spre Mac.

– Dansezi tu.

– O să se accidenteze cineva, mormăi Mac.

Sam îi privi un moment, apoi îşi lăsă mîna peste a Miei.

– Ne pricepeam la treaba asta?

– Hmm?

– La dans.

Se ridică, ţinînd-o de mînă.

– Eram buni. Hai să vedem dacă n-am uitat.

Urmîndu-şi impulsul, o trase după el, pe trepte, spre faleză. Acolo, o învîrti în loc la o lungime de braţ, apoi o smuci înapoi spre el.

Braţul ei îl cuprinse pe după gît, iar trupul i se lipi strîns de al lui.

– O, da...

Sam îşi coborî mîinile pe şoldurile ei şi începură să se legene împreună.

– Încă n-am uitat.

Dansul fusese întotdeauna un fel de ritual de împerechere, vesel şi oarecum inocent, între ei. Explozii de energie. Coordonare. Anticipare.

Cînd o ridică de pe picioare, Mia îşi aruncă pe spate capul şi rîse. Apoi, îşi înlănţui braţele pe după gîtul lui, într-o îmbrăţişare plină de afecţiune simplă, pentru prima oară în zece ani şi mai bine.

Aplauzele şi fluierăturile care izbucniră de pe terasă o făcură să ridice privirea, cu obrazul rezemat de tîmpla lui, în timp ce-şi trăgea respiraţia.

– Ţi-am spus eu că le place să se dea în spectacol, îl înghionti Ripley pe Mac, zîmbind.

– Auzi, nu ne poate obliga nimeni să stăm aici şi s-ascultăm cum fac ăştia mişto de noi. Ia vino-ncoace!

Ţinînd-o pe Mia de mînă, Sam se repezi în jos pe treptele dinspre plajă, obligînd-o să alerge

ca să țină pasul cu el.

– Mai încet! O să ne rupem gîturile!

– Te prind eu.

Și, ca s-o dovedească, o aruncă în sus și o învîrti de cîteva ori în loc.

– Ce-ai zice de-o baie?

– Nu!

– Bine, atunci o să dansăm în schimb.

O lăsă iar pe picioare, trăgînd-o spre el. Prin aer începură să plutească acordurile lente și seducătoare ale piesei *„Sea of Love"*, peste plajă.

– E veche, remarcă ea.

– Clasică, o corectă Sam. Schimbare de ritm.

Își amintea, își amintea atît de multe, încît toate formele, snetele și șoaptele din trecut se amestecau încețoșate în creierul lui.

– Oare se mai organizează și-acum dansuri în sala de gimnastică a liceului?

– Da.

– Și copiii se mai strecoară afară să se mozolească?

– Probabil.

– Hai să ne imaginăm...

Întoarse capul, trecîndu-și buzele peste obrazul ei, înainte de a-i găsi gura.

– Vino înapoi cu mine.

Înainte de a înțelege, de a se gîndi să se opună, Mia se pomeni învîrtindu-se. Nu mai dansau pe nisip, ci învăluiți împreună în umbra

sălii de sport a liceului. Din clădire pompa muzica, cu dangăte rebele de tobe şi chitare. Trupul le era mai zvelt, gura mai neîndemînatică – dar, o, cît de senzual răspundea a ei!

Flacăra dragostei ardea în ea orbitoare.

Îi şopti numele, pe negîndite. Şi-i oferi totul.

Durerea care creştea în trupul ei, pulsînd ca o rană, fu aceea care o aduse la realitate.

Gîfîind, îl împinse din faţa ei.

– Fir-ai tu să fii! Fir-ai să fii! Joci necinstit.

– Nu, îmi pare rău...

Şi lui Sam i se învîrtea capul. Un moment, continuă să simtă mirosul de toamnă, în aerul umed al verii.

– Da, a fost incorect... Nu m-am gîndit... Nu pleca.

Îşi apăsă degetele pe tîmple, în timp ce Mia se întorcea dinspre el.

Cînd se dezmetici, o văzu la marginea apei, cu privirea pierdută în noapte.

– Mia...

Se duse la ea, dar n-o atinse. Era sigur că, dacă o făcea, unul dintre ei s-ar fi spart în bucăţi.

– N-am nici o scuză, nu pot să justific o asemenea manipulare. Tot ce pot face e să-ţi spun că a fost fără intenţie.

– M-a durut, Sam.

– Ştiu.

„Şi pe mine," adăugă în sinea lui. „Mai mult

decît aş fi crezut că e posibil."

– Timpul nu mai poate fi şters. Şi nici n-ar trebui să fie.

Mia se întoarse spre el, cu faţa palidă în noapte.

– Nu vreau să mă întorc la fata aia, nici la băiatul de-atunci. Nu vreau să renunţ la ceea ce am făcut cu viaţa mea.

– N-ar schimba nimic din ceea ce ai făcut cu tine însăţi. Eşti cea mai uluitoare femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

– Uşor ţi-e ţie să vorbeşti...

– Ba nu mi-e uşor deloc. Niciodată nu mi-a fost uşor să rostesc unele cuvinte. Mia...

Dar, cînd întinse mîinile spre ea, Mia se întoarse din nou. Apoi încremeni, la vederea luminii albăstrui care se revărsa din peşteră.

– Termină. Mergi prea departe.

O văzu şi el, iar acum o atinse, ca să-l simtă şi să-l creadă.

– Nu eu o fac. Aşteaptă aici.

O împinse în spatele lui şi porni repede spre grotă, oprindu-se la intrarea acesteia, scăldat în lumina albastră. Îi auzi paşii în spatele lui dar nu spuse nimic, în timp ce amîndoi se uitau înăuntru.

Lumina din cavernă era blîndă şi albăstrie, învăluind doi oameni. Imagini sculptate ca nişte statui din lumină însăşi.

Bărbatul era frumos. Muşchii lui supli luceau

de apă. Avea părul de un negru lucios, căzîndu-i ud şi drept pe umeri, în timp ce dormea întins pe o parte.

Femeia era şi mai frumoasă. Înaltă şi zveltă, cu mantia ei de culoare închisă, stătea în picioare şi-l privea. Avea gluga lăsată pe spate, iar buclele de păr roşu ca focul i se revărsau pînă la talie.

În braţe ţinea o blană, neagră ca miezul de noapte şi încă udată de apa mării.

Cînd se întoarse, Mia avu impresia că-şi văzu propria faţă, cu pielea lucind ca şi cum sub ea ar fi fost aprinse o mie de lumînări.

– Iubirea, spuse cea care fusese Focul, nu este întotdeauna înţeleaptă.

Porni spre ei, ţinînd blana în braţe ca pe un copil.

– Nu cunoaşte condiţii, şi nici regrete.

În timp ce ieşea din grotă, îşi frecă obrazul de blană.

– Timpul e mai scurt decît credeţi.

Mia ridică o mînă – într-un gest liniştitor, dar şi autoritar.

– Mamă?

Cea care era Focul se opri, iar zîmbetul ei îi făcu frumuseţea să radieze în jur.

– Fiică.

– N-am să te dezamăgesc.

– Nu de mine e vorba.

Îşi trecu degetele pe obrazul Miei, iar Mia

simți o dîră de căldură.

– Ai grijă să nu te dezamăgești pe tine însăți. Tu ești mai mult decît am fost eu.

Se uită înapoi, în peșteră.

– Uiți, mult prea des, că și el este în tine.

Strîngînd blana în brațe, se răsuci iar, pînă cînd ochii ei îi întîlniră pe ai lui Sam.

– Și eu sînt în tine.

Apoi se îndepărtă, pe nisip.

– Pîndește, din întuneric.

Și se mistui ca fumul.

Lumina din peșteră păli și se stinse.

– Îi simt mirosul.

Punîndu-și mîinile căuș în aer, de parcă l-ar fi luat în palme ca pe un lichid, Mia și le apropie de față.

– Levănțică și rosmarin. I-ai văzut amuleta?

Sam ridică discul argintiu pe care Mia îl purta la gît, pe un lanț cu verigi plate.

– Era aceeași. La fel cum și fața ei, cînd am privit-o, era tot a ta, adăugă el, ridicînd bărbia Miei.

– Am multe la care să mă gîndesc...

Dădu s-o ia din loc, dar privirea îi fu atrasă în sus. Sub ochii ei, o ceață neagră precum cerneala începea să acopere marginile strălucitoare ale lunii.

– Vine ceva... șopti, cu cîteva secunde înainte de a se auzi mîrîitul.

Ceața se revărsa de pe mare. se tîra pe nisip. Lupul. cu pentagrama ca un fulger alb pe trupul lui negru, venea prin ceață, dezgolindu-și colții.

Pentru a doua oară, Sam o împinse pe Mia în spatele lui. Trupul lui îl apăra pe al ei ca un scut.

– Pleacă. În clipa asta. Du-te în casă.

– N-am să fug de el.

Mia păși într-o parte, la vedere, uitîndu-se cum lupul o urmărea cu privirea. Neavînd timp să-și aștepte cercul, începu să depene singură vraja.

– Aer ce te-nvîrți învolburat, te suie, devino vînt ce țipă și vuie. Cutremură-te, pămînt aflat sub mare, clădește în juru-mi zid de-apă cu sare!

Își desfăcu mîinile, cu palmele în sus, prin furtuna ce se aduna în jurul ei. Părul îi flutura ca niște șerpi roșii. Strigătele ei făceau valurile din golf să clocotească, ridicîndu-se tot mai sus și mai sus.

Lumea mugea.

– Urlă și vino, în vîltoare tună, văzduh și pămînt și mare-n furtună. Flăcări din sîngele meu în clocot, formați deasupră-mi un zid ca un clopot. Tu ce te tîrăști din mocirlă afară, hai de-ndrăznești să-nfrunți a mea pară!

Un trăsnet căzu din cer, arzînd ca o cometă pe arcul său violent. Cu o clipă înainte de a izbi pămîntul, Mia văzu lupul negru strîngîndu-se înapoi ca un ghem de ceață.

– Laşule! strigă ea, purtată de valurile propriei puteri.

– Mia.

Glasul lui Sam era neclintit ca o stîncă.

– Poţi să-l trimiţi înapoi?

– Acum l-am trimis.

– Nu, fetiţo. Valul.

– A...

Privi zidul de apă, înalt de şapte metri şi venind tot mai aproape, împins de vîntul furios. Întinse braţele şi-şi trimise energia în lungul lor, ca şi cum ar fi ochit prin ţeava unei puşti. Apoi o azvîrli înainte.

Valul se prăbuşi într-o ploaie de stropi argintii, iar noaptea rămase din nou limpede ca sticla, în adierea jucăuşă a brizei.

Mia îşi lăsă capul pe spate, înghiţind o gură de aer, în timp ce arşiţa puterii îi şiroia prin sînge.

– Ei, aşa a văzut şi el despre ce e vorba, nu?

Sam încă o mai ţinea de umăr.

– De cît timp faci farmecul ăsta?

– De fapt, acum l-am însăilat prima dată. Trebuie să spun, continuă era, rîzînd sufocat, că a fost mai grozav decît sexul.

Auzi strigăte şi paşi care alergau dinspre faleză, şi se întoarse să-i liniştească pe celalţi.

Capitolul 14

Nu dormi – nici nu se aşteptase. În schimb, îşi folosi cu rost energia debordantă. Făcu vrăji de bucătărie, încropi cîteva descîntece de buzunar. Lustrui mobila, spălă podelele, apoi îşi făcu manichiura.

În zori, se afla în grădină, alegînd şi tăind florile cu care voia să-şi decoreze magazinul.

La opt, cînd ajunse la „Café Book", nivelul energetic încă nu dădea nici un semn de scădere.

Nell, la fel de sigură ca răsăritul soarelui, sosi la nouă, încărcată de provizii.

– Arăţi incredibil, spuse ea, în timp ce Mia o ajuta să-şi transporte cutiile şi containerele.

– Mă simt incredibil. Va fi o zi extraordinară.

– Mia.

Nell puse cutia cu tortul pe masa pentru gustări.

– Am încredere în tine. Dar nu e stilul tău să tratezi cu atîta indiferenţă cele întîmplate azi-

noapte. Nivelul magiei, amplitudinea...

– Parc-aş fi ţinut un dragon de coadă, încheie Mia. Iau foarte în serios ceea ce s-a întîmplat. Trebuie să călăresc pe creasta acestui val, surioară. Fizic, crede-mă că n-am de ales. Nu înseamnă că nu sînt conştientă, sau că aş fi naivă, ori că nu ştiu că mi se pregăteşte ceva şi mai puternic.

Un dragon ţinut de coadă? se întrebă Nell. Mai degrabă o turmă întreagă.

– După ce-ai plecat, Mac a luat şi valorile lui Sam, cu senzorii. Lui Sam nu i-a convenit. A trebuit să-l provoace Zack, ca să se dezlănţuie – ştii, cum fac bărbaţii.

– I-a pus la îndoială mărimea şi tăria penisului.

– În două vorbe, da. Şi l-a făcut domnişorică.

– A, da, chicoti Mia. Întotdeauna dă rezultatele scontate.

– Nivelurile lui Sam au fost aproape la fel de ridicate ca ale tale.

– Serios?

– Conform teoriei lui Mac, sau uneia dintre ele, Sam se afla la nivelul zero şi a absorbit o parte din energia degajată în jur. Acum, desigur, vrea să mai aştepte cîteva zile, apoi să-i citească din nou valorile lui Sam, ca să le compare. Nivelurile standard şi aşa mai departe.

– Lui Sam n-o să-i placă.

– Nu, nici azi-noapte nu i-a plăcut. Dar am impresia c-o să coopereze. Mac ştie să fie foarte convingător, şi s-a folosit şi de tine.

– De mine?

– Toate datele sînt esenţiale, fiecare informaţie contribuie – acuma să nu te-nfurii – la protecţia ta.

Mia îşi admiră lacul corai al unghiilor.

– I-am dat oare cuiva impresia, azi-noapte, că am nevoie de protecţie?

– Sînt bărbaţi, răspunse simplu Nell, iar Miei îi reveni buna dispoziţie.

– Nu poţi nici să trăieşti cu ei, nici să-i transformi în brotaci care să orăcăie.

* * *

Cînd se convinse că pregătirile de la „Café Book" erau sub control, Mia se duse să aştepte feribotul de la ora zece. Observă că iar scăpase din lesă cîinele lui Pete Stubens, care alerga prin port cu resturile unui nefericit de peşte, cît se poate de mort, atîrnîndu-i din bot.

Văzu la debarcader barca lui Carl Macey şi-şi imagină că acesta şi pescarii descărcau o captură mai proaspătă şi mai apetisantă. Se gîndi să-l roage să-i pună şi ei puţin peşte deoparte.

– Bună dimineaţa, domnişoară Devlin, o salută Dennis Ripley, frînînd cu bicicleta la un

centimetru de sandalele Prada ale Miei.

– Bună, domnule Ripley.

Băiatul zîmbi, ca întotdeauna. „Creşte ca din apă," îşi spuse Mia, observînd că deja ajunsese la vîrsta membrelor deşirate, cu articulaţii noduroase. Peste doi ani, n-avea să mai gonească pe insulă cu bicicleta, ci la volanul vreunei maşini cumpărate de la second hand.

Ideea o făcu să ofteze.

– Azi o să vină şi mama pe la dumneavoastră pe la librărie, s-o vadă pe scriitoarea aceea.

– Mă bucur să aud.

– Mătuşa mea, Pat, lucrează la hotel, şi zice că i-au pregătit o cameră dichisită, cu jacuzzi şi televizor în baie.

– Serios?

– Zice că scriitorii cîştigă mulţi bani şi trăiesc pe picior mare.

– Cred că unii dintre ei, da.

– La fel ca Stephen King. Cărţile lui sînt foarte marfă. Poate c-am să scriu şi eu o carte, şi-o s-o puteţi vinde în librăria dumneavoastră.

– Atunci, o să ne îmbogăţim amîndoi, îi trase ea în jos cozorocul şepcii, făcîndu-l să rîdă.

– Totuşi, prefer mai bine să joc pentru Red Sox. Acuma tre' să mă duc.

Şi o tuli, fluierînd după cîinele lui Pete, care o luă la goană pe urmele lui. Mia întoarse capul să-l privească, şi dădu cu ochii de Sam.

Un moment, nici unul nu scoase o vorbă. Aerul dintre ei părea să troznească de tensiune.

– Bună dimineaţa, domnişoară Devlin.

– Bună dimineaţa, domnule Logan.

– Mă scuzaţi un minut.

O cuprinse cu braţele, îi strînse în pumn spatele rochiei şi-i strivi gura sub a lui.

La asta, aerul plesni de-a binelea.

– Aseară, n-am apucat s-o fac.

– Azi ai reuşit.

Buzele ei vibrau înfierbîntate.

Mia se întoarse, punîndu-şi la încercare voinţa de a-şi stăpîni energia ce fierbea într-însa, şi privi spre feribotul care se apropia de cheu.

– Vine bacul.

– Avem de vorbit despre cele întîmplate aseară.

– Da, am avea de discutat despre mai multe. Dar nu acum, şi nu astăzi.

– Atunci, mîine. Cred că amîndoi vom fi mai puţin... distraşi.

– Ăsta-i un eufemism? întrebă Mia, amuzată, pornind spre debarcader.

Pe pasarelă coborî un sedan negru, care coti într-o parte. Înainte ca şoferul să poată deschide portiera, de pe bancheta din spate răsări o blondă drăguţă.

Rîse zglobiu, apoi se repezi înainte şi nu lipsi mult să sară drept în braţele lui Sam. Sărutul fu

sonor, un *mmmmmmmmuack!* prelungit, cu un ţocăit puternic în final.

– Dumnezeule, ce bine-mi pare că te văd! Cum ai reuşit să arăţi aşa de bine? Nu-mi vine să cred că sînt aici, pe insula ta. Hai să ne mai sărutăm o dată.

„Chiar, hai," spuse sec Mia în sinea ei, privindu-i. Caroline Trump era la fel de atrăgătoare ca-n fotografia de pe copertă. Părul blond ca soarele îi înconjura faţa de elf, încălzită de ochii căprui ca mierea şi dominată de o gură trandafirie, armonios conturată. O gură care, observă Mia, pe moment era sudată de a lui Sam.

Avea constituţia tinerească şi energică a unei suporteriţe de liceu, deşi biografia îi atribuia vîrsta de treizeci şi şase de ani.

Aceeaşi biografie neglija să menţioneze că ea şi Sam fuseseră amanţi.

– Spune-mi tot ce-ai mai făcut, îi ceru Caroline. Abia aştept să-ţi văd hotelul. Probabil lansarea cărţii o să fie o dudă – Dumnezeu ştie de ce mi le tot programează în văgăuni din-astea – aşa c-am s-o tund cît pot de repede, şi ne ducem la plajă.

– Ai rămas aceeaşi moară neferecată.

Sam se îndepărtă de ea, strîngîndu-i uşor umerii în mîini.

– Bine ai venit pe Insula Celor Trei Surori. Caroline, ea e Mia, patroana librăriei „Café

Book"

– *Oops!* exclamă Caroline, întorcîndu-se spre Mia cu zîmbetul ei vesel. Zău că-s o moară neferecată. V-am vorbit serios, în legătură cu lansarea.

Îi luă mîna şi o pompă cu rîvnă.

– Sînt doar foarte surescitată. Nu l-am mai văzut pe domnul Sexy aci de faţă de peste şase luni, şi-n dimineaţa asta am băut deja un galon întreg de cafea. Vă sînt foarte recunoscătoare că m-aţi invitat.

– Plăcerea e de partea noastră, replică Mia cu o voce atît de suavă, încît îl făcu pe Sam să se strîmbe; apoi îşi desprinse mîna din strînsoarea Carolinei. Sper că traversarea de pe continent a fost plăcută.

– A fost extraordinară. Am...

– Atunci adaug şi eu urările mele de bun-venit, alături de ale lui Sam, şi vă las să vă instalaţi. Dacă aveţi nevoie de ceva, mă găsiţi la „Café Book" Sam, îl salută Mia şi pe el, cu o înclinare regală a capului, şi se îndepărtă.

– Vai de mine, se bătu Caroline cu pumnul în frunte. Cretină mai sînt. Grozave relaţii între autor şi distribuitor mi-am mai aranjat.

– Nu-i face griji, o linişti Sam.

Avea să şi le facă el – cu vîrf şi-ndesat.

– Hai să mergem la hotel. Cred c-o să-ţi placă apartamentul.

* * *

O oră mai tîrziu, Sam îşi luă inima-n dinţi şi intră la „Café Book".

– Sus, îi spuse Lulu, în timp ce factura nişte vînzări. Şi vezi că-i cu capsa pusă.

O găsi dîndu-i instrucţiuni unei vînzătoare cu jumătate de normă şi casieriţei suplimentare.

Nu arăta ca o femeie cu capsa pusă, ci ca o patroană calmă şi eficientă care se ocupa de toate detaliile. Dar, în fond, nimeni n-o cunoştea mai bine ca Lulu.

Se duse să pună nişte cărţi în locul celor pe care clienţii le luaseră de pe rafturi.

– VIP-a noastră s-a instalat?

– Da, tocmai se schimbă. Am să mă duc imediat s-o iau la masă.

– Sper ca mica noastră lansare de carte să nu deranjeze prea mult aspectele sociale ale reîntîlnirii voastre.

– N-am putea discuta problema asta într-un loc puţin mai privat?

– Mă tem că nu.

Mia se întoarse, afişînd un zîmbet profesional, în timp ce o femeie lua încă o carte de pe raft.

– Nu uitaţi să completaţi formularul pentru tragerea la sorţi, îi spuse ea. După cum vezi,

continuă, întorcîndu-se iar spre Sam, sînt prea ocupată cu pacostea asta de lansare, în văgăuna mea, ca să stau de vorbă cu tine.

– N-a vrut să te insulte, Mia.

– Nu în față, în orice caz. Și nu e nevoie să-mi dai explicații despre *prietena* ta. La nici un nivel.

– Voiam să-ți sugerez să iei masa cu noi.

La vederea privirii lungi pe care i-o aruncă Mia, nici nu tresări.

– Ca să-i dăm o șansă să repare gafa de la început.

– Pentru asta nu numai c-ar fi nevoie de mai mult decît o simplă masă de prînz, dar ar mai trebui și să am eu timp și chef – și-mi lipsesc amîndouă. În nici un caz n-am intenția să fac parte din nici un mic *ménage à trois,* oricît de civilizat.

"Bine," își spuse el. „Toate la timpul lor."

– Caroline și cu mine n-am mai avut relații intime de foarte mult timp. Și nu-mi place că trebuie să explic așa ceva în mijlocul unui afurisit de magazin.

Mia îl dădu la o parte, ca să le poată vorbi unor turiști care căscau gura.

– Bună dimineața. Sper că veți veni și la lansarea de azi după-amiază.

Luă o carte ca să le-o arate.

– O vom avea printre noi pe domnișoara

Trump, care va răspunde la întrebări şi va da autografe.

Cînd îşi termină tirada, iar clienţii porniră să exploreze raionul cu ediţii de buzunar, Sam plecase.

– Dudă – vezi să nu! bombăni ea.

* * *

– Voi fi aşa de fermecătoare, încît sigur o să uite c-am dat cu bîta-n baltă.

– Termină cu obsesiile, Caroline.

– Nu pot, răspunse ea, înfigînd furculiţa în salata Cobb. Şi mă doare c-ai uitat asta, să ştii. Obsesiile sînt viaţa mea. Am s-o cuceresc total, cît ai bate din palme. Ai să vezi.

– Mănîncă-ţi prînzul.

– Sînt nervoasă. Din cauza ei sînt nervoasă. Dumnezeule, Sam! Turuiam şi nu mă mai puteam opri.

– Tu turui mereu, dădu el la o parte cafeaua, împingîndu-i în faţă salata.

– Nu, eu flecăresc. Turuiala e altceva. Ea e aia, nu-i aşa?

– Care aia?

– Aia pe care n-o poţi uita.

Îl privea lung, cu capul înclinat într-o parte.

– Am ştiut eu întotdeauna că exista *una*, chiar şi cînd eram împreună.

– Da, ea e aia. Mike ce mai face?

– A...

Îşi flutură degetele, făcîndu-şi verigheta să lucească. Era încă nouă – şi, cu toate că mai purtase una, era hotărîtă ca pe asta să n-o mai schimbe.

– Excelent. Îi e dor de mine cînd plec în turnee – ceea ce-mi face bine la mîndrie. Va trebui să vin cu el aici, într-o vacanţă. E minunat. Şi, adăugă ea, ai schimbat subiectul, ca să-mi distragi atenţia. Nu vrei să vorbeşti despre Mia Devlin.

– Ăraţi minunat, Caroline. Fericită, plină de succese. Mi-a plăcut foarte mult ultima ta carte.

– Okay, n-o să vorbim despre ea. Chiar nu te mai întorci la New York?

– Nu, n-am să mă mai întorc.

– Ei... murmură ea, privind în jur, prin sala de mese. Ai un local extraordinar aici.

Studie portretul celor trei femei, după care îi aruncă lui Sam o privire întrebătoare. Dar, cînd el nu făcu decît să mănînce mai departe, îşi trînti şervetul pe masă.

– Trebuie să mă duc acolo şi să-i cîştig iubirea, altfel n-o să am linişte.

– Nu cred că te-am văzut niciodată liniştită.

Totuşi, Sam se ridică şi el, făcîndu-i semn ospătarului.

– Ai timp pentru o mică plimbare prin sat.

– Nu, hai să mergem direct. Prefer să semnez cărțile acum și să mă uit prin jur mai tîrziu.

O conduse prin holul hotelului, pînă pe trotuar.

– Nemaipomenită clădire, comentă Caroline, scrutînd „Café Book"; apoi își îndreptă umerii, trăgînd aer în piept. Okay, hai s-o facem.

– N-o să se repeadă la tine cu ghearele, Caroline.

Sam așteptă o pauză în trafic, și o conduse pînă pe cealaltă parte a străzii.

– Și ea dorește la fel de mult ca tine ca lansarea asta să aibă succes.

– Frățioare, tu nu cunoști deloc femeile.

Caroline intră în librărie și clipi din ochi.

– Mamă! Ce mai magazin! O librărie de vis. Iar eu sînt pretutindeni. Iisuse, Sam, e plină. Nu-mi vine să cred că i-am zis „coșmelie".

– Nu i-ai zis. Termenul folosit de tine a fost „văgăună".

– Exact. Exact. Am menționat cumva că sînt cretină?

– Da, cred c-ai spus-o. Lulu, dumneaei este Caroline Trump.

– Mă bucur că ați venit la noi.

Lulu ambală o achiziție, apoi îi întinse mîna.

– Vi se vînd cărțile, de parcă ar ieși din modă. Pe ultima am citit-o săptămîna trecută. A avut o lovitură de teatru reușită la sfîrșit.

– Mulțumesc. Îmi place la nebunie prăvălia asta, se învîrti Caroline în loc. Aș vrea să locuiesc aici. O, Sam, ia uită-te la lumînările astea! Am nevoie de zece minute, ca să le văd pe toate....

După ce Caroline o zbughi, Sam se rezemă de tejghea, privind-o cu drag cum dispărea printre gondolele cu rafturi. Avu nevoie de un sfert de oră, dar reuși s-o ducă la etaj.

– Ei, lui Lulu ai reușit să-i cîștigi simpatia, comentă el.

– Ăsta n-a fost decît un cîștig colateral. Stocul e atît de inteligent compus – nu numai selecția de cărți, care-i impresionantă, ci și cele secundare. Înaltă clasă de sus și pînă jos. Și... ia te uită ce-i aicea!

În capul scării, se opri buimăcită.

Cafeneaua era deja plină de lume. Toate mesele erau ocupate, ca și scaunele aliniate pe lîngă pereți. Prin rumoarea conversațiilor, se auzi vocea calmă a Miei anunțînd numele autoarei și ora evenimentului.

– Mă mir că nu m-a dat afară, murmură Caroline. Cred că-s pe puțin o sută de oameni aici.

– Dacă tot ești hotărîtă să te simți prost, am să-ți spun c-a muncit pe brînci. Ascultă, mai bine spune-i agentului publicitar toate comentariile pe care le ai de făcut. Aducerea altor autori la „Café Book" va contribui mult la îndreptarea gafei pe

care-ai făcut-o.

– S-a făcut. Okay, uite-o că vine.

Caroline făcu un efort să zîmbească şi porni spre Mia.

– Ai cea mai incredibilă librărie. Şi vreau să ştiu dacă pot să fac ceva pentru a-mi compensa nesimţirea de adineaori.

– Nu te mai gîndi. Să te servesc cu ceva de băut, de mîncare? Ne mîndrim mult cu cafeneaua noastră.

– Iau doar o Cola dietetică, şi ne putem apuca de treabă.

– Am cîteva cărţi vîndute dinainte, dacă vrei să le semnezi înainte de lansare. Aşa, o să-ţi rămînă mai mult timp pentru plajă. Vino, să mergem în depozit...

Caroline o urmă. Văzuse destule culise de-ale librăriilor ca să recunoască o organizare fără cusur.

– Toate astea sînt vîndute dinainte?

– Da. Cincizeci şi trei, la ultima numărătoare. Iar cele care au nevoie de dedicaţie specială... Mi s-a spus că dai dedicaţii speciale, nu?

– Sigur. Nici o problemă.

– Sînt în partea asta. Agentul publicitar mi-a spus că asta-i marca de pix...

– Stai o clipă...

Caroline îşi lăsă jos servieta şi se aşeză pe un taburet de lîngă tejghea.

– Niciodată n-am vîndut o sută de volume la o singură lansare.

– Înseamnă că acum ai să baţi recordul.

– Văd şi eu. La el cum văd că ai marca de pix care-mi place, şi că pe masa pentru autografe sînt trandafiri roz – florile mele favorite.

– Aşteaptă numai pîn-ai să vezi tortul.

– Tortul...?

Caroline părea uluită.

– Ai şi un tort? Mi-ai trimis spumant de baie şi lumînări, şi-ai mai venit şi să mă aştepţi la debarcader.

– Cum spuneam, ne face mare plăcere să te primim la noi.

– Încă n-am terminat. Magazinul, care e uluitor, apropo, este plin de oameni, şi un număr incredibil dintre ei ţin în mîini cărţile mele. Iar tu mă urăşti fiindcă am spus o prostie, din bădărănie şi neatenţie.

– Nu, am fost foarte *nemulţumită* pentru că ai spus o prostie, din bădărănie şi neatenţie. Dar nu te urăsc pentru asta.

Mia se duse la uşă, să ia paharul de Cola de la Pam.

– Şi pentru că am avut, cîndva, relaţii romantice cu Sam.

– Da, confirmă Mia pe un ton amabil, oferindu-i paharul. Pentru asta e normal să te urăsc.

– Mi se pare cinstit.

Caroline sorbi din Cola.

– Dar întrucît Sam şi cu mine nu mai sîntem decît prieteni, de peste patru ani, iar eu sînt măritată, şi fericită...

Îşi mişcă iar degetele mîinii stîngi.

– *Şi,* întrucît el a rămas ataşat de tine, care întîmplător eşti frumoasă, inteligentă şi mai tînără decît mine, şi mai ai şi pantofii ăştia fabuloşi, concluzia e că eu te urăsc mai mult decît mă urăşti tu pe mine.

Mia stătu un moment pe gînduri.

– Mi se pare întru totul rezonabil.

Apoi, îi oferi pixul.

– Pe astea am să le deschid eu.

* * *

Patru ore mai tîrziu, Mia era în biroul ei, adunînd numere. Luni, cînd agentul publicitar avea s-o sune, avea să-l dea pe spate.

Nell intră şi se trînti pe un scaun, bătîndu-se peste burta care începuse să i se rotunjească.

– A fost excelent. Uluitor. Extenuant...

– Am observat că, deşi s-au servit trataţii pe gratis, cafeneaua a avut vînzări bune.

– Mie-mi spui?

Nell căscă de-i trosniră fălcile.

– Voiai să calculezi totalurile?

– Pentru alea, vom aştepta pînă la ora închiderii. Totuşi, am totalurile cărţilor Trump care s-au vîndut în prezenţa ei.

– Şi anume...?

– Titlul nou, inclusiv pre-vînzările? Două sute douăsprezece. Lista din urmă, tot inclusiv pre-vînzările? Trei sute trei.

– Nici nu-i de mirare c-a ieşit de-aici arătînd şocată de bombe. Felicitări, Mia. A fost extraordinară, nu-i aşa? Amuzantă şi prietenoasă în timpul discuţiilor... Mi-a plăcut foarte mult.

– Da, răspunse Mia, bătînd cu un pix în marginea biroului. Şi mie. A fost încurcată cu Sam.

– O...

Nell se îndreptă în scaun.

– A...

– După ce am cunoscut-o, mi-e uşor să înţeleg de ce l-a atras. E foarte deşteaptă, urbană, energică... Nu sînt geloasă.

– N-am scos o vorbă.

– Nu sînt geloasă, repetă Mia. Aş vrea doar să nu-mi fi plăcut chiar atît de mult.

– Ce-ar fi să vii cu mine acasă? O să mîncăm o îngheţată de fructe şi-o să stăm de vorbă despre bărbaţi.

– Mi-am depăşit deja cantitatea de zahăr pe ziua de azi, motiv pentru care sînt încă iritabilă. Du-te tu, eu mai am de terminat aici. Pe urmă, am

să mă duc şi eu acasă şi-am să dorm douăsprezece ore în şir.

– Dacă te răzgîndeşti, invitaţia rămâne valabilă.

Nell se ridică în picioare.

– Ai avut un succes uluitor, Mia.

– Într-adevăr. Cu toţii-am avut.

Se întoarse spre tastatură şi lucră pînă la ora şase. Ocupîndu-se de problemele practice, avea ocazia să chibzuiască bine – şi să admită că vibraţiile care încă o străbăteau n-aveau să se potolească de la sine.

Date fiind variantele dintre care putea să selecţioneze, nu avea nici un motiv de a n-o alege pe cea care o atrăgea cel mai mult.

Capitolul 15

– Mia.

Glasul lui Sam era îngroşat, somnoros.

– *Allaina*. Aşa de gingaşă, aşa de frumoasă... Stai cu mine în noaptea asta. Vreau să mă trezesc alături de tine, mîine dimineaţă.

Inima ei trepidă, dar cînd vorbi, vocea-i era calmă şi energică.

– Vorbeşti în gaelică.

– Hmm?

– Vorbeşti în gaelică, repetă, înghiontindu-l uşor în umăr. Ceea ce înseamnă că eşti gata să adormi peste mine.

– Nu-i adevărat.

Sam se rezemă în coate, ca s-o poată privi.

– Mi se învîrteşte capul din cauza ta.

O sărută pe frunte, apoi pe vîrful nasului.

Unei asemenea afecţiuni dezinvolte era greu să-i reziste.

– Şi mie. Dar acum trebuie să mă duc.

– Hmm...

Jucîndu-se alene cu părul ei, Sam îi studie faţa.

– Mă tem că nu pot să te las. Iar dacă încerci, iar va trebui să fiu aspru cu tine. Şi ştii bine că ţi-a plăcut.

– Te rog.

Mia îi împinse pieptul, încercînd să se elibereze.

– Chiar că ţi-a plăcut.

Aplecîndu-se, o muşcă uşor de umăr.

– Poate că, în împrejurările astea specifice, mi s-a părut... excitant. Aveam nevoie de un debuşeu pentru energia excesivă pe care a adunat-o în mine vraja din noaptea trecută.

– Mie-mi spui?

Îi prinse bărbia în palmă.

– Totuşi, mai spune-mi. Vorbesc serios. Vreau să aud mai multe despre asta. Dar, pe moment, sînt lihnit. Ţie nu ţi-e foame? Mi-a mai rămas nişte mîncare chinezească la pachet.

– *Yummy*. Dar...

– Mia, avem de vorbit.

– De obicei, nu vorbitul e activitatea normală cînd zăcem goi în pat, iar tu eşti încă în mine.

– Se poate şi vorbi.

Îşi strecură mîinile pe sub şoldurile ei şi i le ridică, afundîndu-se şi mai adînc.

– Spune-mi c-ai să rămîi.

Miei i se întretăie respiraţia.

– Nu pot să...

– Vreu să te văd urcînd din nou.

Începu să-i frămînte şoldurile, cu mişcări lente şi sigure.

– Lasă-mă doar să mă uit la tine.

Nu-i dădea de ales. Îi exploata săbiciunile, îi secătuia complet voinţa, cu tandreţea lui necruţătoare.

O privi cum capitula, cum se lăsa în voia lui, a ei însăşi, a creşterii senzaţiilor. Iar cînd ajunse pe creastă – creasta unui val lung – unduirea îl străbătu şi pe el. Şi o ridică, ţinînd-o strîns.

– Rămîi.

Cu un oftat, Mia îşi rezemă capul pe umărul lui.

– Aş mînca ceva.

* * *

Terminară repere mîncarea chinezească, apoi mai căutară şi alte resturi. Cînd ajunseră să cotrobăiască printr-o cutie de cereale, foamea le mai trecuse. Sam luă o ultimă mînă de orez glasat.

– Magie puternică şi sex bun. Nimic nu se compară cu combinaţia asta, ca să-ţi stimuleze pofta de mîncare.

– Am mîncat două brioşe, un sandviş, o prăjitură şi o farfurie de *rotini*. Şi toate astea, înainte de sex! Dă-mi şi mie...

Luă cutia din mîinile lui şi începu să scormonească prin ea, adăugînd:

– A fost o vrajă de mare putere.

– Iar acum, că am curăţat lună bucătăria de toate produsele comestibile, hai să facem plimbarea aia prin pădure.

– Se face tîrziu, Sam.

– Mda, e cam tîrziu.

O luă de mînă.

– Şi o ştim amîndoi.

Coborî privirea spre picioarele ei goale.

– Întrcît nu văd cum ai putea să mai mergi undeva cu pantofii ăia pe care-i aveai în picioare, poate-ar fi mai bine s-o luăm înspre plajă, nu către pădure. Ca să-ţi menajăm picioarele.

– Sînt obişnuită să umblu desculţă prin pădure.

Cel mai bine era să accepte. Atîta vreme cît stăteau de vorbă, sau mîncau, sau se seduceau unul pe altul, nu era nevoie să se gîndească la faptul că-l iubea. Sau la ceea ce avea de făcut.

– Vrei să-ţi explic vraja, şi nu-s sigură că pot.

– Nu mă interesează sforile şi butoanele.

O trase după el, peste peluză, spre cărarea cufundată în umbre.

– Dar aş dori să ştiu, mai întîi, de cînd ştii că

ai o asemenea putere.

– Nici nu sînt sigură că ştiam... cu adevărat. Am simţit-o. Ca şi cum aş fi avut înăuntrul meu un comutator pe care aşteptam să-l apăs.

– Nu e chiar atît de simplu.

– Nu e deloc simplu.

Simţea mirosul copacilor şi al mării. Şi, într-o asemenea noapte, se putea simţi şi mirosul stelelor – ca o atingere răcoroasă peste simţuri...

– Am lucrat la ea, am studiat-o, am practicat-o... M-am adunat. Înţelegi ce vreau să zic.

– Mai înţeleg şi că în viaţa mea n-am mai văzut aşa ceva.

– Eu toată viaţa m-am pregătit.

Iar în ultimii zece ani, adăugă ea în gînd, a fost singura mea iubire.

– Şi totuşi, n-am putut s-o termin. Nu era tocmai destul.

Îndîrjirea îi înăspri vocea.

– Dar am s-o termin.

– Aici avem o problemă. Ceea ce-ai făcut a fost periculos, pentru tine. Şi nu era nevoie să fie.

– Riscuri minime.

– Dacă mi-ai fi spus ce puteai face, ce e clar că plănuiai să faci, dacă aveai ocazia, m-aş fi putut pregăti. Aş fi putut să te ajut. Dar nu-mi doreşti ajutorul.

Mia nu spuse nimic, în timp ce trecea pe lîngă pîrîiaşul cu maluri pline de măselariţă.

– De mult nu m-am mai gîndit să mă folosesc de ajutorul tău.

– M-am întors de peste două luni, Mia.

– Şi ai lipsit mai mult de zece ani. În intervalul ăsta, am învăţat să fac multe fără să te am aproape. Fără să am pe nimeni aproape, adăugă ea, căci şi Ripley se rupsese de mine şi de ceea ce împărtăşiserăm, în aceeaşi perioadă. Am luat darul pe care– primisem şi l-am cizelat, l-am şlefuit, l-am cultivat...

– Într-adevăr, aşa ai făcut. Mă întreb ce-ai fi făcut dacă rămîneam aici.

Mia se răsuci spre el, mai furioasă decît ar fi fost de aşteptat, căci şi ei îi trecuse prin minte aceeaşi întrebare.

– Asta-i o nouă justificare raţională? O nouă scuză pentru ceea ce-ai făcut?

– Nu, răspunse el, înfruntîndu-i furia cu calmul cel mai desăvîrşit. Am plecat din motive cu totul egoiste. Iar asta nu pare să schimbe cu nimic rezultatele. Eşti mai puternică decît ai fi fost altfel.

– Şi vrei să-ţi mulţumesc?

Îl privi, înclinîndu-şi capul.

– Poate că ar fi cazul. Poate a sosit timpul să recunosc că plecarea ta a fost cel mai bun lucru care se putea întîmpla, pentru amîndoi. Vedeam în tine începutul şi sfîrşitul vieţii mele, şi tot ce se afla între ele. Dar n-a fost aşa. Am trăit fără tine.

Şi, indiferent dacă tu rămîi aici sau pleci, voi continua să trăiesc şi să lucrez. Să exist. Acum mă pot bucura de tine fără să-mi mai fac iluzii. E un cîştig plăcut, să mă împărtăşesc cu cineva care înţelege puterea şi care nu aşteaptă nimic în schimb, decît plăcere pentru plăcere.

Îl provoca, aşa cum şi intenţionase.

– Nu te grăbi să-mi mulţumeşti. Te-ai întrebat de ce-am ţinut neapărat să avem întîlniri romantice. Voiam să-ţi arăt, şi poate să-mi dovedesc şi mie însumi, că între noi există mai mult decît sex.

– Sigur că da.

Calmă din nou, Mia porni iar.

– Există magie, un trecut comun... Şi, deşi iniţial n-am crezut, o iubire împărtăşită pentru insulă. Avem aceiaşi prieteni...

– Şi noi am fost prieteni, cîndva...

– Avem relaţii amicale şi acum.

Mia trase aer în piept.

– Cum trăiesc oamenii fără să aibă marea în apropiere? Cum pot respira?

– Mia.

Mîna lui îi atinse vîrfurile firelor de păr.

– Cînd am făcut dragoste, n-am vrut să-ţi cer să-mi împărtăşeşti magia. N-a fost calculat.

– Ştiu.

Deşi se oprise din mers, rămase întoarsă cu spatele spre el.

– De ce m-ai lăsat?

– Pentru că te-ai fi oprit. Însemna ceva pentru mine. să te oprești atunci cînd ți-o ceream eu. Și, cred, fiindcă-mi lipsea. Împărtășirea puterii surescitează și împlinește.

– N-a mai fost nici un altul, în toți anii ăștia?

– N-ai dreptul să mă întrebi așa ceva.

– Într-adevăr. Așa că, în schimb, am să-ți spun ceea ce nu mă întrebi tu pe mine. Numai pe tine te-am avut. Pe nimeni altcineva, în același fel.

– Nu contează.

– Dacă nu contează, continuă el, luînd-o de brat înainte de a putea pleca din nou, ar trebui să mă poți asculta. N-am reușit niciodată să te uit, și dacă eram cu cîte o altă femeie, nici nu se compara cu ceea ce fusese între noi. Fiecare dintre ele merita mai mult decît îi puteam oferi eu. Mai mult nu le puteam dărui, pentru că nici una din ele nu erai tu.

– Nu e nevoie să-mi spui toate astea...

– Am eu nevoie. Toată viața te-am iubit. Nici o vrajă, nici o incantație, nici un efort de voință nu mi-a putut fi de vreun folos ca să schimb asta.

Inima ei se poticni în piept. Avu nevoie de toate puterile ca să și-o pună iar în echilibru.

– Dar ai încercat.

– Am încercat. Cu femeile, cu călătoriile, cu munca... Mi-e peste putere să nu te iubesc.

– Şi crezi, Sam, că fie şi dacă numai inima mea ar fi în pericol, aş putea iar s-o tom în mîinile tale?

– Atunci, ia-o pe a mea, doar, şi atît. Oricum nu fac nimic altceva cu ea.

– Nu pot. Nu ştiu cît demult din tot ce simt e un ecou a ceea ce a fost. Şi cît din combinaţie e furie. Mai mult, continuă Mia, întorcîndu-se cu faţa spre el, nu ştiu cît de mult din ceea ce crezi tu că simţi e real. Acum totul e în joc, iar emoţiile tulburi sînt periculoase.

– Emoţiile mele nu sînt tulburi. Au fost, mult timp...

– Ale mele sînt, de-acum. Şi am învăţat să mă detaşez de ele. Ţin la tine. Legătura e prea puternică ca să poată fi altfel. Dar nu vreau să mă îndrăgostesc iar de tine, Sam. Iar hotărîrea asta îmi aparţine. Dacă n-o poţi accepta, atunci ar fi mai bine să păstrăm distanţa.

– Pot accepta că asta e hotărîrea ta, pentru moment. Dar voi încerca tot ce-mi stă în putere pentru a te determina să te răzgîndeşti.

Mia îşi aruncă mîinile în sus, frustrată.

– Trimiţîndu-mi flori, mergînd la picnicuri? Toate astea sînt nimicuri, iluzii...

– Sînt romantice.

– Nu *vreau* romantism.

– N-ai încotro. Eram prea tînăr şi prost ca să-ţi dăruiesc totul atunci. Acum sînt mai matur şi

m-am învățat minte. A fost o vreme cînd mi-era greu să-ți spun că te iubeam. Nu-mi ieșea de la sine de pe limbă. Și-n nici un caz nu era o frază folosită prea des în casa mea.

– Nu vreau să-mi spui.

– Mereu ai spus-o tu prima.

Îi văzu surprinderea pe față.

– Nu ți-ai dat seama niciodată de asta, nu-i așa? Nicicînd nu ți-am putut-o spune, decît dacă o spuneai tu. Vremurile se schimbă. Și oamenii se schimbă. Unii au nevoie de mai mult timp decît alții. Îmi dau seama că am așteptat, Mia, făcînd din nou manevre, ca s-o spui tu prima. Așa mi-era mai ușor. Obișnuiai să faci ca totul să-mi fie al naibii de ușor.

– Noroc că lucrurile s-au schimbat. Iar acum, trebuie să plec. S-a făcut tîrziu.

– Mda, e tîrziu. Te iubesc, Mia. Și pot s-o spun și de-o mie de ori, pîn-ai să mă crezi.

O durea să audă. O durere scurtă, ascuțită. Se folosi de ea pentru a-și păstra inima calmă și vocea rece.

– Mi-ai mai înșirat vorbe și înainte, Sam. Ne-am îndrugat vorbe unul altuia, și n-au fost de ajuns. Nu-ți pot dărui ceea ce dorești.

Și o luă la fugă pe cărare, îndepărtîndu-se de el.

– Nu poți, repetă Sam. Încă.

* * *

Nu se opri pînă la maşină. Nu intră în casă ca să-şi ia pantofii – nici măcar nu se gîndi la ei. Nu se gîndea decît să plece, să fugă cît mai repede, pînă i se liniştea din nou minţile.

Îşi îngăduise să-l iubească din nou. Sau, mai bine zis, inima ei o lăsase baltă tocmai cînd era cel mai vulnerabilă. Dar problema asta o privea numai pe ea, şi avea s-o rezolve.

Raţional, rezonabil, dacă atitudinea de a-l iubi era alegerea cea mai potrivită, n-avea să-i distrugă fericirea.

Dacă faptul de a-l auzi spunîndu-i că o iubea era soluţia, cum s-ar fi putut compara asta cu o lovitură în inimă?

N-avea să devină iar o victimă a propriilor ei emoţii. O dată fusese de ajuns. N-avea să se avînte în iubire pe negîndire, punîndu-se în pericol pe sine însăşi şi tot ceea ce conta.

Echilibru, îşi spuse – echilibru şi gîndire limpede. Erau esenţiale cînd avea de-a face cu decizii pe viaţă şi pe moarte. Poate că sosise vremea să-şi ia cîteva zile libere, să se adune. Se suprasolicitase pe sine prea mult, în ultima vreme. Avea nevoie să fie singură cu sine însăşi.

Singură.

* * *

– Cum adică, s-a dus?

Iritată că era trezită din somn înainte de opt şi jumătate, duminica, în *singura* zi din săptămînă cînd putea dormi în voie, Ripley se uită încruntată spre receptor.

– A plecat de pe insulă.

Lui Sam îi pulsa o venă în gît, făcînd ca vorbitul să-i fie aproape dureros.

– Unde s-a dus?

– Nu ştiu... Christoase!

Ripley se ridică în capul oaselor, frecîndu-şi faţa cu o mînă.

– Nici nu m-am trezit bine... De unde ştii că nu mai e pe insulă? Poate că s-a dus doar la o plimbare, pe jos ori cu maşina...

Ştia, îşi spuse Sam, fiindcă stătuse concentrat asupra ei, iar ruperea conexiunii îl trezise din somn. Data viitoare, îşi spuse el înverşunat, n-avea să mai limiteze legătura doar la perimetrul insulei.

– Ştiu şi gata. Azi-noapte am fost împreună. Nu mi-a spus nimic despre vreun plan de a se duce pe continent.

– Mă rog, nici pe mine nu mă plăteşte să-i fiu secretară. V-aţi certat, sau ceva?

– Nu, nu ne-am certat.

Conflictele dntre ei nu se puteau reduce la un cuvînt atît de simplist.

– Dacă ai idee unde s-o fi dus...

– N-am.

Totuşi, îngrijorarea din glasul lui îşi făcu efectul.

– Ascultă, mai bine întreab-o pe Lulu. Mia nu s-ar duce nicăieri fără s-o anunţe. Probabil o fi plecat doar ca să-şi cumpere cîte ceva, şi...

Încruntată, Ripley privi din nou receptorul din care se auzea tonul.

– Ei, la revedere şi ţie...

* * *

De data asta, nu mai pierdu vremea cu telefonul, ci sări în maşină şi porni direct spre Lulu. Abia dacă observă că schimbase culoarea zugrăvelii, din portocaliul dovleac pe care şi-l amintea de cînd era mic, într-un violent intens. Alergă la uşa de la intrare şi ciocăni.

– Ai două secunde să-mi spui de ce m-ai trezit tocmai cînd visam că dansez cu Charles Bronson, amîndoi goi. Altfel, am să-ţi trag un şut în...

– Unde-i Mia? se răsti el.

Blocă uşa cu o mînă, înainte ca Lulu să i-o poată trînti în faţă.

– Spune-mi doar că e bine.

– Şi de ce n-ar fi?

– Ţi-a zis unde se ducea?

– Şi dacă-mi zicea, tot nu ţi-aş spune.

Lulu îi simţi furia şi teama.

– Încearcă doar un hocus-pocus cu mine, şi nu numai c-am să-ţi trag un şut în cur, da' am să mai şi şterg pe jos cu el. Şi-acum, şterge-o.

Scîrbit de sine, Sam se retrase. După ce uşa i se trînti în faţă, se aşeză pe treptele verandei, cu capul rezemat în mîini.

Oare el o alungase? Era vreun soi de glumă proastă pe care soarta continua să le-o facă, astfel încît dacă unul dintre ei iubea atît de mult, celălalt se simţea nevoit să dea bir cu fugiţii?

Nu conta. Nu acum. Acum, nu conta decît că Mia era în siguranţă.

Cînd auzi uşa deschizîndu-se iar, rămase pe loc.

– Nu e nevoie să-mi spui unde e, ce face sau de ce a plecat Am nevoie doar să ştiu că e totul în regulă cu ea.

– Şi ai vreun motiv să crezi că s-ar putea să nu fie?

– Am supărat-o, aseară.

Trăgîndu-şi nasul, Lulu se apropie şi-i dădu un şut scurt cu piciorul gol.

– Trebuia să-mi închipui. Ce i-ai făcut?

– I-am spus c-o iubesc.

La spatele lui, Lulu îşi ţuguie buzele.

– Şi ea ce-a avut de spus la treaba asta?

– Că nu vrea s-audă, în linii mari.

– E o femeie cu cap, replică ea – şi imediat se simţi prost; mai prost decît i-ar fi convenit. Şi-a luat cîteva zile libere, atîta tot. Pe continent – face nişte cumpărături, se răsfaţă... Nu i-ar strica să se decompreseze puţin, dacă vrei să ştii părerea mea. A lucrat zi şi noapte.

– Bine.

Sam îşi frecă palmele de coapsele blugilor, apoi se întoarse cu faţa spre ea.

– Okay. Îţi mulţumesc.

– I-ai spus c-o iubeşti ca s-o zăpăceşti de cap?

– I-am spus c-o iubesc fiindcă ăsta-i adevărul. Zăpăceala nu era decît un cîştig colateral.

– Nu ştiu de ce naiba mi-ai plăcut dintotdeauna.

Sam o privi şocat.

– Serios...?

– Dacă n-o făceam, aş fi luat pielea de pe tine fiindcă ţi-ai pus mîinile pe fetiţa mea. Mă rog, acum e prea tîrziu, mai spuse ea, înfigîndu-şi mîinile în claia de păr, ca să se scarpine în cap. Intră să bei o cafea.

Prea intrigat ca s-o refuze, Sam o urmă în bucătărie.

– Mereu m-am întrebat de ce nu locuieşti în casa de pe faleză.

– În primul rînd, fiindcă niciodată nu i-am suportat pe Devlinii ăia pompoşi şi plini de ei înşişi.

Scoase cafea cu linguriţa dintr-o cutie în formă de purceluş.

– Nu mă deranja să petrec acolo cîteva zile, cînd erau plecaţi în cîte una din călătoriile lor, dar în rest. aveam nevoie de o casă a mea proprie. Altfel, s-ar fi putut să-i înăbuş cu pernele, în somn.

– Şi cînd a plecat... definitiv?

– La cîteva luni după tine.

– La cîteva... Dar Mia avea nouăsprezece ani atunci.

– Tocmai urma să împlinească douăzeci. A pornit spre... dracu-n praznic. În timpul anului ăluia, ai mai venit aici o dată sau de două ori – de formă, dacă vrei să ştii părerea mea. Mia a împlinit douăzeci şi unu de ani, şi cu asta, gata. Probabil au considerat că-şi făcuseră datoria.

– Niciodată n-au făcut nimic, declară Sam. Numai tu ai făcut, totul.

– Aşa e. A fost a mea de cînd mi-a pus-o în braţe bunică-sa. Şi încă mai e a mea, repetă Lulu, aruncîndu-i o privire provocatoare, peste umăr.

– Ştiu. Şi mă bucur.

– Poate că la urma urmei tot ai un dram de minte în creierul ăla al tău cît nuca, remarcă ea, turnînd apa dintr-un ibric roşu ca o cireaşă, în filtrul de cafea. Oricum, după ce-au plecat de pe insulă, Mia m-a întrebat dacă nu voiam să mă mut la ea. Avea loc destul. Dar mie-mi place la

mine acasă, şi-i place şi ei să stea acolo de una singură.

Îl privi lung, în timp ce aparatul rîgîia şi bolborosea.

– Te gîndeşti să încerci s-o convingi să te lase să te muţi acolo, cu ea?

– Ăă... Încă n-am gîndit atît de mult în perspectivă.

– Nu te-ai schimbat prea mult, aşa-i? Mereu te-ai întors la punctul de pornire.

– Şi care să fie punctul ăla de pornire?

– Fata aia, replică Lulu, înfigîndu-i un deget în piept. Fata *mea*. Vrea să se mărite, şi să aibă copii. Vrea un bărbat lîngă care să-şi poată trăi întreaga viaţă, la bine şi la rău, nu unul care să pălească în clipa cînd vine vorba de căsătorie. Aşa cum faci tu acum.

– Căsătoria nu e singurul angajament serios...

– Crezi c-o poţi duce de nas cu chestii de-astea, sau doar încerci să te minţi singur?

– Există destul oameni care-şi onorează obligaţiile şi fără ceremonia asta legală. Mia şi cu mine nu prea sîntem tradiţionalişti...

Privirea pîrjolitoare a lui Lulu îl făcu să se simtă iar ca în adolescenţă, cînd o aducea pe Mia seara acasă după ora stingerii.

– Dar, în orice caz, nu m-am gîndit prea mult la problema asta. În momentul de faţă, nici măcar nu se simte comod cînd îi spun că sînt îndrăgostit

de ea.

– Frumos discurs. Numai vorbe goale şi umflate cu aer, dar sunau aproape drăguţ.

– Ce-i aşa de important la o căsnicie? întrebă el. Şi tu eşti divorţată.

– Cu asta, m-ai prins.

Amuzată, Lulu scoase din dulap două căni de un galben vesel.

– Ce ciudată mai e şi viaţa asta... Nu-ţi dă nici un fel de garanţii. Îţi plăteşti banii, şi iei ce-ţi alegi.

– Mda...

Deprimat din nou, Sam luă cana cu cafea.

– Cu siguranţă, pe-asta am mai auzit-o.

Capitolul 16

Intenționase să se relaxeze, să tîrguiască, să petreacă o zi la băi sau într-un salon. Intenționase să-și folosească mintea cît mai puțin posibil, timp de trei zile și trei nopți. Să se concentreze asupra propriului ei bine fizic și emoțional.

Nu intenționase să consume atîta timp și eforturi pentru a obține aprobarea de a vizita închisoarea federală unde era deținut Evan Remington.

Dar, întrucît o făcuse, acum nu mai putea decît să-și explice rațional decizia. Nu mai avea timp. Dacă soarta o ducea la Remington, avea să urmeze acel drum. Nu se afla în nici un pericol real și exista posibilitatea, oricît de slabă, ca să se aleagă cu un cîștig de pe urma vizitei.

Așa că acum îl privea peste masa lăsată, împărțită pe mijloc de o baricadă de geamuri blindate. Ridică receptorul telefonului în același timp cu el.

– Domnule Remington. Îţi mai aminteşti de mine?

– Tîrfă, şuieră el.

– Da, văd că-ţi aminteşti. Iar lunile pe care le-ai petrecut aici nu te-au bine-dispus cu nimic.

– Am să ies curînd.

– Aşa-ţi spune?

Se aplecă spre geam, adăugînd mai încet:

– Minte.

Pe obrazul lui începu să tresară un muşchi.

– Am să ies curînd, repetă el. Iar tu ai să mori.

– L-am învins de două ori – şi, doar acum cîteva nopţi, a fugit de mine cu coada între picioare. Nu ţi-a spus?

– Ştiu ce-o să se întîmple. Am văzut. Cum o să muriţi toţi urlînd. Tu nu vezi?

Un moment, Mia văzu – imaginea reflectată în geamul dintre ei. Furtuna clocotitoare, fulgerele şi trăsnetele, vîrtejurile de vînt, în timp ce marea se deschidea ca o gură flămîndă, pentru a înghiţi toată insula.

– Îţi arată ceea ce-ar vrea el să se întîmple, nu realitatea.

– O am pe Helen.

Glasul lui deveni visător, ca al unui copil care repeta o poezie de grădiniţă.

– O să se tîrască înapoi la mine. O să plătească pentru cum m-a înşelat, cum m-a trădat.

– Nell a ajuns prea departe pentru tine. Uită-

te la mine. La mine! îi porunci ea; nu-l mai lăsa să se atingă de Nell nici măcar cu gîndul. Numai cu mine ai de-a face. Se foloseşte de tine, Evan. La fel cum s-ar folosi de o marionetă, sau de un căţel mic şi rău. Se foloseşte de furia ta, de boala ta. O să se distrugă cu ăsta. Iar eu te pot ajuta.

– O să te reguleze înainte să te omoare. Vrei să vezi cum?

Totul se întîmplă fulgerător. Durerea îi sfîşie sînii, ca şi cum nişte gheare i s-ar fi înfipt în carne. O lance de gheaţă i se înfipse între picioare, dintr-o mişcare violentă. Nu ţipă, deşi în gît i se ridică un răcnet de furie şi oroare. În schimb, îşi trase puterea în jurul ei ca pe o armură. Lovi cu ea ca şi cum ar fi fost un pumn.

Capul lui Remington se smuci înapoi, iar ochii i se holbară, şocaţi.

– El foloseşte, spuse ea calmă. Tu plăteşti. Credeai că ameninţările şi vicleşugurile mă vor face să tremur? Eu fac parte dintre Cele Trei. Ceea ce am în mine e dincolo de puterile tale. Pot să te ajut. Pot să se scap de oroarea pe care ţi-o pregăteşte. Dacă ai încredere în mine şi te ajuţi şi tu singur, te pot apăra de el. Pot să te protejez, ca să nu se mai folosească de tine şi nici să nu-ţi facă vreun rău.

– De ce?

– Ca să mă salvez pe mine însămi şi ceea ce iubesc, te-aş salva şi pe tine.

Evan se apropie de geam. Din receptor i se auzea respirația hîrîită. Un moment, Mia simți un val de milă sinceră.

– Mia Devlin...

Își linse buzele, după care și le răsfrînse într-un zîmbet larg, dement.

– O să arzi! Ca o vrăjitoare, arsă pe rug!

Chicoti, chiar în timp ce gardianul se repezea să-l oprească.

– O să se uite la tine cum ai să mori urlînd.

Deși Remington scăpă din mînă receptorul cînd paznicul îl trase înapoi de la vorbitor, Mia îi mai auzi rîsul nebunesc mult timp după ce ușa se trînti în urma lui.

Rîsul unui suflet osîndit, își spuse ea.

* * *

Sam avea o întîlnire cu contabila. Veniturile creșteau, dar și cheltuielile, și întreținerea „Magick Inn" mergea în pierdere pentru prima oară în treizeci de ani, dar Sam știa că nu pentru mult timp. Rezervase locuri pentru două convenții în toamnă și, împreună cu pachetul pentru vacanța de iarnă pe care-l pregătea, se aștepta să recupereze o parte din pierderi.

Pînă atunci, putea și avea să-și investească în continuare propriii bani în hotel.

Dacă hotelul și insula se duceau la fund în

cîteva săptămîni, astea n-aveau să se întîmple din cazuza lipsei lui de credinţă.

Şi unde naiba era Mia? Nu putuse aştepta să plece la cumpărături pînă cînd îşi asigurau mai bine vieţile, destinele şi viitorul?

De cîte perechi de pantofi avea nevoie femeia asta, pentru numele lui Dumnezeu?

Nu fusese decît o scuză ca să scape de el. Îi spusese că o iubea, iar ea fugise ca un iepure.

Se încruntă spre propria lui semnătură, scrisă doar pe jumătate, pe corespondenţa din faţa lui.

– Cretinule, mormăi.

– Poftim?

– Nimic.

Clătină din cap spre asistenta lui şi-şi termină semnătura.

– Verifică broşurile de iarnă, doamnă Farley, îi spuse, în timp ce semna următoarea scrisoare. Vreau să fiu sigur că se fac toate corecturile pînă la sfîrşitul lunii. Mîine vreau să mă întîlnesc cu şeful departamentului de vînzări. Găseşte-mi o oră liberă.

Doamna Farley îi răsfoi calendarul.

– Sînteţi liber la unsprezece şi la două.

– La unşpe. Şi trimite un referat la întreţinere... de cît timp eşti măritată?

– Vreţi să ştiţi de cît timp sînt măritate toate femeile de serviciu?

– Nu, doamnă Farley. De cît timp eşti

dumneata măritată?

– Am împlinit treizeci şi nouă de ani de căsnicie, în februarie trecut.

– De treizeci şi nouă de ani. Şi cum faci?

Doamna Farley îşi lăsă pixul jos şi-şi scoase ochelarii.

– Aş zice că merge cam la fel ca alcoolismul. Zi cu zi...

– Niciodată nu m-am gîndit în felul ăsta. La căsnicie ca la un viciu.

– Ca o condiţie, în orice caz. Şi mai e şi o sarcină care are nevoie de atenţie şi efort, de cooperare şi creativitate.

– Nu mi se pare deosebit de romantic.

– Nimic nu e mai romantic decît să-ţi trăieşti viaţa, cu toate urcuşurile şi coborîşurile ei, alături de un om pe care-l iubeşti. Un om care te iubeşte şi el, şi te înţelege. Şi la bine, şi la rău.

În voce i se simţea o undă de iritare.

– Unii oameni se aşteaptă să le pice toate pară mălăiaţă. O clipă nu le trece prin minte că s-ar putea să fie nevoie să se urce şi ei naibii-n pom, să mai şi cadă de vreo două ori, să se-aleagă mai cu un cucui, mai cu-o vînătaie, înainte să ajungă la pară. Fiindcă, dacă para merită s-o culeagă, atunci merită şi să rişte să-şi rupă gîtul.

Se ridică în picioare, nervoasă.

– Trebuie să transcriu referatul ăsta.

Sam era atît de surprins, încît nici n-o strigă

să-i spună că nu apucase să-i dicteze nici un referat.

– Așa pățești cînd te-apuci să conversezi despre căsătorie, își spuse el cu glas tare. Ți se-nfurie asistenta și te pune la punct. Și știu cum să mă urc în copaci. M-am cățărat în destui, la viața mea.

Chiar atunci, avea senzația că stătea agățat de o creangă care trosnea, gata să se rupă, și mai avea mult pînă să ajungă la cea mai mălăiață pară.

Luă un dosar, cu gîndul de a-și îngropa frustrările în muncă. Și simți că se aprindea o lumină înăuntrul lui.

Mia se întorsese pe Insula Celor Trei Surori.

* * *

O sunase pe Lulu, de pe feribot, și se informase despre librărie și despre veștile de pe insulă. Le sunase și pe Ripley și Nell. Întrucît cel mai potrivit mod de a le povesti întrevederea cu Remington era în timpul unei mese civilizate la ea acasă, în seara următoare, trebuia să treacă pe la „Island Market", după niște provizii.

Pe Sam încă nu-l sunase.

Avea să-l sune. Își împinse căruciorul spre raionul de crudități, în căutarea sparanghelului. Imediat ce se hotăra cum să se poarte cu el, avea

să-l sune.

Viaţa mergea mult mai lin dacă avea planuri clare, dar şi flexibile.

– Tot mai faci cumpărături?

Şi, uneori, îşi dădu ea seama, în timp ce se întorcea şi se uita la Sam, soarta nu se mulţumea să aştepte pînă-şi formula ea toate planurile.

– Consider cumpărăturile o muncă în curs de desfăşurare.

Alese o salată verde, apreciind din ochi roşiile romane.

– E o oră cam ciudată ca să vezi un om de afaceri în magazinul alimentar.

– Mi s-a terminat laptele.

– Sînt destul de sigură că n-ai să-l găseşti în raionul de cruditãţi.

– Mă gîndeam să-mi iau şi o pară. O pară mălăiaţă şi bine coaptă.

Mia continuă să-şi aleagă produsele de care avea nevoie pentru salată.

– Prunele arată bine pe ziua de azi.

– Uneori, numai un anumit fruct merge.

Îşi lăsă degetele să se joace în părul ei.

– Te-ai simţit bine în călătorie?

– A fost... productivă.

Întrucît o făcea să se simtă stînjenită, coti cu cărciorul la lactate.

– Am găsit un mic magazin Wicca foarte drăguţ. Avea un sortiment excelent de borcane

pentru plante.

– Nu strică niciodată să-ți mai iei.

– Exact părerea mea, îi dădu ea dreptate și luă o litră de lapte.

– Mulțumesc.

Sam îi luă laptele din mînă și-l puse sub braț.

– Ce-ar fi să iei cina cu mine diseară? Ca să-mi povestești mai pe larg.

Nu se comporta așa cum se așteptase ea. Nu era furios pentru plecarea ei neașteptată, nici nu o întreba unde fusese și ce făcuse. Ca rezultat, Mia se simțea vinovată și mică.

Era abil al naibii.

– De fapt, diseară vine la mine Lulu, ca să ne ocupăm de niște probleme de-ale magazinului. Dar mîine dau un mic dineu, și voiam să te invit și pe tine.

Puse în cărcior o mică roată de caşcaval.

– Am cîteva lucruri de discutat cu toată lumea. La ora șapte îți convine?

– Sigur.

Sam se aplecă și-i cuprinse obrazul în mîna liberă, depunîndu-și buzele peste ale ei. Încet, cald, stăruind cu sărutul pînă cînd acesta deveni, din amical, mai potrivit pentru dormitorul de-acasă.

– Te iubesc, Mia.

Degetele lui o mîngîiară pe obraz, înainte de a se retrage.

– Ne vedem mîine.

Mia rămase pe loc, cu mîinile încleştate pe mînerul căruciorului, privindu-l pe Sam cum se îndepărta cu o litră de lapte sub braţ.

Ani de zile, atîţia ani, ar fi fost în stare să dea orice numai pentru ca el să se uite la el aşa cum tocmai o făcuse, şi să-i spună că o iubea, exact pe acel ton.

Iar acum, că o făcuse, de ce trebuia să-i fie atît de greu?

De ce trebuia să-i vină să plîngă?

* * *

Lulu se aşeză la volanul vechii sale broscuţe Volkswagen portocalii. Din noaptea cînd făcuse acea neaşteptată baie în mare, se simţea în siguranţă, apărată, stăpînă pe viaţa ei.

Nu ştia cu ce farmece o înconjuraseră Ripley şi Nell, dar funcţionau ca... ei bine, ca prin farmec. Indiferent cum se putea numi ameninţarea care plutea asupra insulei, fetele aveau să-i vină de hac.

Totuşi, se simţea mai bine ştiind că Mia revenise pe insulă – şi, deşi era o pastilă greu de înghiţit, prezenţa lui Sam o liniştea şi mai mult.

Băiatul se purtase ca un idiot, îşi spuse ea, în timp ce străbătea satul, iar din boxe se auzea Pink Floyd. Dar pe-atunci fusese un puştan. Şi ea

făcuse destule prostii în tinerețe.

Și toate o aduseseră aici. La drept vorbind, și pe Sam îl aduseseră toate faptele sale înapoi pe Insula Celor Trei Surori și la Mia.

Singurul lucru care conta era fericirea Miei. Dacă Sam Logan era cheia acesteia, atunci ar fi trebuit să facă bine să se achite onorabil.

Fie și împins de Lulu în șuturi, de la spate.

Ideea o făcu să zîmbească larg, în timp ce pornea pe drumul de pe faleză. Și nu observă ceața care se forma și se rostogolea în urma ei.

Cînd muzica fu acoperită de paraziți, aruncă o privire spre radio și dădu o palmă nervioasă în micul casetofon instalat dedesubt.

– Fir-ai să fii, să nu-mi faci figuri tocmai cînd cîntă „*The Wall*", rablă afurisită!

Răspunsul, un urlet prelung și gros ce răsună din difuzoare, îi făcu mîinile să tresară pe volan. Mașina se cutremură, în timp ce prin ferestrele deschise năvălea înăuntru ceața, rece ca moartea.

Cu un țipăt, apăsă automat pe frînă, în timp ce vederea i se întuneca. În loc să se oprească, mașinuța aceeleră. Volanul vibra, apoi începu să se învîrtească singur. Deși părea un șarpe alunecos și înghețat, Lulu trase de el cu putere. Urletul cauciucurilor se suprapuse peste al ei, cînd întrezări marginea falezei.

În fața ei, parbrizul se acoperi de stele – spărturi în gheață. Apoi, stelele se înnegriră.

* * *

Lingura cu care Mia amesteca sosul pentru pastele făinoase căzu din mîna ei amorțită. Viziunea îi țipă prin minte, numai sunet și furie. Gîtlejul i se comprimă, ca și cum i l-ar fi strîns o mînă încleștată, în timp ce se răsucea din fața aragazului, luînd-o la fugă.

Ieși din casă, orbită de panică, și văzu ceața murdară învolburîndu-se în spatele micii mașini portocalii, pe drumul care urca spre casa ei. În clipa următoare, mașina coti, scăpată de sub control, spre marginea falezei.

– Nu, nu, nu!

Spaima îi șterse din minte orice gînduri, punîndu-i un gol în stomac.

– Ajutor... ajutor... începu ea să intoneze, în timp ce se chinuia să-și regăsească puterile prin zidul terorii.

Adună tot ce avea, tot ce era – și-și împinse magia spre mașina care tocmai lovea parapetul, răsturnîndu-se ca o jucărie împinsă de mîna unui copil.

– Rezistă, rezistă...

O, Doamne, nu mai putea *gîndi*...

– Suflă aer, vino vînt, pod întinde... N-o lăsa, apăr-o, strîns o prinde... Te rog, te rog... își continuă ea incantațiile. O plasă, o punte, un zid

într-o parte, s-o apere de căderea spre moarte...

Gîfîind, cu ochii înceţoşaţi de lacrimi, parcurse în fugă ultimii mersi spre locul unde maşina zăcea rezemată de balustrada ruptă, peste golul căscat deasupra stîncilor de departe, jos.

– Nu va lua ce mi-e drag mie. Cum voiesc, aşa să fie.

Cînd ajunse la parapet, vocea i se frînse.

– Lulu!

Maşina stătea într-un echilibru precar, balansîndu-se pe balustrada frîntă. Vîntul chemat de Mia îi flutura părul, în timp ce trecea peste barele metalice.

– Nu pune mîna!

Strigătul o făcu să se răsucească în loc, spre Sam, care tocmai sărea din maşina lui.

– Nu ştiu cît timp poate să reziste. Am simţit o alunecare, în mine...

– Poţi s-o ţii.

Sam îşi croi drum în contra vîntului şi se opri lîngă ea, pe margine.

– Concentrează-te. Trebuie să te concentrezi. Eu am s-o scot de-acolo.

– Nu, e a mea...

– Tocmai asta e.

O apucă de braţe, zgîlţîind-o. Marginea falezei putea să se surpe în orice moment, cu maşină cu tot, şi cu ei doi.

– Asta e. Ţine-o în loc. Eşti singura destul de

puternică pentru asta. Treci peste balustradă.

– N-am s-o pierd! strigă Mia. Şi nici pe tine!

Cu picioarele tremurîndu-i, escaladă balustrada. Mîinile îi tremurau la fel de tare, cînd şi le ridică. Şi văzu ceaţa începînd să se adune din nou. O văzu conturînd silueta întunecată a lupului.

Trupul îi încremeni. Furia o străpunse pe dinăuntru, risipind spaima.

– N-o să fie a ta.

Mîna pe care o întinse era fermă de-acum. Privea în faţă lupul, simţind pe umeri apăsarea magiei pe care o chema.

– Pe mine poate reuşeşti să mă iei, cum mi-o fi soarta. Dar, jur pe tot ce sînt şi pe tot ce am, n-ai s-o iei şi pe ea.

Lupul mîrîi, pornind înainte. Putea să-i ia viaţa atunci, pe loc, şi să se termine totul. Magia ei avea să reziste. Riscă să arunce o privire spre Sam şi văzu, cu groaza-n suflet, că o scotea din maşină pe Lulu, care era plină de sînge. Iar maşina se înclina şi mai mult, oscilînd.

Cu un ultim efort, se expuse, rămînînd lipsită de apărare, în timp ce-şi împingea toate forţele spre marginea falezei.

Iar lupul se pregăti să sară asupra ei.

În clipa cînd o atacă, din ea ţîşni un val de energie, lovindu-l ca un trăsnet. Cu un urlet furios, fiara se mistui în ceaţă.

– La surorile mele nu te-aşteptaseşi, aşa-i? Iepădătură!

Vîntul absorbea ceaţa, în timp ce Ripley şi Nell săreau din maşini, chiar înainte ca Mia s-o ia la fugă spre Sam.

Acesta o ţinea pe Lulu în braţe. Marginea falezei se sfărîmă sub picioarele lui, făcîndu-l să cadă înainte, în timp ce o bucată de pămînt se prăbuşea în mare. Mia îl prinse tocmai cînd maşina se înclină pentru ultima dată, rostogolindu-se în gol. În clipa cînd Sam reuşi să treacă peste balustradă, rezervorul de benzină explodă.

– E vie... bîigui el.

– Ştiu.

Mia sărută obrazul alb al lui Lulu, apoi îi puse o mînă pe inimă.

– O s-o ducem la clinică.

Capitolul 17

În faţa clinicii de urgenţă, unde văzduhul era calm şi briza înmiresmată, Nell trată zgîrieturile de pe picioarele lui Mia.

– Ai şaizeci de milioane de perechi de pantofi, declară Ripley, în timp ce se învîrtea prin jur, nervoasă ca o pisică, şi alergi desculţă peste cioburi.

– Da. O prostie, nu-i aşa?

Nu simţise cioburile intrîndu-i în picioare, cînd fugise spre maşina accidentată. Acum, sub îngrijirile blînde ale lui Nell, nu mai simţea nici o durere.

Tonul lui Ripley deveni mai potolit.

– Poţi să cedezi, dacă nu te mai ţin curelele, îi spuse ea, punîndu-i o mînă pe umăr. Ai tot dreptul.

– Oi fi avînd dreptul, dar n-am nevoie. Îţi mulţumesc, o să fie totul bine.

Un moment, Mia închise ochii, aşteptînd să

se simtă mai sigură pe sine.

– I-am examinat rănile. O să se înfurie foc pentru maşină, dar în rest n-a păţit mare lucru. Niciodată nu m-am aşteptat, nu m-am gîndit, că putea fi atacată în felul ăsta. Folosită în felul ăsta.

– A atacat-o pe ea, ca să te atace pe tine, preciză Ripley. Cum spunea şi Mac...

– Mac? Ce vrei să zici?

În ciuda protestelor lui Nell, Mia se ridică în picioare. Percepu o tresărire şi deveni albă ca hîrtia.

– I s-a mai întîmplat şi altceva înainte... Pe plajă...

Furioasă, o apucă pe Ripley de braţe.

– Ce i s-a întîmplat?

– Nu da vina pe ea, dă-o pe noi toţi.

Nell se ridică, trecînd lîngă Ripley.

– Nu voia să ştii, şi am fost de acord.

– Ce să ştie? întrebă Sam, în timp ce se apropia, aducînd o tavă cu cafele.

– Cum aţi îndrăznit să-mi ascundeţi ceva care avea legătură cu Lulu? se răsuci Mia spre el, parcă gata să-l muşte.

– Nu ştia, îi întrerpse Nell. Nici lui nu i-am spus.

În sfîrşit, Ripley le povesti totul, vorbind foarte repede. Sub ochii ei, obrajii palizi ai Miei se înroşeau de furie.

– Putea să moară! Am lăsat-o singură! Am

lăsat-o aici, şi m-am dus pe continent. Credeţi c-aş mai fi plecat, dacă ştiam c-o luase la ochi? N-aţi avut nici un drept, nici un drept, să mă excludeţi din asta.

– Îmi pare rău...

Nell îşi ridică mîinile, apoi le lăsă să cadă la loc.

– Am făcut cum am crezut că era cel mai bine. Am greşit.

– N-aţi greşit chiar atît de mult, interveni Sam. Trebuie să recunoşti adevărul, Mia, adăugă el. Pe faleză, în seara asta, ai fost cît pe ce să pierzi, pentru că ţi-ai împărţit energiile şi ai rămas fără apărare.

– Crezi că nu mi-aş da viaţa ca s-o apăr, pe ea sau pe altcineva apropiat?

– Da, îi atinse el obrazul, iar cînd Mia îşi smuci capul, nu făcu decît să se apropie, pentru a-i lua ferm faţa în mîini. Şi ea. N-are dreptul să se gîndească la tine?

– Nu pot vorbi despre asta acum... Trebuie să mă duc la ea...

O luă din loc, pornind spre uşă – dar, cînd o deschise, se mai opri o dată.

– Îţi mulţumesc pentru tot ce-ai făcut, îi spuse ea lui Sam. N-am să uit niciodată.

* * *

Mai tîrziu. în timp ce Mia stătea lîngă patul lui Lulu. Ripley şi Nell intrară încet în cameră. O vreme, domni tăcerea.

– Vor s-o ţină pînă mîine, spuse Mia într-un tîrziu. Din cauza loviturii la cap. N-a fost deloc încîntată, dar e destul de slăbită ca să nu se opună prea mult. Şi braţul...

Fu nevoită să se oprească pentru cîteva momente, ca să-şi recapete suflul.

– E o fractură simplă. Va sta în gips cîteva săptămîni, dar o să fie bine.

– Mia, începu Nell, ne pare atît de rău...

– Nu, clătină Mia din cap, fără să-şi ia ochii de la faţa lovită a lui Lulu. Acum m-am mai calmat, şi m-am gîndit bine. Înţeleg ce-aţi făcut, şi de ce. Nu sînt de acord. Noi formăm un cerc, şi trebuie să-l preţuim şi să-l respectăm – şi pe fiecare dintre noi în parte. Dar mai ştiu şi cît de încăpăţînată şi convingătoare poate să fie Lulu.

Pleoapele acesteia tresăriră, iar vocea i se auzi subţire şi răguşită:

– Nu vorbiţi despre mine de parcă n-aş fi aici.

– Tu să taci, îi ordonă Mia. Nu vorbesc cu tine.

Totuşi, îi luă mîna într-a ei.

– Slavă Domnului că va trebui să-ţi cumperi o maşină nouă. S-a terminat, în sfîrşit, cu mini-monstruozitatea aia.

– O să-mi găsesc alta la fel ca ea.

– Nu mai poate exista nici una la fel.

Dar, dacă exista totuşi, avea să i-o găsească ea, anume, îşi spuse Mia.

– Să nu le faci gît la fetele astea, mormăi Lulu.

Îşi deschise un ochi învineţit, dar îl închise la loc, căci vedea ca prin ceaţă.

– Au făcut ce le-am spus eu să facă. Respectă persoanele mai în vîrstă.

– Nu sînt supărată pe ele – numai pe tine.

Mia îşi apăsă buzele pe dosul mîinii ei.

– Duceţi-vă acasă, le spuse ea celorlalte două. Spuneţi-le bărbaţilor voştri că n-am să-i transform în broscoi, în viitorul apropiat.

– O să ne întoarcem dimineaţa.

Nell veni lîngă pat şi sărută fruntea lui Lulu.

– Te iubesc.

– Nu-ţi lăsa balele pe mine. Am doar cîteva cucuie.

– Nasol...

Cu vocea cam îngroşată, Ripley continuă, în timp ce o săruta pe obraz:

– Fiindcă şi eu te iubesc, chiar dacă eşti o piticanie urîtă şi ciufută.

Cu un chicotit slab, Lulu îşi desprinse mîna nevătămată din strînsoarea lui Nell şi le făcu semn să plece.

– Hai, duceţi-vă, caţelor ce sînteţi...

După plecarea lor, se foi în pat, cam agitată.

Îngrijorată. Mia o întrebă:

– Ai dureri?

– Nu pot să stau bine.

– Imediat...

Ridicîndu-se, Mia îşi trecu degetele peste faţa lui Lulu şi braţul pus în gips. Murmură încet, în timp ce o mîngîia, pînă cînd Lulu oftă.

– Mai bine aşa, decît cu medicamente... Parcaş pluti... Şi-mi amintesc atîtea...

Uşurată, Mia se aşeză la loc.

– Dormi acum, Lulu.

– O să dorm... Tu, du-te acasă. N-are nici un rost să stai aici şi s-auzi cum sforăi.

– Da, imediat ce adormi.

Dar mai rămase un timp şi după aceea, stînd de veghe în lumina slabă.

Şi tot acolo era, veghind-o, şi dimineaţa, cînd Lulu se trezi din somn.

* * *

– Nu era nevoie să vii mai devreme.

– Zack trebuie să aducă maşina poliţiei.

Nell o ajuta pe Mia să pună masa, admirînd frumosul serviciu de porţelan vechi.

– În perioada asta a anului, nici nu ştii cînd îl cheamă la cîte-un caz. Şi voiam s-o văd şi pe Lulu.

– A trebuit să fac uz de temperament, vinovăție și amenințări, ca s-o conving să stea două zile într-una din camerele de musafiri. Ai fi crezut c-o bagam în pușcărie.

– Îi place să aibă spațiul ei, spuse Nell.

– O să-l poată avea din nou, cînd se va ține mai bine pe picioare.

Nell își trecu o mînă peste părul Miei.

– Tu cum o mai duci?

– Bine.

În lunga noapte de veghe avusese timp destul să se gîndească. Și să facă planuri.

Auziră zgomotul ușii de la intrare trîntindu-se.

– Asta trebuie să fie Ripley, spuse sec Mia. Nu numai că nu se deranjează să ciocănească, dar și trebuie musai să trîntească ușa. Am să-i duc o tavă, sus, și lui Lulu. Pe urmă, cred c-o să luăm niște aperitiv în grădină, cît mai e vreme bună.

În timp ce Mia pornea spre intrare să-și salute oaspeții, Nell se gîndi cît de tipic mergeau lucrurile. Venise s-o încurajeze pe Mia, și cînd colo Mia era cea care-i încuraja pe toți.

* * *

– Așa că, papagalu' ăla, zice: „Da', doamnă ofițer, n-am furat cooleru' plin cu bere. Voiam să-l mut doar."

Ripley luă încă o furculiță de paste făinoase, apoi continuă:

– Cînd i-am explicat că asta nu explică de ce duhnea a Budweiser și avea trei cutii goale lîngă el, pe nisip, a zis că poate-o fi băut cineva berea în timp ce el dormea. Probabil același cineva o fi turnat berea și-n el, fiindcă era pulbere, și nu trecuse de trei dup-amiază.

– Și ce i-ai făcut? o întrebă Zack.

– L-am amendat pentru consum de alcool într-un loc public, și pentru că făcuse gunoi pe jos. De furtul coolerului l-am iertat, fiindcă proprietarii n-aveau chef de complicații. Oricum, și ei își puseseră un cooler cu bere într-un loc interzis, de la bun început...

– Auzi acolo, clătină din cap Sam. Să bea bere pe plajă...

– Legea e lege, declară Ripley cu încăpățînare.

– Categoric. Nici unul dintre noi n-a strecurat vreodată un bax pe plajă.

– Îmi amintesc de cineva care șterpelise o sticlă din cel mai bun scotch al lui taică-său, zîmbi Zack. Și cît de generos a împărțit-o cu amicii. Și în continuare s-a fript.

– Vorbește în numele tău, îl amenință Ripley cu furculița. O singură dușcă din chestia aia mi-a fost de ajuns. Și să mai vorbești de poșirci.

– Ce mai fată, comentă fratele ei.

– Aşa o fi, da' n-am fost eu aia care-a încasat-o cînd am ajuns acasă.

– Adevărat, aveam optsprezece ani, îşi aminti Zack, şi mama tot mi-a luat pielea de pe fund.

– Şi pe urmă, a luat-o şi de pe-al meu.

Simpla amintire îl făcu pe Zack să se strîmbe.

– Iisuse, cît mai putea să mă terorizeze femeia aia. Orice-ai fi făcut, ştia încă înainte să termini. Iar dacă nu ştia, tot scotea adevărul de la tine. Te privea în ochi şi nu te slăbea pînă nu mărturiseai tot.

– Aşa o să fie şi cu copiii mei. O şansă n-o să aibă, comentă Ripley, privindu-l înfumurată pe Mac, care-i acoperi mîna cu a lui.

Prin mintea Miei trecu un fulger, scurt şi strălucitor.

– Eşti însărcinată.

– Auzi...

Ripley ridică paharul cu apă.

– Nell nu-i singura care ştie să şi-o tragă.

– Un copilaş! sări Nell în picioare, începînd să danseze în jurul mesei, pentru a-şi arunca braţele pe după gîtul lui Ripley. E minunat! Ce mai mod de a ne da o asemenea veste!

– De-azi după-amiază mă tot gîndesc cum să vă spun.

– I-auzi!

Cu un zîmbet lat de-o milă, Zack întinse mîna s-o tragă pe Ripley de coadă.

– Am să fiu unchi.

– Deocamdată, mai ai de exersat vreo două luni ca să-nveți să fii tătic.

Printre glume și felicitări, Mia se ridică și o cuprinse pe Ripley în brațe, strîns.

– Sînt doi, îi șopti ea.

– Doi...?

Ripley rămase cu gura căscată.

– Doi? repetă ea, în timp ce se retrăgea. Vrei să zici că...

Se clătină, coborîndu-și privirea spre abdomenul plat.

– I-auzi...

– Doi ce? întrebă zîmbind Mac, care tocmai bea vinul pe care i-l turnase Sam în pahar.

Treptat, pe chip i se văzu cum vestea își făcea efectul, lăsîndu-l șocat.

– Doi...? Gemeni...? Avem doi, acolo? Cred că trebuie să stau jos...

Se așeză și o luă pe genunchi.

– Doi dintr-o lovitură. Ce mișto!

Mia se aplecă și-l sărută pe obraji.

– O să fie în siguranță. Pot să văd încă de pe-acum. Duceți-vă în living și faceți-vă comozi. Am să aduc cafea – și ceai, pentru viitoarele mame. Ripley, va trebui să mai reduci cafeina.

– E ceva în neregulă, comentă Sam, cînd Mia se duse în bucătărie, nu numai incidentul cu Lulu o apasă.

– E preocupată pentru copii.

Cu o mînă rezemată pe abdomen, Ripley încerca să şi-i imagineze pe cei doi gemeni.

– E mai mult decît atît. Mă duc s-o ajut la pregătitul cafelelor.

O găsi stînd în uşa deschisă, cu privirea spre ploaia uşoară de vară care-i scălda grădinile.

– Vreau să te ajut.

– Nu e nevoie.

Sam se apropie de ea.

– Nu la cafele mă refer. Vreau să te ajut.

– M-ai ajutat destul.

Îl luă de mînă, strîngîndu-i-o cu putere pentru un moment.

– Ieri ţi-ai riscat viaţa pentru o fiinţă care mi-e dragă. A avut încredere în mine şi-n ajutorul meu, ca să vă ţin în siguranţă în timp ce o salvai.

– Am făcut singurul lucru care putea fi făcut.

– Singurul lucru pe care-l puteai face tu, Sam. Tu fiind tu însuţi.

– Să lăsăm asta. Vreau să te ajut cu ceea ce te frămîntă acum.

– Nu poţi. În orice caz, nu acum. Asta-i lupta mea, iar acum am în joc mai mult decît oricînd. Tot ceea ce contează pentru mine e aici în casă, în seara asta. Iar el e acolo, afară, pîndind... Îl simţi? şopti ea. Chiar în afara cercului meu. Dă tîrcoale, se îndeasă... Aşteaptă.

– Da. Nu vreau să stai singură aici.

Cînd Mia dădu s-o ia din loc, o luă Sam de umeri, întorcînd-o cu faţa spre el.

– Mia, orice-ai crede, ai simţi sau ai vrea de la mine, eşti prea deşteaptă ca să împingi la o parte puterea pe care o pot adăuga pe lîngă a ta. Şi ştii sigur că nici unul dintre noi n-ar fi putut-o salva singur pe Lulu.

– Aşe e, expiră ea scurt. Ştiu.

– Dacă nu vrei să stau cu tine, am să mă culc într-una dintre camerele de musafiri, sau pe afurisita aia de canapea. O ai pe paznica ta ca un dragon – iar un braţ fracturat n-o s-o oprească. Să nu crezi că încerc să mă culc cu tine, acum.

– Ştiu. Lasă-mă să mă gîndesc. În seara asta avem alte lucruri de discutat.

N-avea decît să creadă ce voia, îşi spuse Sam, în timp ce Mia se îndepărta de el, ca să termine de făcut cafeaua. Avea să rămînă cu ea, chiar şi dacă trebuia să doarmă afară, în maşină.

* * *

Le servi cafele şi felii de tort cu frişcă, apoi făcu un lucru pe care Nell n-o mai văzuse făcîndu-l niciodată, în tot timpul de cînd se cunoşteau.

Trase draperiile, acoperind ferestrele.

– Ne pîndeşte, spuse ea. Sau încearcă. Am intenţionat să fac un gest grosolan şi disprefuitor.

O palmă măruntă în obraz. Măruntă, repetă ea, așezîndu-se să-și bea cafeaua, dar satisfăcătoare. Îi datorez mai mult decît o pălmuță, pentru ceea ce i-a făcut lui Lulu.

Și avea să-i dea mai mult. Mult mai mult. Cu vîrf și-ndesat.

– Trebuie să spun că momentul a picat foarte prost. Ar fi trebuit să sărbătorim vestea pe care ne-au adus-o Ripley și Mac. Și o vom face.

Era ca o regină, își spuse Sam. O regină războinică, vorbindu-le trupelor. Nu era sigur ce părere avea despre o asemenea imagine – dar, în timp ce se concentra asupra ei, îngustîndu-și unghiul vizual, simți un gol în stomac.

– Unde te-ai dus, Mia? Cînd ai plecat de pe insulă, unde-ai fost?

Îi văzu strălucirea surprinsă de pe față și-și dădu seama ce reușise s-o ia pe nepregătite. Și, din acest motiv, întinse mîna prin acea deschizătură îngustă și trase afară mai mult. Suficient cît să fie nevoit să se ridice în picioare.

– La Remington? Te-ai dus să-l vizitezi pe Remington?

– Da.

Mia sorbi din cafea, adunîndu-și gîndurile, în timp ce emoțiile din cameră se întețeau și se învolburau în jurul ei.

– Ei, dar e nemaipomenit! E de-a dreptul nemaipomenit!

La auzul exclamației explozive a lui Ripley, Mia îi aruncă o privire rece.

– Tu ești aia care mă bate mereu la cap să fiu cît mai prudentă și controlată, continuă Ripley. Și bine pregătită.

– Exact. Și am fost. N-am fost nici nechibzuită, nici proastă.

– Iar eu așa sînt?

Cu un gest mic și elegant, Mia ridică din umeri.

– Aș zice mai degrabă că tinzi să fii *nepăsătoare*. Ducîndu-mă să-l vizitez mi-am asumat un risc calculat, pe care aveam nevoie să mi-l asum.

– Ai avut tupeul să ne mustruluiești aseară fiindcă nu-ți spuseserăm despre Lulu, și pe urmă ai ținut secretul ăsta numai pentru tine!

– Nu prea, replică senină Mia. Iată că vă spun ce-am făcut și ce s-a întîmplat. De bunăvoie și nesilită de nimeni.

– Nu trebuia să te duci singură.

Vocea lui Nell era calmă și, prin asta, cu atît mai convingătoare.

– N-aveai dreptul să te duci singură.

– Nu sînt de acord. Sentimentele lui Remington față de tine ar fi împiedicat orice posibilă discuție. Temperamentul lui Ripley ar fi avut toate șansele să precipite o confruntare atunci și acolo, pe loc. Dintre toate trei, eu sînt

cea mai capabilă să tratez cu el, şi în momentul de faţă am mai multă nevoie decît voi două s-o fac.

– Sîntem patru, le reaminti Sam tuturor.

– Bă sîntem şase, naibii! interveni Zack, care pînă în acel moment nu spusese nimic. Trebuie ca de-acum încolo să ţii minte că sîntem şase, îi ordonă el Miei. Puţin îmi pasă dacă tu poţi s-arunci cu căcaturi de-alea de fulgere din vîrfurile degetelor, şi noi nu. Cu totul, sîntem şase în toată povestea asta.

– Zack...

– Tu să taci! se răsti el la Nell, care-l privi cu gura căscată. Apoi se întoarse iar spre Mia.

– Crezi că dacă-n camera asta sîntem doi care nu putem să fluierăm după vînt sau să tragem jos luna de pe cer, ori ce-oţi mai fi făcînd voi acolo, o să ne punem palma-n cur? Şi eu am în joc la fel de mult ca tine, Mia. Şi încă mai sînt şeriful Insulei Celor Trei Surori.

– Şi eu mă trag din ele, la fel ca voi, se amestecă şi Mac, atrăgînd privirea Miei spre el. N-am ceea ce aveţi voi, dar mi-am petrecut cea mai mare parte a vieţii studiind acele fenomene. Faptul că ne daţi aşa deoparte nu este numai arogant, ci şi jignitor.

– E doar un mod în plus de a dovedi că nu aveţi nevoie de nimeni altcineva.

Mia îşi impuse să-l privească pe Sam drept în

ochi.

– Nu asta a fost intenţia mea. Îmi pare rău dacă aici am ajuns. Îmi pare rău, repetă, ridicînd mîinile spre a-i indica pe toţi cei din cameră. Nu m-aş fi dus să-l vizitez dacă nu eram sigură că-i pot face faţă. În acel moment şi în acele împrejurări.

– Tu nu greşeşti niciodată, aşa-i? se răsti Sam.

– O, am greşit şi eu, de multe ori.

Pentru că simţea cafeaua prea amară pe limbă, îşi puse ceaşca deoparte.

– Dar în legătură cu asta n-am greşit. Nu mi-ar fi putut face nici un rău.

Îşi alungă din minte amintirea ghearelor şi a frigului.

– Remington e folosit, iar ura lui, nebunia lui, constituie o unealtă puternică. *Exista* o şansă să comunic cu el, să-l pot izola, cu cooperarea lui, să închid acea sursă de energie. El nu e decît un canal, o conductă, continuă ea, privindu-l pe Mac în aşteptarea confirmării. Dacă închidem valva, ca să zic aşa, puterea slăbeşte.

– E o teorie validă.

– Mă aia în ele de teorii, îi întrerpse Ripley. Zi ce s-a întîmplat.

– E dus prea departe de pe lumea asta. Crede toate minciunile, toate făgăduinţele. Şi s-a condamnat singur. Dar asta e o slăbiciune,

această foame de a cauza durere şi nefericire. Singularitatea acestui scop e în mod inerent tarată. În cele din urmă, se va distruge de la sine. Dar cred că putem, şi ar trebui, să grăbim procesul. După cele întîmplate ieri, trebuie să contribuim şi noi cumva. N-am să-mi mai asum nici un risc cu Lulu, şi atîta vreme cît nu va putea ajunge la mine, o s-o atace tot pe ea.

– Cu asta cred că ai dreptate, interveni Mia. Sentimentele tale pentru ea ar putea fi considerate ca o săbiciune. Un tendon al lui Ahile.

– Atunci, vom acţiona mai devreme – pentru că e o slăbiciune. Este tot o armă.

– Un atac preventiv? sugeră Sam.

– Vorba vine, dădu Mia din cap. O mişcare mai degrabă ofensivă, decît defensivă. Mă gîndesc de cîtva timp la asta. Ştiu, fără nici o urmă de îndoială, că puterile lui cresc în timp. De ce-am aştepta pînă-n septembrie, acordîndu-i un răgaz atît de îndelungat ca să-şi adune forţele împotriva noastră? Cu tine, Ripley şi Nell, avem reprezentate toate cele patru elemente. Avem o viaţă nouă, un cerc nou în interiorul celui vechi – trei copii care poartă vechiul sînge, aşteptînd să se nască. Asta-i o magie foarte puternică. O vrajă de alungare, cu ritual complet.

– Legenda cere altceva, îi reaminti el. Îţi cere să faci o alegere.

– Sînt conştientă de asta. Sînt conştientă de toate interpretările şi de toate nuanţele. De toate

riscurile şi sacrificiile. Cercul nostru nu e spart, aşa cum a fost al lor. Puterea noastră nu s-a împuţinat, ca a lor.

Vocea îi deveni dură şi tăioasă ca de oţel.

– Atacînd-o pe Lulu, n-a făcut decît să-mi dea un motiv în plus ca să-l lichidez, pe orice căi va fi nevoie. Rolul meu va începe la momentul potrivit – iar un ritual de alungare va fi o distracţie nemaipomenită, care e foarte posibil să le pună capăt la toate. Mac?

– Vei avea nevoie de lună plină, adăugă Mac, cu fruntea încreţită în timp ce calcula. Asta înseamnă că nu mai ai prea mult timp la dispoziţie.

Mia se mulţumi să zîmbească – un zîmbet rece şi feroce.

– Am avut trei sute de ani.

Capitolul 18

– Ce nu le-ai spus celoralţi?

– Nu mai e nimic de spus.

Mia stătea la masa de toaletă, periindu-şi părul. Ştia că Sam n-avea să plece şi că degeaba l-ar mai fi contrazis.

Luptele infructuoase erau o risipă de energie. Intenţiona să şi-o conserve pentru momentele cînd conta cel mai mult.

– Dacă te-ai gîndit că o vrajă de alungare ar întoarce valul împotriva lui, înseamnă că înainte ai mai încercat una.

– Înainte, tu n-ai fost aici.

– Sînt aici din mai. Şi va veni o vreme cînd n-ai să-mi mai arunci asta în faţă?.

– Ai dreptate.

Mia îşi puse peria deoparte şi se ridică să deschidă uşile balconului, spre noaptea ploioasă.

– Mă repet şi e enervant. Şi era mult mai eficient, înainte de a te fi iertat.

– M-ai iertat. Mia?

Ploaia era caldă, minunat de blîndă. Şi totuşi, Micii îi era dor de furtună.

– Am privit în trecut, încercînd să-i văd obiectiv pe cei doi tineri de-atunci. Fata era atît de absorbită de băiat, încît nu-şi dădea seama că încă nu era pregătită. Tot ceea ce li s-a întîmplat a fost şi din vina ei, nu numai dintr-a lui.

– Iar eu ştiam că am să mă întorc.

– Lasă că nici tu nu te-ai grăbit.

– N-aveam să revin la tine, şi pe insula asta, la fel cum plecasem. Ca fiul lui Thaddeus Logan. Tînărul Logan. Asta-mi atîrna ca un lanţ de gît, şi eram hotărît să rup lanţul. Mai aveam nevoie şi să-mi fac un rost în viaţă. Pentru mine. Şi pentru tine. Nu, lasă-mă să termin, îi ceru el, cînd văzu că voia să intervină. Tu ai avut înainte toate visurile, toate scopurile, toate răspunsurile. Acum, le aveam şi eu pe ale mele. Pentru mine, hotelul nu e doar o proprietate imobiliară.

– Ştiu.

Dădu din cap.

– Poate că ştii. Dintotdeauna a fost al meu, parţial simbol, parţial pasiune. Aveam nevoie să dovedesc că mă întorceam aici cu mai mult decît un nume şi un drept din naştere. În ultimii cinci ani, de nenumărate ori m-am pregătit să pornesc

la drum, şi de fiecare dată mă oprea cîte ceva. Nu ştiu dacă eu însumi mi-o făceam, sau soarta – dar ştiu că, pînă anul ăsta, încă nu-mi venise sorocul.

– Întotdeauna ai avut mai mult decît un nume şi un drept din naştere. S-ar putea, însă, ca înainte să nu le fi văzut niciodată.

– Iar asta ne aduce în momentul prezent.

– Şi eu am nevoie să stabilesc dacă pasul pe care-l fac acum îmi aparţine mie, sau sorţii. Poţi să dormi aici, dacă vrei. Eu mă duc să văd ce face Lulu. Pe urmă, vreau să stau un timp sus, în turn, înainte de a mă duce la culcare.

Frustrarea îl făcu să strîngă pumnii.

– Îţi cer o şansă de a-ţi dovedi că poţi avea din nou încredere în mine, că mă poţi iubi din nou. Vreau să trăieşti cu mine, să fii cu mine, ştiind că orice altceva aş putea să fac sau să nu fac, niciodată nu te voi mai răni cu deliberare. Şi nu-mi acorzi prea mult spaţiu.

– Pe-asta pot să ţi-o promit. După luna plină, după ritual, totul se va schimba. Nu vreau să vin în contradicţie cu tine. Nu ne-o putem permite.

– Asta-i altceva.

O luă de braţ, în timp ce trecea pe lîngă el.

– Şi nu e numai atît.

– Mai mult nu-ţi pot da acum.

Îl privi drept în ochi.

– Vrei să-mi cîştigi încrederea, să cred în tine. Atunci, va trebui ca şi tu să ai încredere în mine,

să crezi în mine la fel de profund.

– O voi face. dacă-mi promiți că n-ai să-ți asumi nici un risc. fără cerc și fără mine.

– Cînd se va pune problema, o să am nevoie de cerc. Iar cercul te include și pe tine.

– În regulă.

Dacă asta era tot, avea să se mulțumească și cu atîta. Pentru moment.

– Pot să mă duc pînă în bibliotecă?

– Te rog.

După ce se asigură că Lulu dormea liniștită, Mia ieși în ploaia blîndă. Putea să vadă, de la acea înălțime, tot ceea ce era al ei. Aproape absentă, ridică o mînă spre cer și lăsă puterea să-i vibreze prin braț. Culese un fulger din noapte și-l azvîrli ca pe o lance, printr-un nor de vapori.

Apoi se răsuci pe călcîie și intră în turnul ei.

Trasă cercul, aprinzînd lumînări și tămîie. Avea să caute o viziune, dar nu voia să răzbată nici o știre despre ea în afara cercului. Ceea ce avea în minte și inimă putea fi folosit împotrivă ei, și împotriva celor pe care-i iubea.

Mîncă plantele, bău din potir și, îngenunchind în cerc, în mijlocul unei pentagrame, își limpezi mintea. Și-și deschise al treilea ochi.

Furtuna pe care o simțise izbucni peste insulă și, în pofida rafalelor de vînt, pămîntul era acoperit cu o ceață cenușie subțire. Marea biciuia

baza falezelor, în timp ce ea zburape deaspra. prin ploaia torențială, pe sub fulgere și peste ceața care se întindea, tot mai deasă.

Cercul ei se afla în poiana din mijlocul Insulei Celor Trei Surori. Surorile se țineau de mîini, iar mîinile ei erau și ele în cerc. Ceața lacomă lingea marginile cercului, dar mai înainte de-acolo nu putea ajunge.

În siguranță, își spuse ea, în timp ce îngenunchea în turn. În siguranță și puternică.

Simțea tremurul pămîntului dedesbt, duruitul cerului deasupra – și propriile ei bătăi de inimă, în locul unde îngenunche și unde se văzu pe sine însăși.

Strigau pe rînd: pămîntul, aerul, apa, focul. Bogată era puterea. Se înălța, săgeta în afară. Deși sfîșia ceața, zdrențele de negură se închegau la loc. Din ele ieși lupul care-i purta semnul.

Cînd sări, era singură pe falezâ. Îi văzu ochiii roșii arzători. Își auzi propria voce strigînd – cu disperare și triumf – în timp ce-l înconjura cu brațele. Și-l trăgea după ea, de pe falezâ.

În timp ce cădea, văzu luna, plină și albă, ivindu-se prin norii de furtună și luminînd insula, deopotrivă cu strălucirea stelelor.

În turnul ei, îngenunche pe pardoseală, cu ochii înceţoşaţi de viziuni și inima bubuindu-i în piept.

– Mi l-ai dăruit doar ca să mi-l iei înapoi?

Darul are un preţ, la urma urmei? I-ai fi lăsat pe cei nevinovaţi să sufere, mamă a inimii mele? Totul se reduce numai la sînge?

Se lăsă să alunece pe jos, ghemuită în cerc. Pentru prima şi ultima oară în viaţa ei, îşi blestemă harul.

* * *

– Îmi ascunde ceva.

Sam se plimba prin bucătăria casei în care crescuse.

– O ştiu.

– Ţi-o fi ascunzînd...

Mac făcu loc printre documentele întinse pe masa din bucătărie. Le studiaseră în timpul micului dejun, pînă cînd apăruse Sam.

– Azi-noapte a început să mă sîcîie ceva, dar nu-mi pot da seama ce anume. Am recapitulat tot ce am despre Cele Trei Surori: insula, femeile, descendenţii... Am citit tot jurnalul propriului meu strămoş. Şi simt că-mi scapă ceva. Un anumit unghi. Un... o... Ce cuvînt a folosit Mia? O *interpretare*.

Sam împinse peste masă geanta pe care o adusese cu el.

– Poţi să le adaugi şi pe astea – cel puţin pînă va observa că i le-am luat din bibliotecă.

– Oricum voiam să arunc o privire peste ele.

Atent, cu respect, Mac scoase din geantă un catastif vechi şi cu scoarţe zgîriate.

– Mia mi-a dat cale liberă să-i cercetez cărţile şi registrele.

– Atunci, ne vom folosi de asta cînd o să-mi facă gură că de ce le-am adus aici. Am să vorbesc şi cu Zack.

Sam îşi zornăi mărunţişul din buzunar, începînd iar să se plimbe prin buăcătărie.

– Familia Todd locuieşte pe insulă de cînd lumea, iar el a simţit tot timpul pulsul vieţii aici. Poate că, dacă reuşesc să găsesc întrebările potrivite, voi afla de la Zack răspunsurile corecte.

– Mai avem doar o săptămînă şi ceva pînă la luna plină.

– Începe să te îndopi, profesore, îi spuse Sam, uitîndu-se la ceas. Eu trebuie să mă duc la lucru. Dacă descoperi ceva, să mă anunţi şi pe mine.

Mac mormăi o încuviinţare, deja absorbit în lectura primului volum.

* * *

În loc de a se duce la maşină, Sam îşi urmă instinctul şi coborî pe plajă, îndreptîndu-se spre peşteră.

Întotdeauna îl atrăsese ceva acolo, încă dinainte de a o fi cunoscut pe Mia. În copilărie, fugea de lîngă mama lui sau doică şi venea în

peşteră – fie şi doar ca să se ghemuiască şi să doarmă. Îşi mai amintea şi acum cînd chemaseră poliţia să-l caute – avusese doar trei ani. Îl găsise tatăl lui Zack, smulgîndu-l dintr-un vis în care dormea în braţele unei femei frumoase, cu păr roşu şi ochi cenuşii.

Îi cîntase în gaelică, o poveste în versuri despre un chipeş leopard-de-mare care iubise o vrăjitoare, apoi o părăsise ca să se întoarcă în adîncuri.

Intră în peşteră şi-i simţi mirosul. Ba nu, se corectă el, fascinat. Simţea mirosul amîndurora. Aroma slabă, de plante, a femeii care-i cîntase, şi parfumul mai profund şi mai bogat al celei pe care o iubea.

Mamă, o numise. Mia, în noaptea cînd o văzuseră plecînd de acolo cu blana leopardului-de-mare prefăcut în om. Se lăsă pe vine, să studieze pardoseala peşterii, în locul unde-l văzuse pe bărbatul adormit.

– Aveai chipul meu, spuse el cu glas tare. La fel cum şi ea avea faţa Miei. Cîndva, acceptasem ideea că nu ne era hărăzit să fim împreună. Era una dintre numeroasele mele scuze. Tu ai plecat, am plecat şi eu... Dar m-am întors.

Se întoarse într-o parte, citind cuvintele pe care le scrijelise în piatră, cu atîţia ani în urmă. În timp ce citea, îşi scoase de sub cămaşă lanţul pe care-l purta la gît. Piciorul său atinse un obiect care se rostogoli cu un clinchet metalic.

Cu o mînă strînsă în jurul inelului pe care-l purta petrecut pe lanț, îi culese perechea.

Inelul mai mic era oxidat rău, dar simți încrustațiile care-l încercuiau. Același arabesc celtic cu noduri înconjura inelul pe care-l găsise în grota de pe coasta de vest a Irlandei. Același model ca al desenului gravat de Mia sub promisiunea întipărită de el în stîncă.

Ușor, strînse degetele împrejurul inelului și-l descîntă cu un farmec pe care și-l amintea vag. Cînd desfăcu iar palma, micul inel lucea ca argintul.

Îl studie mult timp, apoi îl petrecu pe lanț, lîngă perechea lui.

* * *

În biroul ei, Mia imprima niște comenzi primite prin e-mail. După ce le termină, le puse deoparte, pentru a fi completate, și începu să lucreze la hîrtiile adunate în timpul scurtei sale absențe. Se folosise de ele ca de o scuză ca să plece cît mai devreme de-acasă – deși, după cum își amintea, nici Sam nu păruse prea dornic s-o rețină.

Pe la nouă, făcuse niște progrese considerabile, și se întrerupse ca să dea primul telefon. Trebuia să discute cît mai curînd cu avocatul, pentru a opera cîteva modificări în

testament.

Își spunea că nu era fatalistă – doar pragmatică.

Avea să-i lase casa lui Sam. Știa că era demn de încredere – ca s-o întrețină, să îngrijească grădina și să păzească inima insulei.

Librăria îi revenea lui Lulu, dar se hotărîse să-i atribuie un anumit procentaj și lui Nell. Nu se îndoia că Lulu urma să fie de acord.

Biblioteca i-o lăsa lui Mac, omul cel mai potrivit ca s-o folosească. Pentru Zack avea colecția de stele și ceasul străbunicului ei.

În sfîrșit, introduse toate hîrtiile în sertarul de jos și-l încuie. Nu intenționa ca oricare dintre acele aranjamente să fie necesar în viitorul prea apropiat, dar credea cu tărie în pregătirile pentru orice eventualitate.

Apoi luă formularele imprimate, și le duse la parter, pentru a fi completate comenzile. Își vedea de treburile zilei – și de viața ei.

* * *

– Ceva nu e-n regulă.

– Mda, fu și Ripley de acord. Sînt prea mulți oameni pe plajă, și jumătate din ei sînt idioți.

– Serios, Ripley. Sînt foarte îngrijorată pentru Mia. Nu mai avem decît două zile pînă la luna plină.

– Știu în ce zi a lunii sîntem. Uită-te la tipul ăla de-acolo, de pe prosopul cu Mickey Mouse. Se prăjește ca peștele-n tigaie. Pariez că-i din Indiana sau așa ceva, și n-a mai văzut o plajă niciodată-n viața lui. Ia așteaptă-mă un minut...

Porni pe nisip și-l îmboedi cu vîrful piciorului pe omul cu pielea roșie ca racul. Nell o aștepta în timp ce-i ținu predica, arătînd spre cer, apoi împungînd umărul omului cu degetul, ca pentru a verifica dacă se copsese bine.

În timp ce Ripley revenea, turistul își scoase loțiunea de soare și începu să se ungă.

– Serviciul meu public pe săptămîna asta. Și acum, în legătură cu Mia...

– E prea calmă. Își vede de ale ei de parcă totul ar fi normal. Aseară a venit la întrunirea clubului de lectură, iar acum e înăuntru și verifică inventarul. Peste cîteva zile vom face cea mai grea vrajă din viața noastră, iar ea mă bate pe umăr și-mi spune c-o să fie bine.

– Întotdeauna a avut apă de la gheață în loc de sînge. De ce te miri?

– Ripley.

– Bine, bine.

Pufnind scurt, Ripley porni pe dig, pentru aș-i încheia rondul pe plajă.

– Și eu sînt îngrijorată. Acum ești mulțumită? Iar dacă n-aș fi, își face Mac destule probleme pentru amîndoi. S-a îngropat în cercetări și ia

note ore-n şir. Crede că Mia ştie ceva şi nu ne spune.

– Şi eu cred la fel.

– Cu asta, sîntem trei. Nu ştiu ce naiba să facem.

– Zack şi cu mine am vorbit despre asta. Am putea să-i cerem socoteală. Cu toţii, în acelaşi timp.

– Cum, ca la un interogatoriu? Fii serioasă. Femeii ăsteia nu-i poţi deschide gura nici cu-o pîrghie. Aş vrea să nu-mi placă asta la ea.

– Mi-a venit încă o idee. Mă gîndeam că, amîndouă împreună, am putea... ei bine, dacă am fi legate, am putea să penetrăm armura asta pe care şi-a creat-o, ca să vedem la ce se gîndeşte.

– Adică să pătrundem cu forţa în gîndurile ei private, fără să-i cerem voie?

– Da... Uită ce-am spus. E grosolan, viclean şi indiscret.

– Mda, şi tocmai de-asta-mi place. Excelent idee. Pot să-mi iau o oră...

Se uită la ceas.

– Chiar acum. Casa ta e mai aproape.

* * *

Peste douăzeci de minute, Ripley zăcea cu faţa în sus pe podeala livingului lui Mia, transpirată şi gîfîind.

– Dumnezeule! Ce scorpie e! Trebuie s-o admiri pentru asta.

– Parc-am încerca să ne săpăm drum prin beton cu o scobitoare... comentă şi Nell, ştergîndu-se pe frunte cu antebraţul. N-ar trebui să fie chiar aşa de greu...

– S-a aşteptat să încercăm. Era pregătită să ne întîmpine. Doamne, puternică mai e! Şi are într-adevăr ceva de ascuns.

Ripley îşi şterse palmele umede pe pantaloni.

– Acum chiar că sînt îngrijorată. Hai să-l sondăm pe Sam.

– Nu putem. Protecţia pe care şi-a făcut-o are legătură şi cu el, probabil. N-ar fi în regulă. Ripley, îl iubeşte.

Cu privirea în tavan, Ripley se bătu cu degetele pe burtă.

– Dacă aşa a ales ea...

– Nu a fost alegerea ei. Cel puţin, aşa dă de înţeles. Îl iubeşte dar, din cîte-mi pot da seama, asta n-o face să fie fericită.

– Niciodată n-a putut fi o fiinţă simplă. Ştii ce cred eu? Cred c-o să încerce să atace în timpul vrăjii de alungare. O lovitură dublă. A luat deja hotărîrea, Nell. Nu face nimic în virtutea impulsurilor de moment.

– Ripley, a spus că noi şi copiii noştri vom fi în siguranţă.

– Aşa.

– De ea, însăşi, n-a spus nimic.

Capitolul 19

Sam îşi lărgi cravata, în timp ce-l privea pe Mac cum dădea ocol casei galbene, cu unul din aparatele lui. Din cînd în cînd, se întorcea din drum şi se lăsa pe vine, bombănind.

– E un spectacol nemaipomenit, nu?

Lîngă Sam, Ripley se legăna pe călcîie.

– Îşi face numărul ăsta şi la noi acasă, şi la Lulu – de cîte două ori pe zi.

– Despre ce e vorba, Ripley?

Sam venise direct de la o şedinţă, iar Zack şi Nell urmau să sosească din clipă-n clipă.

– De cea nu participă şi Mia la ceea ce trebuie să facem?

– Numai Mac ţi-ar putea spune. Eu ştiu doar cîteva fragmente.

Îşi înclină capul într-o parte, în timp de Mac venea spre ei.

– Bine, domnule doctor Booke, care-i povestea?

– Ţi-ai închis ermetic locul ăsta, îi spuse el lui Sam. Bună treabă.

– Mersi, doctore. Şi acum, despre ce mama dracului e vorba aici?

– Să-i aşteptăm şi pe ceilalţi. Mai am de adus unele chestii din maşină. Mia te aşteaptă cumva, pe la ora asta?

– Nu pontez la sfîrşitul programului.

Observînd amuzamentul celorlalţi la auzul acestor cuvinte, Sam strînse din dinţi.

– Ascultă, în scurt timp va porni spre casă. Lulu, care probabil i-a pasat încăpăţînarea ei, prin osmoză, s-a întors şi ea acasă. Nu-mi convine ca Mia să stea mult timp singură.

– O să-ţi dăm drumul cît mai repede, ca să te duci la mămica... începu Ripley, dar cînd văzu expresia îngheţată de pe chipul lui Sam, încercă să-l tempereze:

– Ei, ei... Mai uşor, Sam. Doar sîntem în aceeaşi echipă, mai ţii minte?

– Ce cald e aici, afară...

Şi, cu aceste cuvinte, Sam se răsuci pe călcîie şi intră în casă.

– Are nervi, remarcă Ripley, în timp ce trecea pe lîngă ea.

– Cine n-are? Uite-i şi pe Nell şi Zack că vin. Să începem.

În următoarele zece minute, Sam îşi văzu casa invadată. Nell, care anticipase vizibil starea în care se aflau proviziile lui, adusese fursecuri şi un termos cu ceai de la gheaţă. Reuşi să creeze o atmosferă de petrecere, cu toate că Mac îşi întindea pe masă hîrtiile şi cărţile.

– Nell, nu vrei să stai jos? o trase Zack spre un scaun. Să se mai odihnească şi copilul ăla, măcar cinci minute.

– Auzi, eu am doi! se lăudă Ripley, săltîndu-se pe bufetul din bucătărie, de unde ştërpeli un fursec. Aşa că, haideţi să-ncepem. Ieri, Nell şi cu mine ne-am hotărît să facem un mic număr de spionaj...

– N-a fost spionaj.

– Ar fi fost, continuă Ripley, dacă ne reuşea. Dar nu s-a putut. Mia e complet blocată. S-a închis ca într-un seif.

– Şi crezi că asta-i o noutate? o întrebă Sam.

– Se întîmplă ceva în creierul ăla mofturos al ei, şi nu vrea să mai afle şi alţii, continuă Ripley. E iritant – dar, mai mult decît atît, ne face să ne îngrijorăm.

– A stabilit ce-o să facă.

– Aici cred că ai dreptate, îi spuse Mac lui Sam. În cealaltă noapte, cînd ne-am adunat toţi la un loc, a spus ceva în sensul că ştie toate aspectele, toate interpretările, şi m-a pus pe gînduri. La prima vedere, totul e clar şi precis.

Sarcina ei, ca s-o numim aşa, are de-a face cu iubirea. Iubire fără margini. Putem considera asta ca însemnînd că-i e sortit să iubească astfel, sau să dea drumul, de bunăvoie, unui ataşament care o îngrădeşte. Cu scuzele de rigoare, adăugă el.

– Am mai discutat despre asta.

– Mda, dar lucrurile care par clare şi precise rareori sînt într-adevăr aşa. Prima soră, omoloaga ei, l-a prins într-o cursă pe bărbatul pe care-l iubea. Dacă iei unui leopard-de-mare, îl legi de uscat şi de tine. Şi-au făurit împreună o viaţă, o familie... Dar sentimentele lui pentru ea erau un rezultat al magiei, nu al unei alegeri proprii. Cînd şi-a găsit blana, a renunţat la înfăţişarea de om şi a părăsit-o.

– N-a putut rămîne, interveni Sam.

– Fără discuţie. Acum, o posibilă interpretare este aceea că Miei i se cere să *găsească* o iubire fără margini. Una care să vină la ea fără vrăji sau condiţii. Care să fie pur şi simplu ceea ce este.

– O iubesc. I-am spus-o.

– Mai trebuie să te şi creadă, îi puse Zack o mînă pe umăr lui Sam. Şi să accepte, sau să refuze.

– Dar asta nu e singura interpretare. Mai trebuie şi să urmezi calea asta...

Mac luă una dintre cărţile vechi şi o deschise într-un loc pe care-l însemnase.

– Asta-i o istorie a insulei, scrisă la începutul

anilor o mie şapte sute, pe baza unor documente pe care nu le-am văzut niciodată. Dacă Mia are aceste documente, nu sînt în bibliotecă.

– Nu le-ar ţine acolo.

Privirea lui Sam devenise tulbure de îngrijorare.

– Cel mai probabil, le-ar avea în turn.

– Aş dori să le văd şi eu – dar, în scopurile care ne interesează pe noi, ce am aici e de ajuns. Descrie într-o oarecare amănunţime legenda, continuă Mac. Am să scot în evidenţă numai ideile principale.

Îşi potrivi ochelarii şi începu să parcurgă pagina îngălbenită.

– „Prin vrajă s-a format, prin vrajă va înflori sau va pieri. Astfel, cercul poate găsi de cuviinţă să aleagă viaţa sau moartea, o dată de trei ori. Sînge din sîngele lor, mînă de mîna lor. Cele trei care trăiesc trebuie să facă faţă întunecimii, fiecare de una singură. Iar Aerul trebuie să-şi afle curajul. Să întoarcă spatele primejdiei care ar distruge-o, sau s-o înfrunte." Tu le-ai făcut pe amîndouă, îi spuse el lui Nell. „Cînd o să se vadă pe sine, cînd o să-şi dea sieşi ceea ce iubeşte, cercul e neîntrerupt. Astfel Pămîntul îşi va căuta dreptatea, fără sabie sau lance. Să nu verse alt sînge decît pe-al ei, apărînd ceea ce este şi tot ceea ce iubeşte."

Ripley îşi întoarse mîna cu palma în sus şi

studie cicatricea subțire care o străbătea.

– Cred că și pe-asta am făcut-o.

– Ai avut de ales, se întoarse Mac spre ea. O alegere mai grea decît ne dăduserăm seama. „Iar cînd se face dreptate cu compasiune, cercul e neîntrerupt. Astfel, Focul trebuie să caute în inima ei, s-o deschidă și s-o lase astfel dezgolită. Să vadă iubirea fără margini și să-i ofere ceea ce-i este scump, viața. Cînd inima ei e liberă, cercul e neîntrerupt. Puterea celor trei se va întregi laolaltă și va rezista. Patru elemente se înalță și pun capăt Întunericului."

– Un sacrificiu? Cu *viața?* se repezi Sam înainte. Și-ar putea jertfi propria viață?

– Stai așa...

Zack îi puse mîinile pe umeri, ținîndu-l în loc, cu putere.

– Așa o interpretezi și tu, Mac?

– S-ar putea considera că fiecare dintre ele, și-ar fi dat viața pentru celelalte. Pentru noi. Pentru curaj, pentru justiție, pentru iubire. Cartea asta provine din biblioteca lui Mia, deci reprezintă o opțiune de care și ea e conștientă. Întrebarea este: e o opțiune pe care ar avea-o în vedere?

– Da.

Mai palidă, Nell o privi pe Ripley.

– E valabil pentru oricare dintre noi.

Ripley dădu și ea din cap.

– Dacă-şi închipuie că e singura cale. Însă n-ar face-o.

Stînjenită, se desprinse de lîngă bufet.

– Şi-ar aduna puterile împotriva a oricine sau orice.

– Nu e de ajuns.

Sam îşi strînse pumnii, ca şi cum şi-ar fi putut strivi în ei frica şi furia.

– Nu e nici pe departe de-ajuns. N-am să stau cu mîinile-ncrucişate, în timp ce ea se gîndeşte să moară ca să salveze cîteva mile pătrate de pămînt. O să terminăm cu toată povestea asta.

– Vorbeşti degeaba, cum ştii foarte bine.

Tot mai nervoasă, Ripley îşi smulse şapca din cap.

– Nu poţi opri ceva ce s-a pus în mişcare de secole. Şi eu am încercat, şi a trecut drept peste mine.

– Viaţa ta nu e în joc, aşa-i?

Dac-ar fi văzut numai furia, poate că l-ar fi repezit – dar îi văzu şi spaima.

– Ce zici, îi tragem amîndoi o săpuneală lui Mia, după ce se termină totul?

– S-a făcut.

O strînse de umeri, apoi îşi lăsă mîinile să cadă.

– Degeaba i-am cere socoteală în legătură cu chestia asta. N-am putea s-o clintim din loc. Nu rezolvăm nimic nici dac-o ducem pe sus de pe

insulă. Trebuie să se facă ultimul pas. iar aici e cel mai bine. Aici era sortit să fie făcut. Cu noi. toți, adunați la un loc.

– În centrul puterii, îi dădu dreptate Mac. Centrul ei, cercul ei. Forța ei e cea mai rafinată, și cea mai puternică. Dar asta mă duce la concluzia că ceea ce va veni împotriva ei își va aduna niște forțe la fel de mari.

– Acum sîntem mai mulți, precizã Nell.

Întinse mîna spre a soțului ei, iar pe cealaltă și-o puse pe abdomen.

– Legați la un loc, avem o energie formidabilă.

– Mai există și alte surse de putere, dădu din cap Sam, în timp ce-n minte i se contura o idee. Le folosim. Pe toate.

* * *

Avea capul limpede și gîndurile controlate, cînd intră în casa de pe faleză. Mia nu era singura care putea să blocheze accesul înăuntru.

O găsi în grădină, sorbind calmă un pahar de vin, cu un fluture în palmă, mișcîndu-și încet aripile.

– Ce tablou încîntător, comentă el, în timp ce o sărută pe creștet, apoi se așeză în fața ei. Cum a fost ziua de azi?

Un moment, Mia nu spuse nimic, studiindu-i

doar chipul, în timp ce sorbea din vin. Ceea ce se afla înăuntrul ei tînjea sub o voință de oțel.

– Ocupată, productivă. Și a ta?

– La fel. Un copil și-a prins capul între barele de fier ale unui balcon. A rezistat destul de bine, dar maică-sa a-nceput să țipe ca din gură de șarpe și ne-a cerut să tăiem gratiile. Cum nici prin minte nu-mi trecea să stric o balustradă veche de cîteva secole, tocmai mă pregăteam să-l eliberez cu un descîntec scurt, dar menajera mi-a luat-o înainte: l-a uns pe cap cu ulei pentru bebeluși, și a ieșit ca un dop.

Mia zîmbi și avu mărinimia de a-i întinde paharul, ca să ia și el o sorbitură. Ochii însă îi era atenți, precauți.

– Cred că i-a plăcut toată aventura, Sam. Am observat că-mi lipsesc niște cărți dim bibliotecă.

– Hmm?

Sam întinse o mînă, iar fluturele își luă zborul din palma ei, oprindu-i-se grațios pe vîrful degetului arătător.

– Mi-ai spus că pot folosi biblioteca.

– Unde sînt cărțile?

Îi înapoie paharul cu vin și fluturele.

– Le-am răsfoit pe unele dintre ele, în căutarea unor perspective noi asupra situației.

– Aha...

Un fior înghețat îi străpunse inima.

– Și?

– Niciodată n-am susţinut că am talente de cercetător, ridică el din umeri. I-am menţionat ceva lui Mac în trecere, şi mi le-a cerut cu împrumut. M-am gîndit că n-ai să te superi.

– Aş prefera să rămînă în casă.

– A... Bine... O să le aduc înapoi. Ştii, cînd stau aici cu tine, mă simt... perfect. Şi de fiecare dată cînd mă uit la tine, simt că mi se dă peste cap inima-n piept. Şi asta e o senzaţie perfectă. Te iubesc, Mia.

Genele ei se coborîră.

– Ar trebui să pregătesc cina.

Cînd se ridică, Sam o luă de mînă.

– Te ajut şi eu.

Îşi înlănţui degetele printre ale ei, în timp ce se ridicau în picioare.

– Nu e nevoie să faci tu toată treaba.

"Nu mă atinge," îi ceru Mia în gînd. „Nu încă. Nu acum."

– Prefer să fiu singură... la bucătărie.

– Fă loc, îi propuse el. Nu plec nicăieri.

* * *

Punea el ceva la cale, Mia nu se îndoia. Era prea al naibii de amabil, de atent, de săritor. Dacă n-ar fi ştiut ce ştia, s-ar fi putut întreba dacă nu cumva îi făcuse cineva farmece de bună-purtare.

Oricît ar fi părut de ridicol, chiar şi pentru ea

însăşi, îl prefera într-o dispoziţie mai bătăioasă. Atunci, măcar ştia la ce să se aştepte.

Totuşi, nu avea timp să scormonească, şi nu putea risca să-i dea ocazia de a scormoni şi el în mintea ei.

În ziua lunii pline, se trezi în zori. Îl lăsă să doarmă şi ieşi pe faleză. Acolo, adună foc de la soarele ce răsărea şi putere din valurile mării.

Cu braţele desfăcute, bău puterea şi mulţumi pentru harul pe care-l avea.

Cînd se întoarse, îl văzu pe Sam privind-o de pe balconul dormitorului. Ochii li se întîlniră şi se susţinură. Între ei scăpără un fulger. Cu părul fluturat de vînt, Mia porni înapoi spre casă, fără să ia în seamă ceaţa cu margini negre care se tîra la marginile lumii ei.

* * *

Pe la amiază, cafeneaua era plină, iar Mia nu putea face un pas fără s-o salute sau s-o cheme cineva.

Ca să scape îndeajuns cît să-şi tragă respiraţia, se refugie la bucătărie, unde înhăţă o sticlă de apă din frigider.

– Hester Birmingham mi-a spus adineaori că specialitatea săptămînii ăsteia e îngheţata lui Ben şi-a lui Jerry.

– Doi dintre favoriţii mei, răspunse Nell, în

timp ce pregătea un sandvich cu pui fript şi brînză brie.

– Era foarte preocupată. Mă aşteptam să izbucnească-n plîns din clipă-n clipă.

– Unii dintre noi ne luăm în serios îngheţatele. Ce-ar fi să mănînc şi eu o porţie. Putem face unele cu fructe, la noapte... după...

– Perfect. Mă bucur că nu-ţi faci griji pentru la noapte.

Mia se apropie, pentru a-i masa scurt spatele.

– Ai toate cele necesare. Mîine, se va fi terminat. Nici o umbră n-o să mai rămînă.

– Sînt convinsă. Dar trebuie să mă laşi să-mi fac ceva griji şi pentru tine.

– Surioară...

O clipă, Mia îşi rezemă obrazul de părul lui Nell.

– Te iubesc. Acum am să plec de-aici. Încă mai am de făcut destule lucruri. Ne vedem diseară.

În timp ce Mia ieşea grăbită, Nell închise ochii. Şi se rugă.

* * *

Nu era deloc simplu să plece. Pînă cînd reuşi să ajungă în biroul ei, să ia hîrtiile pe care le încuiase acolo şi să coboare la parter, trecuse o oră în cap.

– Lulu. o chemă ea, cu un gest. spre camera din spate. Două minute...

– Sînt ocupată.

– Două minute, repetă Mia şi intră.

– N-am timp să trăncănesc, iar de încă o pauză n-am nevoie.

Cu faţa schimonosită a dezaprobare, Lulu şonticăi spre camera din fund. Avea gipsul acoperit cu semnături colorate şi cîteva ilustraţii obscene.

– Am clienţi.

– Am văzut. Iartă-mă, trebuie să mă duc acasă.

– Sîntem în plină zi, naibii. Dacă-mi dai voie să-ţi amintesc, am doar un singur braţ, nu şase, ca de obicei.

– Îmi pare rău.

În gît i se ridicase un nod de emoţie, sugrumîndu-i vocea înainte de a putea să-l înghită.

– Ţi-e rău, sau ce ai? întrebă Lulu.

– Nu... Nu, n-am nimic. Putem închide magazinul pentru restul zilei. Nu vreau să te surmenezi.

– Să fiu a dracu' dacă închid. Vrei să tragi chiulu'? N-ai decît – da' eu nu-s o afurisită de invalidă, şi mă pricep să conduc o librărie.

– Ştiu. N-am să-ţi rămîn datoare.

– Pe bune că nu. O să-mi iau o după-amiază

liberă săptămîna viitoare, şi-atunci o să poţi sta tu-n tranşee, în locul meu.

– Ne-am înţeles. Îţi mulţumesc.

Atentă la braţul fracturat al lui Lulu, Mia o strînse la piept, după care, neputîndu-se stăpîni, îşi îndesă faţa în părul ei.

– Îţi mulţumesc.

– Dacă ştiam c-o să te ambalezi aşa, mi-aş fi luat două după-amieze libere. Hai, du-te odată, dacă tot vrei să pleci.

– Te iubesc, Lu. Mă duc.

Îşi agăţă traista pe umăr şi, repezindu-se afară, nu văzu lacrimile care umpluseră ochii lui Lulu, nici n-o auzi înghiţindu-şi-le.

Iar cînd fu sigură că Mia n-o mai auzea, Lulu şopti:

– Binecuvîntată să fii, fetiţo.

* * *

– Totul e-n ordine, doamnă Farley?

– Totul.

Sam dădu din cap.

– Îţi mulţumesc pentru ajutor. Va trebui să las totul în mîinile dumitale capabile.

– Domnule... Sam, se corectă ea. Ai fost un băiat interesant, şi bun, una peste alta. Iar ca bărbat, eşti şi mai reuşit.

– Eu...

Nu-şi putea găsi cuvintele.

– Îţi mulţumesc. Trebuie să mă duc acasă.

– O seară bună îţi doresc.

– Va fi una despre care să se scrie-n cărţi, prezise el, în timp ce ieşea din birou.

În casa galbenă erau diverse lucruri de care avea nevoie. Instrumente ale lui proprii, pe care nu le dusese acasă la Mia. Şi le împachetă – cel mai vechi stilet ritual, spada rituală, borcanul unde-şi ţinea sarea de mare. Luă pe el o cămaşă de culoare închisă şi nişte jeanşi, şi se hotărî să-şi ducă roba neagră acolo, în loc de a conduce maşina îmbrăcat cu ea. Împachetă în mătase o baghetă favorită.

Puse toate acestea într-o cutie de lemn încrustat pe care familia lui o avea de cîteva generaţii.

În locul unei amulete sau al unui pandantiv, purta pe lanţ două inele de argint.

Înainte de a porni spre maşină, se întoarse să privească înapoi casa şi pădurea din spatele ei. Protecţia lui avea să reziste. Refuza să creadă altceva.

Simţea clocotul mărunt al propriei sale puteri, în timp ce trecea peste perimetrul vrăjit, ieşind în stradă.

Forţa îl izbi, ca o lovitură în plin care-l smulse de pe picioare, azvîrlindu-l înapoi. Trupul i se prăvăli la pămînt, iar în cap i se învîrtiră o

mie de stele negre.

Capitolul 20

– O să-ți ia o oră ca să instalezi toate echipamentele astea, se plînse Ripley, în timp ce Mac încărca ultimele obiecte în Land Rover.

– Ei, nici chiar aşa...

– Mereu spui la fel.

– Probabil nici n-o să am nevoie de ele, dar prefer să nu risc. Ăsta promite să fie unul dintre cele mai mari evenimente paranormale din istoria consemnată în scris. Poftim, trînti el portiera compartimentului din spate. Eşti gata?

– Sînt gata de nu ştiu cînd. Hai să...

Mac o privi stupefiat cum îşi dădea ochii peste cap şi se apuca de gît cu mîinile încleştate, sufocată.

* * *

Nell îl aşteptă pe Zack să pună geanta cu instrumentele ei în maşină.

– O să reuşim, îi spuse ea. Mia s-a pregătit toată viaţa pentru momentul ăsta.

– Nu strică să avem şi ceva de rezervă.

– Într-adevăr, iar ideea lui Sam nu numai că a fost genială, dar şi vorbeşte despre scopul insulei.

Zack luă cooler-ul cu îngheţata şi ingredientele.

– Sînt de aceeaşi părere. Dar mă simt cam neliniştit, cînd ştiu că Remington a devenit catatonic. Cunoscutul meu mi-a spus că parcă i-ar fi apăsat cineva un comutator. A ieşit din funcţiune pur şi simplu.

– E folosit. Poate să-mi pară rău pentru el, fiindcă s-a deschis în faţa acelei forţe care, fără discuţie, îl va distruge.

– Ceea ce îl posedă te doreşte pe tine, Nell.

– Nu.

Îl atinse pe braţ. Omul care-i fusese cîndva soţ şi torţionar n-o mai speria.

– Ceea ce e în el doreşte totul, şi în primul rînd pe Mia.

Dădu să deschidă portiera maşinii – cînd, cu un ţipăt şocat, se îndoi de mijloc.

– Ce e?! Nell?

– Crampe... Doamne, copilul!

– Ţine-te bine! Rezistă doar!

O luă în braţe, înfruntîndu-şi panica la

vederea durerii de pe fața ei.

– O să te duc la doctor. Va fi bine.

– Nu, nu, nu...

Îndesîndu-și fața în umărul lui, Nell făcu un efort să reziste durerii și terorii.

– Așteaptă... Așteaptă numai...

– Nici o clipă.

Zack smuci de portieră și. vru s-o urce în mașină, dar Nell se ținea de el ca un scaiete.

– Nu e real... Nu e real... Mia a spus că vom fi în siguranță, eu și copilul. Era sigură. Ceea ce simt *nu* e real.

Căută în adîncurile făpturii ei, dezgropînd puterea de sub frică.

– E doar o iluzie, ca să ne țină la distanță. Să ne împiedice să formăm cercul.

Expiră prelung, tremurător, iar cînd îl privi din nou pe Zack, pielea îi era luminoasă.

– E o minciună, spuse ea. Trebuie să ajungem la Mia.

* * *

Se duse mai întîi pe faleză, unde se opri și stătu în vîntul care-i umfla roba albă ca luna ce încă nu răsărise. Simțea tenebrele îndesîndu-se, cu margini reci ca gheața și tăioase ca o lamă de brici.

Privi, calmă, cum se rostogolea ceața de pe

mare. începînd pas cu pas să se întindă peste insulă.

Cu oricîtă străşnicie îşi păzise gîndurile, duşmanul înţelesese un lucru. În noaptea aceea se dădea bătălia decisivă.

– Aşa să fie, murmură ea – şi, întorcîndu-se, intră printre umbrele prelungi ale pădurii tot mai întunecate.

Ceaţa o înconjura din toate părţile. Rece şi plină de şoapte. O simţea gîdilîndu-i pielea ca nişte mici degete oribile. Parcă voia s-o întărîte.

Auzi urletul prelung şi scăzut al unui lup, aproape ca un rîs. Panica îi penetră armura, în timp ce pîcla se tîra hidos pe sub poalele robei.

Cu un sunet dezgustat, o plesni, împingînd-o la o parte de pe cărare, deşi ştia că astfel îşi risipea o parte din energia adunată cu atîta grijă.

Cu pulsul bubuindu-i în vene, se duse în poiană – la inimă, să-şi aştepte cercul.

N-avea să fie uşor, îşi spuse ea, şi-şi trase emoţiile înapoi. Şi le imagină strălucitoare şi întunecate, coagulîndu-se într-o singură rază îngustă, îngropată în inima ei. Nu-i era atît de uşor să vatăme ceea ce iubea, să se folosească de acea iubire pentru a distruge.

Avea să apere. Şi să învingă.

Nell veni prima, alergînd prin pădure, împreună cu Zack. Îşi aruncă braţele împrejurul ei.

– N-ai pățit nimic!

– Nu.

Cu blîndețe, Mia o împinse înapoi.

– Ce s-a întîmplat?

– A încercat să ne oprească. Mia, e foarte aproape.

– Știu.

Luă ambele mîini ale lui Nell într-ale ei, strîns.

– Tu și ai tăi nu veți păți nimic. Trebuie să începem. Soarele aproape a apus.

Îi dădu drumul lui Nell, desfăcu brațele, iar lumînările pe care le rînduise în jurul luminișului se aprinseră, toate în același moment.

– Vrea să fie întuneric, spuse ea, apoi se întoarse spre Ripley, care tocmai ajungea la rîndul ei în poiană.

– Nenorocitul a crezut că poate să mă sperie.

Își lăsă jos geanta cu scule, în timp ce Mac aducea primul braț de echipamente de la mașină.

– A venit vremea să-i arătăm stîrpiturii cu cine are de-a face.

– Mi-ar prinde bine o mînă de ajutor, la adusul lucrurilor, spuse Mac.

– N-avem prea mult timp, îl preveni Mia.

– E timp destul, spuse Sam, venind cu unul dintre monitoarele lui Mac și propria lui ladă de lemn încrustat.

Mia porni spre el și-i atinse colțul gurii cu

vîrful unui deget.

– Îţi curge sînge.

– Mi-a dat un pumn. fraierul.

Sam îşi şterse sîngele cu dosul mîinii.

– Îi sînt dator.

– Atunci, haideţi să ne luptăm.

Ripley îşi scoase din geanta cu instrmente propria ei spadă rituală.

Pentru prima dată în cîteva zile, Mia rîse – din toată inima.

– Nu te schimbi niciodată. Locul ăsta e sacru. Este inima. Cercul din cerc apără totul de frig şi întuneric. Aici unde stau cele trei surori, îmi voi întîmpina şi sorţii mei.

În timp ce vorbea, începu să parcurgă marginile poienii, cu picioarele doar la un pas de ceaţa care bolborosea.

– O dată ce acest cerc s-a întocmit, legătura noastră va dura la nesfîrşit.

– Nu aşa începe ritualul de izgonire, remarcă Sam, dar Mia îl ignoră, continuînd:

– Soarele care apune îmi dă al său foc, luna se-nalţă tot mai sus peste-acest loc.

Luă un borcan şi întinse un cerc de sare marină în jurul soţilor surorilor ei.

– Unu este trei şi trei unul este, prin sîngele nostru plasa se urzeşte. Ce-i întunecat, de mine însemnat, astfel o să fie, pentru veşnicie. Cum voiesc, aşa să fie.

Ridică brațele și chemă tunetul.

– Trasați cercul următor, porunci ea, apoi se uită la Sam. Știu ce fac.

– Și eu.

În timp ce era întocmit cercul, Mac își studia contoarele.

– Din cîte pot să urmăresc totul, prin trasarea cercului exterior, în jurul poienii, concentrează forța negativă asupra ei. Chiar și cînd e unită cu celelalte, tot ea rămîne ținta.

– Pe asta Sam a chemat-o, replică Zack.

– Exact. Ne-a încercuit cu sarea din mare, ca o a doua formă de apărare. Planul ei este să rămînem în cercul protector, orice s-ar întîmpla.

– Vezi să nu, declară Zack,

– Și tu ai dreptate. Puterea crește.

Putea s-o simtă.

În jurul cercului se unduia o lumină aurie închisă. Cu vîrfurile armelor, fiecare își zgîrie simbolul pe pămînt. Prima cîntare se înălță o dată cu luna.

– Aer și pămînt și foc și apă, mamă către fiu și fiu către fiică. Prin sîngele nostru ne revendicăm dreptul ca puterea din noapte s-o chemăm. Sub lumina Lunii Pline, cerem ce ni se cuvine. Lumina căutăm, vederea o aflăm.

Nell își ridică brațele.

– Din Aer vin, Aeru-l chem, aduc vînturi ce cresc și gem, să mături tot ce caută-a vătăma, îmi

folosesc magia şi puterea mea. Îi sînt stăpînă Aerului şi Aerul mi-e mie. Cum voiesc, aşa să fie.

Şi, în timp ce vîntul se înteţea vuind, Ripley îşi ridică şi ea braţele.

– Din Pămînt vin, Pămîntu-l trezesc. Sub tălpile mele, cutremure cresc. Îl va înghiţi bezna ce-i a mea, şi nimic căderea lui n-o va urma. Pămîntului îi sînt stăpînă, Pămîntul mi-e mie. Cum voiesc, aşa să fie.

Pămîntul se cutremură.

– Din Apă vin, îşi înalţă Sam braţele. Apa o cer. Torente din mare, potopuri din cer. Să spele această insulă de lumină şi s-o apere de fiara ce din noapte-a să vină. Eu îi sînt stăpînă Apei şi Apa mi-e mie, cum voiesc, aşa să fie.

În timp ce ploaia începea să-i biciuiască, Mia îşi aruncă pe spate capul.

– Din Foc vin, la Foc rîvnesc. Flăcări, scîntei, ard şi pîrjolesc. Înlătură fiara ce sînge voieşte, tot ce mi-e drag de ea ocroteşte. Focului îi sînt stăpînă şi Focul mi-e mie. Cum voiesc, aşa să fie.

Fulgere brăzdară cerul, iar altele ţîşniră din pămînt. Vuiau prin văzduh, clipind în ploaie ca diamantele.

Furtuna izbucni ca o furie, rotind un vîrtej de vînt ce porni din poiană, prin pădure.

– Echipamentul meu nu poate măsura! strigă Mac, peste exploziile tunetelor. Nu reuşesc să

obțin nici un rezultat clar.

În spatele lui, Zack își trase arma.

– Nici n-ai nevoie. Urlă. E lupul. Și se apropie.

În cerc, cei patru se prinseră de mîini. Cu luna luminînd ca un far prin furtună, Mia trase mîna lui Nell peste a lui Sam, și din patru făcu trei.

– De două ori Trei ți-au oprit suflarea. Doar eu am rămas să trec încercarea. În noaptea asta, stau și te sfidez. Ieși din întuneric și fă ce-ai în crez. Care din noi și-a afla moartea? Ai venit căci pecetluită ți-e soartea.

Păși prin focul de ea însăși creat, ieșind din cerc.

Lupul negru se plămădi din ceață, mîrîind, la marginea luminișului. Chiar în timp ce Mia mergea înainte, Sam își ridică spada rituală. O rază de lumină albastră țîșni din vîrful ei în timp ce se răsucea, apărînd-o pe Mia cu trupul lui.

– Nu!

Un fior de panică îi pătrunse autocontrolul, iar lumina din jurul poienii șovăi.

– Ăsta nu-i al tău.

– Tu ești a mea. Am să mă duc cu el în infern, înainte să-ți facă vreun rău. Treci înapoi în cerc.

Mia îl privi cu ochi mari și, chiar în timp ce lupul făcea primul pas nesigur în luminiș, panica îi trecu. Puterea ei creștea din inimă și o străbătea toată.

– N-am să pierd, spuse ea încet. Nu pot.

Şi, cu propriu-i destin limpede în minte, fugi din poiană, urmărită îndeaproape de fiară.

Avea să se sfîrşească acolo unde hotăra ea. De asta era sigură. Alerga prin pădure, cu fierbinţeala trupului ei străbătînd ceaţa îngheţată care acoperea totul. Ceea ce o fugărea răcnea lacom. Mia cunoştea fiecare cotitură a cărării, fiecare ridicătură de pămînt şi alerga prin noaptea răvăşită de furtună, ca o săgeată trasă drept spre ţintă.

Ieşi din pădure, gonind fără ezitare spre faleza care se înălţa, lucioasă şi neagră, din duhoarea ceţii. Adunîndu-şi energia, o aruncă în urmă, ca să cîştige timpul de care avea nevoie, şi auzi ţipătul de durere şi furie. Iar dedesubtul acestuia simţi plăcerea răutăcioasă.

Era în afara cercului. Despărţită de ceilalţi, singură – şi stînd acum pe faleza unde cea care era Focul îşi făcuse ultima alegere. În spatele ei mugea marea, iar jos se îngrămădeau stîncile neiertătoare.

Prinsă în capcană. Auzi şoapta în cap. *Stai pe loc, şi vei fi sfîşiată în bucăţi. Fă un pas înapoi, şi scapă.*

Cu răsuflarea tăiată din cauza fugii şi a ceea ce creştea într-însa, se retrase cu o cîtime. Vîntul îi apucă poala umedă a robei, în timp ce stîncile alunecoase de sub ea se cutremurau şi trepidau.

Insula era învăluită în ceaţă, sufocată sub greutatea acesteia. Dar se aşteptase. Văzu un cerc limpede la marginea satului, unde lumina strălucea ca o mie de lumînări. Pe asta n-o prevăzuse, şi nici valul de energie care năvălea dintr-acolo, inundînd-o ca iubirea.

Îl învălui strîns, îl feri cu propria ei putere. Şi privi lupul care urca încet spre culmea falezei.

"Pîndeşte-mă," reflectă ea. „Da, vino mai aproape. Toată viaţa am aşteptat clipa asta."

Fiara îşi dezgoli dinţii şi se ridică pe picioarele dinapoi, ca un om. *Teme-te de mine. Căci eu sînt moartea ta. Îţi aduc durerea.*

Un trăsnet negru căzu din cer şi arse stînca la picioarele ei. Mia se retrase şi văzu triumful lucind în ochii aceia roşii ca tăciunii.

– N-am terminat, spuse ea rece, aruncînd un şuvoi de foc spre el.

* * *

Asta văzu Sam cînd se repezi afară dintre copaci. Mia stătea pe marginea falezei, cu roba albă lucind ca argintul şi părul fluturîndu-i în vînt, pe cînd monstruoasa formă neagră se înălţa asupra ei. În jurul lor izbucneau flăcări, iar fumul se îndesea mereu. Din cerul turbulent, lăncile luminoase cădeau ca o ploaie de flăcări.

În ţipătul ei se simţea mai mult furia decît

teama. cînd Sam, cu spada strălucind ca un fulger. se repezi la atac.

„Acum!" îşi spuse ea şi se răsuci pe stînci, ca şi cum s-ar fi aflat într-o sală de bal.

– În noaptea asta mă încînt şi aleg dintr-un cuvînt. El mă alege pe mine, eu îl aleg pe el.

Îşi aruncă braţele în lături, dezgolindu-şi inima.

– Nici o forţă n-are putere această lumină s-o stingă-n tăcere. Inima mea-i a lui, a lui e a mea, destinul nostru astfel se va forma. Viaţa mea aş da-o cu deplinu-mi crez, vieţile lor aşa să le salvez! strigă ea cu o voce ca de tunet, în timp ce din pădure năvăleau şi ceilalţi. Pentru cei ce-i iubesc, orice pot să îndrăznesc. Trei sute de ani, lupta spre-a sfîrşi, cu aste cuvinte: a iubi...

Strînse mîna lui Sam într-a ei, în timp ce lupul sărea spre ea.

– ...şi a trăi!

Cutremurată, forma lupului deveni omenească. Avea chipuri nesfîrşite, toate contopindu-se unul în altul. Semnul ei le înfiera pe toate.

– Salvezi locul ăsta, dar nu şi pe tine.

Respiraţia i se revărsa viciată şi spurcată.

– Ai să vii cu mine.

Făcu un salt, iar spada lui Sam, limpede ca apa, i se repezi în cale.

– Semnul ei. Şi semnul meu.

În timp ce spinteca, forma se revărsă sub forma unei cețuri care începu să se tîrască peste stînci ca niște șerpi.

– Brutele nu joacă niciodată cinstit, spuse Mia, în timp ce șerpii de ceață se tîrau spre picioarele ei, sîsîind. În ea ardea puterea, ca un torent alb constant.

– Eu trebuie să-l termin.

– Atunci, termină-l, îi spuse Sam.

Aruncă în lături toate scuturile, desferecă toate îngrijorările. Puterea care pulsase în ea izbucni liberă, făcînd-o să stea cuprinsă de flăcări sub cerul furtunii.

– Prin tot ce sînt, prin tot ce-oi avea, arunc bezna-napoi asupra ta. Cu curaj, dreptate, inimă și mînă, sfîrșesc ca din tine nimic să nu rămînă. Acum simți gustul spaimei cumplite, sub flăcările mele îndreptățite.

Își întinse brațul, iar între degetele sale se formă un bulgăre de foc.

– Soarta ți-e pecetluită de surorile trei. Cum voim, așa fi-vei.

Pentru Lulu, își spuse. Și pentru toți ceilalți nevinovați.

Azvîrli globul de foc în cețuri. Acestea începură să ardă, zgîrcindu-se. Ardeau în timp ce se revărsară peste marginea falezei și căzură în mare, urlînd.

– Înecă-te-n infern! îi ținu isonul și glasul lui

Sam. Mori în beznă. Veşnic să te ardă semnul femeii mele. Forţa ta e zdrobită de această mare întinsă. pe vecie.

– Cum voim... spuse Mia, întorcîndu-se spre el.

– Aşa să fie.

Sam făcu un pas înapoi, trăgînd-o de mînă.

– Vino de la margine, Mia.

– Dar e o priveliştе minunată, rîse ea, ridicînd faţa sre cer, unde stelele răsăreau printre nori. Luna plutea ca o corabie cu pînze albe pe o mare calmă.

– Dumnezeule, ce senzaţie... O să ai de pus întrebări, spse ea. Mai întîi, am nevoie să stau puţin singură, doar cu Nell şi Ripley.

– Stai cît vrei.

Mia coborî faleza, pînă în braţele surorilor ei.

* * *

Mai tîrziu, îi lăsă pe ceilalţi în bucătărie şi ieşi în grădină, cu Sam.

– S-ar putea să-ţi fie greu să înţelegi de ce nu ţi-am destăinuit tot ce voiam să fac – nici ţie, nici celorlalţi. N-a fost aroganţă, a fost...

Cuvintele i se opriră în gît, cînd Sam o întoarse cu faţa spre el, strîngînd-o la piept.

– ...necesar, abia reuşi ea să termine.

– Necesar?

Sam își îngropă chipul în părul ei, legănîndu-se, cîntînd încet în gaelică. Apoi, la fel de brusc, o îndepărtă de el, zgîlțîind-o scurt.

– Necesar, vezi să nu. Necesar să-mi smulgi inima din piept? Știi ce-am simțit cînd te-am văzt pe marginea falezei, cu... cu *arătarea* aia venind spre tine?

– Da, răspunse ea, încadrîndu-i chipul în palme. Da. A fost singura cale, Sam. Singura cale pe care o știam ca să fiu sigură. Ca să se termine fără ca nimeni să pățească ceva.

– Răspunde-mi la o întrebare – și uită-te drept în ochii mei cînd îmi răspunzi. Te-ai fi sacrificat?

– Nu.

Cînd ochii lui se îngustară, ai ei rămaseră neclintiți.

– A-ți risca propria viață nu e totuna cu a ți-o sacrifica. Mi-am riscat-o, da. Pentru locul ăsta și pentru oamenii care trăiesc aici. Pentru copiii care vor urma după ei. Pentru tine. Pentru noi. Dar aveam de gînd să rămîn în viață – și, după cum vezi, trăiesc.

– Plănuiai să părăsești așa cercul. Plănuiai să-l atragi pe falează. Singură.

– Era menit să se termine acolo. Mă pregătisem în toate felurile pe care le știam, ținusem seama de orice posibilitate. Și totuși, mi-a scăpat una, pe care tu n-ai uitat-o. Cînd m-am uitat în jos și am văzut acel cerc de lumină...

Sam...

Copleşită de iubire, se rezemă de el.

– Cînd am simţit acea putere, acea iubire şi credinţă, a fost cel mai de preţ dar. Cine ştie ce s-ar fi întîmplat, fără el? Tu ai făcut asta. Cerînd ajutor, cînd eu nu m-am gîndit.

– Insularii sînt oameni uniţi. Le-am cerut cîtorva să spună mai departe...

– Şi tot mai departe. Iar în seara asta, s-au adunat în jurul casei galbene şi în pădure. Toate acele minţi şi inimi s-au îndreptat spre mine. Ceea ce-am simţit pentru tine atunci, şi ce simt acum, şi ce voi simţi întotdeauna, nu mai are nevoie de fantezii sau dorinţe. Dacă mai pleci...

– N-am să mai...

– Dacă pleci din nou, ceea ce simt pentru tine n-o să se schimbe, nici nu va fi încuiat. Te iubesc destul de mult ca să te las liber...

– Ia vino aici, o chemă Sam, arătîndu-i locul din faţa lui.

Mia dă din cap şi se apropie.

– Aşa e bine?

– Le vezi pe astea? o întrebă el, ridicînd lanţul cu cele două inele.

– Ce sînt? Aşa de frumoase...

Întinse mîna să le atingă, şi i se opri respiraţia cînd văzu şi simţi lumina şi căldura care pulsa din ele.

– Inelele lor, şopti ea. Al ei şi al lui.

– Pe-a lui l-am găsit în peştera despre care ţi-am povestit, în Irlanda. Iar pe al ei, acum cîteva zile doar, în peştera noastră. Vezi ce au gravat pe ele, şi înăuntrul lor?

Mia îşi trecu degetul peste simbolurile celtice şi citi, iar inima începu să-i bată mai tare.

Scoţîndu-şi lanţul peste cap, Sam luă inelul cel mai mic.

– Ăsta-i al tău.

Toată puterea care încă mai vibra în ea păru să se oprească – de parcă s-ar fi ţinut un milion de respiraţii.

– De ce mi-l dai?

– Fiindcă el nu s-a putut ţine de cuvînt. Eu, însă, o voi face. Vreau să nu ne călcăm cuvîntul niciodată, nici tu faţă de mine, nici eu faţă de tine. Acum şi cînd ne vom căsători. Şi-n fiecare zi, după aceea. Vreau să ţi-o spun de fiecare dată cînd se va naşte cîte unul din copiii noştri.

Ochii ei se repeziră spre ai lui.

– Copiii noştri...

– Am avut o viziune, începu Sam, ştergîndu-i cu vîrful degetului prima lacrimă care i se prelingea pe obraz. Lucrai în grădină, chiar la începutul primăverii. Cînd am venit la tine, te-ai ricat. Erai atît de frumoasă, Mia... mai frumoasă decît te văzusem vreodată. Şi purtai în pîntec copilul nostru. Mi-am pus mîna deasupra, şi l-am simţit mişcînd. Am simţit viaţa făurită de noi...

atît de nerăbdătoare să se nască... N-aveam idee.

Îi luă fața în mîini.

– N-aveam idee ce poate însemna asta. N-aveam idee că pot dori atît de mult, totul, tot ce-am văzut și ce-am simțit în acel moment. Făurește o viață împreună cu mine, Mia. Viața noastră, și ceea ce va urma după ea.

– Credeam că s-a terminat cu magia pentru noaptea asta... Da, își lipi ea buzele de obrazul lui. Da, repetă, sărutîndu-i-l și pe celălalt. Pentru toate, mai spuse, rîzînd, cînd buzele *lui* le găsiră pe ale ei.

Sam o învîrti o dată în cerc, apoi o luă de mîna dreaptă.

– Ai greșit degetul, îi spuse ea.

– Nu-l poți purta pe stînga pînă nu ne căsătorim. Hai să fim puțin mai tradiționaliști. Și dacă tot suntem, deși cred că niște oameni care s-au iubit toată viața ar trebui să aibă o logodnă foarte scurtă...

Desfăcu palma, iar în locul unde fusese lacrima ei se vedea acum o dîră de lumină. Zîmbindu-i, o aruncă în sus, iar din ea țîșni o jerbă de stele, căzînd ca o mică ploaie de scîntei.

– Un simbol, spuse el, culegînd din aer una dintre luminițe. O promisiune. Îți voi dărui stelele, Mia.

Și, întorcîndu-și mîna, îi oferi un cerc înconjurat cu diamante limpezi ca apa și

strălucitoare ca focul.

– O să le iau. Şi pe tine. O, da, şi pe tine, Sam...

Mia întinse mîna, absorbind fiorul, în timp ce Sam îi punea legămîntul pe deget. Legămîntul care scînteia.

– Ce mai magie o să facem!

– Hai să începem chiar acum.

Rîzînd împreună cu ea, o ridică şi începură să danseze prin grădina plină de flori.

Iar stelele lor licăreau luminoase în întuneric.

– Sfîrşit –

„O scriitoare inteligentă,
de excepție, un succes uluitor"
NEW YORK TIMES
Insula Celor Trei Surori
adăpostește secrete seculare
și o moștenire periculoasă,
care încă o mai bîntuie...
www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL
Lei 19,50